

LYŠKÁNORA 132

Nepravidelný občasník pro vnitřní potřebu Nurnské družiny

Sečen 1092

Liscannor, Nurnská oblast, západní Gwendarron

* Motta tohoto čísla * Návrat do Kardamu 1072, druhá část * Jonas Wreda: Zápisky z cest *

Motta tohoto čísla

„...Štosujeme se do fronty...“

Balvan Hruška před bojem

„...Jsem taky jenom takovej výletník...“

Jorchen Kierke

„...Jak se má intelektuál pohybovat po lese?...“

Julián Chrpa

„...Vopatrně...“

Mekrpt Zaržec

Návrat do Kardamu 1072, druhá část

Ieroným

Odpoledne byl postup znovu zdržen Dwanyho bolestmi břicha. Už od rána měl bėhavku a po poledni už na něm byla znát dehydratace. Celý bledý požádal družiníky o odpočinek. Blathel si dělal starosti, zda na něj nevložil některý ze skřetích šamanů nějakou kletbu, ale Dwany měl oprávněné obavy, že je mu zle spíš z vody, kterou si nabral ve městě Kardamu. Tu nevábně páchnoucí vodu z řeky. Jenže jiná voda tam nebyla a on už byl se zásobami na dně. Ráno se jí se sebezapřením napil, a asi neudělal dobře. Váhal, jestli to má říct ostatním, ale nakonec se zařekl, že jako odolný hrdina ponese svojí slabost statečně.

Jen tu vodu už raději vylil a napil se od Gerlloda. Po odpočinku scházeli pomalu do údolí. Minuli několik opuštěných a rozvrácených usedlostí, které byli v kamenité krajině rozesety. Zhruba polovina z nich byla vypálena. Na políčkách okolo nich druzi našli loňskou úrodu zplanělých mrkví a tuřínů. Všechno bylo v nepoužitelném stavu a jen to připomínalo doby, kdy tu žili lidé. Před večerem dosáhli dna údolí. Řeka, která se klikatila skrz hlavní údolí, tu narážela na nepřekročitelnou překážku, pobřežní hřeben. Ale vodní tok si tu zázračně dokázal poradit. V místě, které mapa označovala názvem Lačná zem, tu řeka mizela ve skalní průrvě a s burácením padala do hlubiny pod horou. Její tok byl čistý, ničím nezkalený. Dobrodruzi si s úlevou naplnili měchy. Tak zdroj vody ve vnitrozemí by byl. Úbočí kopců kardamských vrchů bylo namnoze holé a tak spolu se srážkami byl i tok řeky náladový, někdy skoro vysychal, jindy naopak burácivě hučel, když padal do lůna Lačné země. Nad průrvou, nad tokem, který se lámal v tříšť, překračovala cesta řeku po starém trpasličím mostě. Tady se Nurnští zastavili, protože Jorchen Kierke hodlal hledat stopy. Místo bylo natolik důležitým markantem, že stopy zde zjištěné by měly velkou váhu. Ostatní zatím stáli na mostě a plivali ho hlubiny. K Jorchenově překvapení tu kolem bylo stop jak naseto. Šlo bez výjimky o skřetí nohy, většinou bosé, jen někdy obuté v jednoduché láptě či primitivní sandály. Jorchen chvíli stopy zkoumal a pak, k překvapení ostatních, slezl několik sáhů po

nebezpečně skloněném srazu u paty mostku. Za chvíli se vrátil a rozrušeně ostatním řekl, že našel umně skrytý vchod do nějaké podzemní prostory. Schovány za skálou, která kryla přístupovou cestu, byly dva sáhy velká vrata, jejichž jedno křídlo bylo napůl utržené a druhé bylo otevřené. Spousta čerstvých skřetích stop mřídla dovnitř i ven. A tak Nurnští našli vstup do pradávnej trpasličí říše. Užasli nad brilantně provedenou kamenickou prací, kterou byly zbudovány chodby, komnaty a sály. Ornamentální výzdoba byla pokrytá prachem a jen uprostřed hlavní chodby se nacházela v prachu zřetelná stopa, kudy skřeti proudili kamsi do hlubin pod horami. Skřetí šlápoty byly lemovány jakýmsi bahnem, jehož kousek zaujal Zoltara Zemikosa, který si jej dal do kapsy. Vzduchem se nesl smrádek. „Trochu síra“, řekl Lipi. „Trochu zelí. Trochu pálený dřevo. Podobně smrdí řeka dole v Kardamu“. Blathel přikývnul: „Tady někde se dozvíme, co tu řeku kazí“. Druzi našli vysokou vytesanou prostorou, jakýsi komín, okolo kterého byly vytesané schody dolů, po kterých se pustili. Sestoupili mnoho desítek sáhů níž, a tam našli v zamčené železné kleci spícího tvora, zachumlaného do deky. Nebylo jasné, zda jde o skřeta či ne. Dotýčný chrápal, až se to rozléhalo do daleka. Nurnští se jej zatím ohleduplně rozhodli nebudit a šli dál, kde nedaleko překvapili hlučnou skupinku skřetů, kteří ve světle tlumeně svítícího kahanu mastili karty a pili nějakou samohonku. Nurnští se potichu připlížili neviditelní až těsně k halekajícím karbaníkům a skřetí soirée v okamžiku rozmetali. „To máte za ten karban, mizerové“, uplivil si Gerllod poté, co Menhorian otevřel okenice svojí lucerny, aby se přesvědčili, že nikdo ze skřetů nepřežil. Frynn Konopka sbalil krásně vymalované, ale hrozně umolousané skřetí karty. Byli na nich vyobrazení pářící se skřeti a skřetice, čímž se staly pro družinu neuvěřitelně zajímavým suvenýrem. Lipi Hopkal se oděl ve skřetí zbroj a ozbrojil se skřetí zbraní. Všichni, kteří měli na prstech magické prsteny proti nemrtvým, vrazili pěti

do útrob zabitých skřetů a nechali prsteny napít se dosyta krve. Šťouchnutím Zemikosovy plamenné čepele probudili spícího tvora v kleci a zjistili, že jde taktéž o skřeta. Lipi se pokusil použít svoje chabé znalosti skřetí mluvy, které nabyl v kardamské radnici, ale na nějakou velkou konverzaci to nestačilo. Přesto měli Lipi s Nunvárem Pilatušou pocit, že jim skřet tvrdí, že brzy přijde velká skupina jeho kmene. Prý žijí v nitru hor. Nurnští všechny informace prosívali přes hodně husté síto a po chvíli už měli pocit, že jim skřet, otloukánek svých silnějších pobratimů, kuchař, posluha a občasná děvka pro všechno, není schopen nic dalšího zajímavého říct. Zoltar Zemikasa mu otevřel klec klíčem, nalezeným u karbaníků a skřet s blaženým úsměvem vylezl. „Pocem!“, přikázal mu Zemikosa. Skřet přistoupil a Zoltar se rozmáchl. Ostatní raději odvrátili zrak. Pak se, v obavách z toho, jaký rozruch v podzemí mohli vyvolat, pustili opatrně dál. Podzemní prostory byly obrovské. Komnaty a kobky byly nesčetné, shromaždiště a jídelny byly rozlehlé, sály a dómy měly vysoké stropy. Všechno bylo prázdné. A ať už tu žil před dávnými časy kdokoli, kromě prostor samotných tu po něm nic nezbylo. Jen z dálky se začal ozývat tajemný zvuk, vzdálené hučení. Asi po hodině bloumání podzemím narazili Nurnští na sál, kde byly kamenné sochy, a výzdoba nedávala pochybnost, k čemu tohle místo slouží. „Hrobka“, vyslovil Blathel. „Krypta nějaká, tady uprostřed pod tou kamennou deskou, to je vstup do nitra hrobky“. „A někdo tu nedávno šlapal a to víko odsouval“, prohlásil Jorchen Kierke, jehož služby družině se ukazovaly jako neocenitelné. Ostatně, zde v podzemí už chodil leckdy v čele. „Tak opatrně“, syknul Gerllod. „Kde jsou hrobky, můžou být nemrtví. A tady někdo nedávno byl“. Zoltar s Dwany a Frynnem zabrali a odsunuli těžkou kamennou desku. Pak se všichni jali sestupovat po schodech dolů, jeden pod druhým. Dole našli velkou místnost, s podestou uprostřed. Výzdoba zde byla

slavnostní, ještě nádhernější než jinde. Podesta jako by přitahovala zraky dobrodruhů. Jako by byla stvořena k tomu, aby na ní stál trůn... Najednou se všem těžko dýchalo. Každému z Nurnských se zatočila hlava. Jako by byli omámeni nějakým plynem, jedem, či kouzlem. Gerllodovi se udělalo slabo a nohy se mu zapletly. Zapotácel se, ale v tu ránu stál zase pevně. „Král dnes večer zemře“, řekl skálopevně hlasem, který mu náhle nebyl povědomý. V rukou potěžkal sekeru s pečlivě nabroušeným ostřím. „Tak jest, Karbine“, zavrčel vedle něj stojící trpaslík. „Zrádce na trůnu nemá co dělat“. Menhorian sám nevěděl, proč zrovna tohle říká. Jeho ruce v železných rukavicích mu nepřípadaly známé. Louče, osvětlující chodbu, oživovaly mihotáním tesané reliéfy. Frynn Konopka, kterého tlačila železná helma, si přisadil. „Ty mu budeš zhoubou, Zafrane. A na trůnu jej nahradíš“. Zoltar seznal, že se opírá o obouručnou sekeru a s ostatními jej pojí pouto krvavé přísahy. Spiklencům bušila v hrudích odhodlaná srdce. Teď nebo nikdy. „Jdeme!“, řekl ten, kterému říkali Zafran a rozkopl zdobené dvoukřídle dveře. Jorchen seděl na trůně. Trůn stál uprostřed velké místnosti, dobře osvětlené mnoha čadícími loučemi. Z pohřížení v těžké myšlenky jej vytrhla rána. Dveře trůnního sálu se rozletěly a v nich stáli nezvaní hosté. „Zafrane!“, zařval burácivě Jorchen na prvního z trpaslíků, kteří vtrhli do síně. „Padni na kolena!“. Vyskočil na nohy, protože si byl vědom toho, že se bude nucen bránit. Horda, která vlétla dovnitř, měla v rukách obouruční sekery. Jorchen si začal oblékat zbroj, bylo mu jasné, že mu jde o život. Dlouhé sivé vousy mu trochu překážely. Ale navléknout do leskla vycíděnou kroužkovou zbroj bylo dílem chvíle a on už popadl obouručný mlat, položený vedle trůnu na vrcholku pódia. „Za tohle budete viset v průvanu!“. Zachmuřený trpaslík s černým vousem vedle něj už se vrhal na útočnický, kteří se proti němu spojili. „Drž se na námi, králi Grisline“, řekl pevným hlasem Lipi a seskočil se zařinčením z pódia. Váha jeho zbroje byla velká, ale okované boty na

jeho krátkých nohou křísly o kámen a on se vrhnul vpřed, veden jediným cílem. Položit život za krále, ochránit jej před zrádci. Ale jeho úkol byl přetěžký. Dodával si síly bojovým řevem, ale jeho černý vous záhy ztropila krev, vlastní i cizí. Trůní sň se rozléhala třeskem zbraní a výkřiky bojujících. Sten se ozval hned vzápětí, jeden z útočících poklesl. Ale i králova garda už byla rozmetána. „Chcípni!“, zařval mužský hlas a černovousý králův strážce se s rozpolcenou lebkou zřítíl k zemi. Král už byl ozbrojen a rozmachoval se zbraní. „Jsem nesmrtelný! Vy červi!“, zařval. „To ty zdechneš, Grisline, zrádce národa! Srazíme ti korunu!“, zaburácel Zafran a tři zbylí útočníci zaťali zbraně do králova těla. V tu chvíli jako by se čas zastavil. Králi vyhrkla z úst krev a pomalu klesnul na kolena. „Dokonáno jest“, řekl jeden z útočníků, ale hlas už slábnul a i obraz jako by se šelil. Nejen pro umírajícího krále a mrtvé již ostatní trpasličí bojovníky. Světlo pochodní jako by pohasínalo, obraz se začal pliznout a jako by na všechno padla mlha.

Dobrodruzi pomalu opouštěli snový svět, do kterého jej chytla magie onoho místa. Vynořovali se z ozvěny dne, kdy na tomhle místě došlo k osudovému činu, který se silou dramatického okamžiku vpil do samotného kamene a vtahoval do děje i náhodné návštěvníky. Však jich v posledních desetiletích a možná staletích určitě nebylo mnoho. Dobrodruzi se probrali ze sna. Polehávali na kamenné podlaze, někteří z nich opření o reliéfy pokrytou zeď. Někdo zakašlal. Mlhavě začali vnímat skutečný svět. Kamenné stěny podzemí, ještě před nedávnem skrápěné krví a osvětlené pochodněmi, byly teď pokryté prachem a světlo Blathelovy lucerny na nich mihotavě tančilo. Ještě napůl v mlhách podivného snu se na hranici viditelná zčistajasna objevila ze tmy tvář. Tvář bledá, pokrytá modřinami. S uchem utrženým, vyrvanými chomáči vlasů. Z úst, v nichž nezbyly žádné zuby, vytékal hlen smísený z krví. Tvář..., ta tvář byla Blathelovi důvěrně

povědomá. „Yasper. Yasper!!!!“, zařval mág a všichni pohlédli směrem, kam elf třeštil vyděšený zrak. Okamžitě byli všichni na nohou. Pod přízračnou, krutě zmučenou tvář se ve světle objevilo i tělo, oděné v cáry. Postava se k nim pomalu přibližovala. Myšilov se roztřásl a zavyl: „Všichni pryč! Padáme. Yasper si pro nás přišel! To jsou nečistý čáry!“. „Já nejsem Yašpej“, řekl ten přízrak žvatlavě, ale přesvědčivě. „Jsem šuíť“. „Odstup“, zařval Jorchen Kierke a šermoval před sebou rukama. „Nech mě na pokoji, duchu, za života jsem ti nijak neublížil!“. Ale postava se k němu šourala a zaschlé strupy na obličejích jí leskly. „Šem šuíť!“. „Zdrháme!“, ječel Myšilov a klidil se do zadních řad. Ale Gerllod a Blathel už seznali, že postava není přízrakem, je z masa a kostí a nebýt podivného volání „Šem šuíť!“, možná by se s ní dalo i hovořit. „Co tady děláš?“, zkusil se tedy zeptat krátce Blathel, když se ta Yasperovi podobná pomlácená postava došourala až k nim. „Hjedám Yašpeja šáče“. „Hledáš Yaspera sráče?“, otázal se udiveně Zoltar. „Ne, šjátče“. „Jo zrádce, už rozumím“, dovítěl se Blathel. „A kdo tě poslal za tím Yasperem? Vždyť vypadáš jako on, jsme mysleli, že jsi jeho duch“. „Šak je to muj bjat!“, zašišlala ta zubožená postava. „Náš otec mě poslal, abych Yašpeja šjátče žabil“. Tomu člověku bylo nesmírně těžko rozumět, na čemž měly hlavní vinu jeho vymáčené zuby a notně pohmožděné čelisti. Ovšem i běžné použití jazyka bylo pro toho muže zjevně obtížné, často se vyjadřoval jen v infinitivu nebo holých větách a vystupováním připomínal spíše nějakého zaostalého krolla. „Šem š Olvolnu. Šem pjotektoj. Od náš š vešniče“. „Bohové, s tím bude těžká domluva“, ušklíbl se Menhorian. „A co takovej protektor z vesnice dělá?“. „Chjání úmjuvu. S tlpaslíkama. Yašpej úmjuvu pojušil“. Po delším rozhovoru z člověka vytáhli následující: Yasper, jeho bratr, porušil posvátnou smlouvu s trpaslíky, kteří si v Olvornu dělají nárok na vše, co je v podzemí. V jejich horské vesnici se objevila zlatá žila na

povrchu země. Načež si i na ní, v rozporu se smlouvou, dělali trpaslíci nárok. Yasper se nějakým způsobem postavil na jejich stranu, následkem čehož trpaslíci provedli jakýsi zával ústí celého údolí. Yasper byl svou rodinou prohlášen za zrádce a vlastním otcem odsouzen k smrti a exkomunikován. Tohle ale musela být nějaká stará historie, protože Yasper se už od roku 1066 vyskytoval v Liscannoru, kde žil spořádaným a nikterak zrádným životem. Dokonce se přiznal do starostovy rodiny. Na poměrně blízký příbuzenský svazek se Zuiitem, jak znělo jméno Yasperova bratra, když někdo zrovna nešišlal, byl Gerllod hned upozorněn. Někteří družiníci škodolibě navrhovali, že Gerllod by si Zuiita měl vzít pod patronát. Každopádně na Yaspera jeho otec před bezmála šesti lety uvalil klatbu, a poslal Zuiita, ochránce a protektora dodržování úmluvy, aby zrádce zabil. Zuiit byl viditelně rozmrzlý, když mu řekli, že Nurnskou družinu sice po celá ta léta hledal statečně a nakonec i úspěšně, ale Yasper že byl před několika dny srovozen ze světa přetržením ve dví nemrtvým vojákem GKA. Inu, v životě se někdy stávají ty nejpodivnější náhody. Zuiit hořce litoval toho, že Yaspera nemohl přerhnout sám a jal se proklínat skřety, kteří mu v tom zabránili. Tím se dostal k vyprávění o tom, jak jej někdy před čtrnácti dny skřeti zajali, když se plížil Kozlími vrchy a čenichal po Nurnské družině. Následně jej zavřeli sem do podzemí a nutili k otrocké práci. Před dvěma dny se pokusil o útěk, který mu ale nevyšel. Skřeti ho zmlátili do bezvědomí a zanechali ve stavu blízkém smrti, bez jakéhokoli jídla a pití zavřeného ve staré trpasličí hrobce, jejíž kamenná deska byla příliš těžká, než aby jí sám odsunul. Skřetům zřejmě připadalo takové pohřbení za živa jako přiměřený trest za pokus o útěk z jejich podzemního pracovního tábora, nebo si jej v té hrobce jen nechávali za trest vychladnout a dosud jej z žaláře nevyzvedli. Naštěstí se Nurnští objevili včas a osvobodili jej. Podivné náhody mají prostě tendenci se řetězit. Zuiit se v rámci toho osvobozování

také prolnul do jejich snového boje o trpasličí trůn. Byl jedním z králových ochránců, čímž získal sympatie Jorchena Kierkeho. Další dotazy na Zuiita musely samozřejmě směřovat k detailům jeho nedobrovolného pobytu v podzemí, zejména k počtu skřetů a k tomu, co tu vlastně skřeti kutí. Protože jednak tahle informace mohla mít velkou váhu při podávání hlášení Molenu Varžicovi a dále také Nurnští byli od přírody nesmírně zvědaví, což platilo hlavně tam, kde si mohli pro svou zvědavost nějak připálit prsty. Zuiit odhadl počty skřetů na tři desítky, což se nezdálo jako velký problém, ale k tomu bylo nutno připočíst tři obry. To už bylo mnohem horší. Navíc Zuiit připustil, že tyhle cifry můžou být snadno jen zlomkem a skutečná síla zde v podzemí může být i několikanásobná. Skřeti v podzemí těžili jakousi hmotu, kterou ponorná řeka splavovala z povrchu a ukládala v podzemních meandrech a kavernách, kterými protékala. Dost možná byla ta hmota jen sprašem, který dostával své neobyčejné vlastnosti až tím, že ležel po věky uložen na tomto neobyčejném místě. Hmotu, kterou nazýval Zuiit trefně Hlínou, skřeti nějakým způsobem nahrubo čistili a předávali na povrch k dalšímu zpracování. Transport veškerého materiál byl prováděn pomocí velkých proutěných vrší, na které Nurnští v podzemí už několikrát narazili. Hlušina, která zbývala po skřetím předčišťování vytěženého materiálu, byla jednoduše sypana zpět do podzemního proudu, čímž bylo vysvětleno zkalení řeky, vytékající ve městě Kardamu zpod hor. Podle Zuiita byla ona předčištěná Hlína skřety využívána k posílení účinnosti výbušnin. Zoltar Zemikosa učinil pokus a za mírných bezpečnostních opatření zkusil kus usušené Hlíny, kterou měl v kapse, zapálit. Ta hořela neochotně, spíše jen žhnula a prskala jiskry okolo. Ale bylo v ní zjevně něco magického a pro Nurnské tím podzemí získalo na důležitosti, takže se jej rozhodli prozkoumat ještě důkladněji. Konopkovi od chvíle, kdy zjistil, že v Hlíně je obsažena magenergie, začaly svítit oči.

Zuiit už si sice omyl obličej od krve a šlemu a některá nejhorší zranění se mu zatáhla, ale přesto bylo jasné, že i přes nespornou podobnost s bratrem Yasperem je jeho tvář vzorem ošklivosti, ne daleko od legendárního nejodpudivějšího ksichtu v dějinách Nurnské družiny, válečníka Grihnala. „To prý byla taková držka“, řekl Menhorian Nocturno Blathel z Cairn, „že před ním zamykali dveře všude, kam přišel“. Blathel sám sice Grihnala neznal, ale jistý Griffin Linfalas, usedlý liscannorský elf, dával historky o Grihnalovi a jeho hrozném zjevu v hospodě U Hrocha často k lepšímu. Nakonec, každý v něčem vyniká a vynikat nadměrnou ošklivostí může být dobrodruhovi někdy k užitku. Tak jako tak neměl Gerllod v úmyslu nechávat Zuiita v podzemí samotného a tak jej podmíněně přijal jako doprovod družiny. Ještě než vyrazili z hrobky dál do hlubin zaniklé trpasličí říše, přečetl jim Zuiit některé z nápisů na zazděných otvorech ve stěnách. Potvrdila se předchozí domněnka Nurnských, že jde o hroby. Způsob pohřbívání do kapes, vytesaných v kameni, tedy vrchovci od trpaslíků převzali. Jednotlivé náhrobky sdělovaly jméno pochovaného člověka a jeho povolání. Převažovali kameníci a kutači. Zvláštností pak byly letopočty, které se nijak nevztahovaly k času, plynoucímu na povrchu. Roky byly udávány vždy od založení podzemního města a nejstarší nalezené náhrobky byly datovány okolo roku šedesát. V tu dobu se zde začalo pohřbívat. Naopak nejnovější náhrobky obsahovaly i zmínky o vznikajícím městu „Kahr Rudamm“, což jim Zuiit přeložil jako „Tvrdá pěst“. „Tak je to potvrzený, Kardam fakt postavili místní trpaslíci“, povzdechl si Frynn Konopka. Zuiit byl ještě schopen přeložit nápis na vstupu do podzemní říše, který si Jorchen opsal na kus papírku. Znělo nějak takhle: „Vstup kdo v dobrém přicházíš. Ať tvé vousy rostou. Pracuj a pamatuj na smrt.“ Dobrodruzi opatrně pokračovali dál do hlubin říše v kořenech hor. Bylo neuvěřitelné, jak rozsáhlé prostory zde trpaslíci vykutali a jakou výzdobou je

zkrášlili. Nurnští žasli nad širokou hlavní chodbou, která se nořila do hloubi hory a čítala ne méně než čtyři až pět sáhů šíře. Její podlaha byla ošlapaná a všem bylo jasné, že zdejší obyvatelstvo muselo být početné a město tudíž velmi kvetoucí. Jenže to už bylo před dávnými věky a teď zůstala jen tísnivá tma, kterou prořezávala lucerna Menhorianova. Nakonec došli do míst, kde už končila výzdoba a široké chodby. Dál pokračovaly už jen nahrubo vyražené stísňené tunely skřetů. Hluk, přicházející ze směru před Nurnskými se stále zesiloval. Bylo to temné hučení podzemní řeky, které bylo doprovázeno nepravidelnými třesknutími. Konečně došlo i na střetnutí s nepočetnou skřetí skupinou, v jejímž středu byl ovšem i jeden skoro čtyřsáhový obr. Skřeti nebyli ozbrojeni, a tak byl boj krátký a dost nerovný. Skřeti byli rozhodně překvapeni a jen pár z nich se bránilo sochory a krumpáči, a Gerllod utřil nejhorší ránu lopatou ve svém na zážitky bohatém životě. Jenže když se chtěli Nurnští dovybavit zásobami jídla, zjistili, že skřetí jídlo jíst opravdu nelze. K Lipiho popisovaným skřetím lahůdkám přibyla jakási obdoba skřetí železné zásoby, sušená haše neznámého původu. Před družinou se konečně objevil zdroj hukotu, podzemní vodní tok, který tu přehrazoval cestu dál do nitra hory. Jeho silný proud vyvěral z jedné strany a mizel ve skále na straně druhé, přičemž chodba, která za ním pokračovala, žhnula někde v dálce rudými tečkami zapálené Hlíny. Přes tato světýlka občas přešel tmavý stín skřetů či obrů. Ti už zjevně byli varováni a byli si vědomi hrozcího nebezpečí. Z té strany bylo slyšet i zoufalé volání hlasů, kteří srozumitelně volaly o pomoc. Zuiit pravil, že jde o ostatní zajaté lidi a hobity, kteří pro skřety spolu s obry těží a tahají výkopek. Řekl ale taky šislavě, že podle něj je teď skřeti jistojistě zmasakrují. Tok o šíře asi dvanácti sáhů bylo možné překročit po otočné dřevěné konstrukci, která se ale skládala ze dvou částí a z každého břehu bylo nutné příslušnou polovinu konstrukce otáčet zvlášť. To znamenalo

riskovat nejprve teleportaci na druhý břeh, kde byl nepřítel o neznámé síle. Dále byla u stropu železná kolejnice, která zjevně usnadňovala transport Hlíny v proutěných koších přes řeku, ale její využití Nurnskými bylo obtížné. Hrdinové strávili snad několik hodin poradou o dalším postupu a nakonec se ujednali, že Zoltar Zemikosa bude tím, kdo povede hrot útoku. Zoltar udeřil holí do země a zvolal památná slova: „Ó, Pane země, pohlédni na svého služebníka a sešli mu svého posla, aby mu pomohl na jeho cestě!“. Nato se větší i menší kameny a zbytky Hlíny okolo něj začaly jako živé kutálet a shromažďovat vprostřed kruhu světla, vršily se rychle na sebe a slepovaly v kompaktní hmotu, z níž rostla velká postava. Během pár okamžiků stál mezi Nurnskými zemní elementál, gnóm, neboli golem, postava, poslušná vůli svého stvořitele. Zemikosa se po svém zachechtal. „Teď uvidíme, co umíš“. Nurnští otočili oba konce mostu, právě včas, aby čelili přibíhajícím skřetům a obrům. Golem přešel po praskajícím dřevě a kamennými pěstmi začal bušit do nepřátel. Ostatní za ním. Následovala řež. Skřeti i obři se na družinu vrhli ve velkých počtech, byli odhodlaní a ozbrojení vším možným, od lopat po zubaté šavle. Golem zkameněl svým planoucím pohledem dva z nebezpečných skřetů, další se ale na vrhli na něj i na Dwanyho Růžičku, který se bil v první linii s Gerllodem. Řež byla tentokrát prudká a dlouhá. Jorchen i Zoltar se oháněli jako válečníci, Lipi, Frynn a Zuiit nezaostávali. Blathel pálil blesky všech barev z očí i z prstenů. Jen starosta Piulatuša se pouze kryl za zády ostatních. Skřeti neváhali, tak, jak je u nich zvykem, obětovat svoje životy pro svůj rod a další a další hřezli z útroby hory. Obři se vyrovnali Gerllodovi houževnatostí a golemovi drtivostí. Postupně, jak končily účinky posilovacích lektvarů, které druzi před bojem vypili, začaly síly Nurnských umdlévat a tlak slábnout. Okolo golema, jehož pohled, bez emocí a přesto hrozivý, přehlížel zástupy skřetů, se začali Nurnští stahovat přes most zpátky. Tam už byl

Dwany, připravený otočnou mostní konstrukci rozsekat v jejím ukotvení a oddělit skřetí hordy na druhém břehu. Nakonec se ale štěstěna přiklonila na správnou stranu, v době, kdy Lipi klesnul k zemi na pokraji smrti a Zoltaru Zemikosovi přestal náhle a definitivně planout jeho kouzelný meč. Poslední z obrů byl svržen do proudu podzemní řeky a Nurnští raději všichni ustoupili na svůj břeh. Zemikosa s Frynnem jejich část mostu za pomoci železné kliky a mechanismu otočili tak, aby na ně připadné další hordy nemohly. „Chlapi, dobrý!“, pochválil uznale svojí jednotku po vojensku Gerllod. „Až budeme vyprávět, že jsme v podzemí Kardamu složili šest obrů, tak nám to rozvědka asi neuvěří“. „Já měl teda ukrutný štěstí“, zamumlal ležící Blathel. „Když jsem se bránil proti třem skřetům naráz. Takový štěstí už nikdy v životě nezažiju. Navíc se mi uprostřed boje bůhvíproč zabodnul do zad šíp“. „Ukaž, já ti to ošetřím“, řekl soucitně Jorchen Kierke a šetrně mu šíp vyndal. Byl samozřejmě jeho, ale to se prostě v zápalu nepřehledného boje občas stane. „Neboj, čistej průstřel. Než se vozeníš, tak se ti to...“. „Nerozmazávej to, Kierke!“, zavelel Gerllod. Nurnští se začali dávat dohromady. Uprostřed čvachtavých kaluží krve, která ěpěla železitým pachem a pronikala jim do bot, si ovazovali rány fáčem i magií. Nejhůře na tom byl Lipi Hopkal, a to spíše po strážce duševní než tělesné. Po čase, stráveném mezi skřety mu strašlivé krveprolití, jehož byl účasten, podlomilo psychiku natolik, že trval na tom, že chce okamžitě na povrch, vidět sluneční zář. Po boji se pořádně ozbrojil i nováček Zuiit. „Šupinovku?“, optal se ho Frynn. Bude ti to stačit? „Jepší než djátěnou zbjojí do voka“, odvětil rozverně muž z Olvornu. A navlékl si zbroj, staženou z padlého skřeta. Zemikosa mezitím řešil důležitější otázku. „Jak se asi budeš jmenovat?“, zeptal se zadumaně a prohlížel si svůj hliněno-kamenný výtvar. „Krtén“, napověděl mu Kierke. Alchymista se rozzářil. „Jasně, tvoje jméno budiž Krtén!“, vykřikl a golem jeho návrh přijal. „A budeš krom mě poslouchat i tady

Konopku!“, houkl na něj ještě Zemikosa. A věnoval vzpomínku památce svojí matky, Krtény. Ale byl v srdci spíše rozmrzelý, protože kromě jeho planoucího meče přišel i o magicky posílenou helmu. I ostatní druzi začali zjišťovat, že mnohé jejich kouzelné zbraně a předměty ztratily z nějakého důvodu svoje schopnosti. Nurnští počkali na to, zda se na druhé straně neobjeví další obři nebo skřeti a pak znovu otočili most a šli se ve své nezměrné zvědavosti podívat ještě dál do hloubi skřetího dolu. Nalezli těla pěti čerstvě zabitých lidí, o kterých Zuiit prohlásil, že to jsou jeho bývalí spolutrpitelé pod skřetí knutou. Dále nějaký výkopek, další proutěné koše, lopaty, krumpáče a něco z předčištěné Hlíny. Blathel si vzal větší kus, vzorek, který chtěl ukázat v Agerru nebo jinde, kde by s tím udělali příslušné pokusy. Toho se chytil Zemokosa a naložil za Konopkova dychtivého pohledu na svého nového Krtenu tolik Hlíny, kolik jen unesl. Byly toho dva plné pytle. Co se s nimi stane, až se golem rozpadne, což mělo nastat zhruba za týden, bylo ponecháno budoucím úvahám. Frynn Konopka se pak ještě krátce, ale ostře pohádal s Gerllodem, neboť byl stížen běžným alchymistickým záchvatem mamonu po magenergii. Tu chtěl přímo v podzemí destilovat z Hlíny po dobu alespoň několika následujících dní, bez ohledu na hlasité protesty družiny, která chtěla jen formálně zabrat důl ve jménu Gwendarronu a skřetí přístupovou chodbu z trpasličího města prostě odpálit výbušninou. Všichni ale měli především tmavého podzemí až po krk, včetně brblajících Konopky, který si Hlínu nacpal úplně do všech toren a kapes. Z pod hory vylézali zatížení na nejvyšší možnou mez. Gerllod uvažoval, jestli má větší význam tahat s sebou přetěžký osmiboký kámen slepého šamana, nebo všechnu tu Hlínu, která jim může být nakonec k ničemu. Nebo zda by nebylo lepší jít nalehko, pro případ, že by museli brát někde nohy na ramena. Navíc už neměli skoro žádné zásoby jídla, a v případě, že by na nějaké narazili, pak by nějakou Hlínu nebo jiné vybavení museli chtít nechtě

vyházet, aby se vůbec hnuli. Na povrch vylezli u Lačné země v tmavém šeru počínající noci. V podzemí ztratili přehled o čase, ale i světlo hvězd jim připadalo jako nejjasnější lucerny a po dvou dnech strávených v temném a horkém podzemí byl syrový vítr počínajícího jara velmi příjemným osvěžením. Konopka si ihned vybalil destilační soupravu. „Zanedlouho nám dojde jídlo. Než vydestilujete, co potřebujete, vy dva troťové“, podíval se Blathel na Konopku se Zemikosou. „Než zpracujete ty dva pytle a všechno, co máte po kapsách, tak tady zdechne hlad. Bude to trvat aspoň deset dní. A to budete muset destilovat ve dne v noci a nesmí na nás mezitím přijít skřetí“. „To je přece blbost“, zavrtěl hlavou Gerllod a golem na něj tiše hleděl planoucím pohledem. „Vyspíme se tu. Hlídky budou. Ale ráno jdeme dál“. Frynn Konopka na to chtěl něco říci, ale než otevřel pořádně pus, ozval se za ním ze tmy jasný hlas: „Dobrý večer!“. Zoltar okamžitě vytrhnul svůj neplanoucí již meč z pochvy a i Gerllod sáhl po zbraní. Ale muž přišel ze tmy blíž. Nebyl ozbrojen a rozhodně nevypadalo, že by choval k Nurnským nějaké nepřátelské úmysly. Byl nevysoký a vypadal staře a sešle, ale jeho oči byly jasné. Neměl pro vrchovce typické černé, husté vousy, jen prokvetlé štětinaté licousy a dlouhé, nestříhané vlasy. Měl na sobě pytlavinové kalhoty zakončené úplně rozetranými botami ze světlé kůže a zcela nedostatečnou kazajku pro tohle roční období. „Okamžitě nám vysyp, co jsi zač, ty šmejdel“. Konopka rozhodně nehodlal odpovědět slušným pozdravem a byl rozhodnutý příchozího ihned prošpikovat šípem, takže musel být zadržen Blathelem a dalšími. „Viděl jsem vás předevčírem, když jste tudy šli od západu“. Muž mluvil pomalu a rozvážně, s úplným klidem. Měl ruce v kapsách a jako by ho nijak neznepokojovalo, že na něj jsou namířené kuše a meče. Frynn Konopka se úplně třásl vzteky, aby si střelil. „Moje jméno je Werch Štajn“, řekl klidně a s mírným úsměvem vagabund. „Co děláš tady v horách?“, zeptal se podezřívavě Blathel. „Asi

víš, že tu není bezpečno“. Werch se štekavě rozesmál a smích zakončil ošklivým dusivým kašlem. Šel od něj smrad jako od psa, který se vyráchal ve staré louži. Mluvil velmi pomalu a tiše, a jakoby dlouze hledal slova. Protahoval slabiky s tím svým prapodivným úsměvem a působil jako někdo, kdo už dlouho s nikým nemluvil a teď si musel přihnout něčeho ostřejšího, aby mu to vůbec šlo. „Ano, to je dost mírně řečeno. Ale mám tu svoje skryše, kde přebývám. Skřeti mě nenajdou. Vím, jak se jim vyhnout“. Gerllod a poté i Zemikosa sklonili meče. Jen Konopka se pořád třásl potlačovaným vztekem a hrotem šipky mířil Werchovi na hrdlo. Gerllod se náhle rozhodl a popadl svůj tlumok. „Poslyš, chlače. Zkus si tyhle škorně. Jsou to poctivý armádní koženáky, ty tvoje škrpály už přece patří hodit do ohně“. „A to jó. Děkuju“, upejpavě poděkoval Werch, vyndal ruce z kapes, na kterých se ukázaly nepěstěné dlouhé nehty, kterými bylo pár uncí špíny, a přezul se. „Trochu velký“, řekl omluvně s klidným úsměvem a ignoroval Konopkovu kuši. „Ale moc hezký“. Gerllod byl rázem bez náhradních bot. Slova se chopil Blathel. „Nejsi vrchovec, Werchu, vypadáš přece úplně jinak, než ti černobraďáci. Ale ty hory znáš jako svoje ... boty“. „Tak jest“, usmál se vagabund. „Takže jsi tu už nějaký čas, Werchu“, řekl Menhorian. „Pamatuješ si tyhle kopce před tím, než přišli skřeti? Znal ses tu s někým? Znáš to na vartovištích?“. Werch opět upadl do kašlavého záchvatu a vyhnul se tím odpovědi. „Mě lidi mezi sebou moc nechtějí“, řekl zase, jako by se omlouval. „Nejsem typ, co vyhledává společnost. Nevím o nikom, kdo by mě měl nějak zvlášť rád“, dodal, ale nebyla v tom hořkost, spíš jako by si byl vědom toho, že je chyba v něm. Vtom promluvil Zoltar Zemikosa. „Poslyš, to, že se někdo občas promění ve psa, na tom není nic špatného“. A tím udeřil hřebík na hlavičku silou beranidla. Werchův plachý úsměv byl rázem ten tam, najednou sebou škubnul a zbystřil. Bylo jasné, že to, co řekl Zoltar, ho vyděsilo nepoměrně víc než Konopkova jak břitva ostrá šipka.

„Kdo se mění ve psa?!“, štěkl a přelétl zrakem po tvářích Nurnských. „Co všechno o mě víte? Ne. To NE!“, křikl. Otočil se na patě a uprchl do tmy dřív, než Frynn stihl zmáknout spoušť a Gerllod říct: „Posaď se, příteli, a uklidni se“. Druzi chvíli slyšeli, jak se drolí kamení, po kterém Werch prchal, ale i to se rychle ztratilo v dálce. „Tak mě to stálo boty“, podotknul Gerllod a poškrábal na hlavě. „Ale víme, že tenhle chlap by nám asi mohl být někdy v budoucnu platnej. Tak snad to jsou dobře investovaný škrpály“. „Třeba ještě příleze“, řekl Zemikosa. „Určitě by nám měl co říct. Ale honit vlkodlaka po horách nemá cenu“. „Psodlaka“, opravil jej Blathel. „A asi je skutečně lepší mít tu za kamaráda přátelského lykantropa, než bandu skřetů“. Frynn Konopka si sednul ke svému kahanu. „Jděte spát. Budu vařit a hlídat. S kamenným Krtenem. Ale jestli se na mojí hlídce ještě někdo ukáže, dostane rovnou šipku do chrťanu, ať je to psodlak nebo mukurská princezna“. „Hlídká bude mít k dispozici okulus“, vydal pokyn Gerllod. „Aby si mohla prohlédnout i hodně vzdálenou tmu“, dodal někdo škodolibě a družina šla spát. Za noc navařili Frynn se Zoltarem něco magenergie z Hlíny a i když byli ráno unavení, jejich morálku to pozvedlo. Ale když Gerllod po probuzení viděl, že z pytlů Hlíny neubyla skoro nic, zlobil se. „Vy jste za celou noc zdělali jen tak málo? Tak to ne, pánové. Zbytek tu necháte“. Zemikosa s Konopkou brblali, ale k tomu, aby vyvařili veškerou nesenou Hlínu, by opravdu potřebovali mnoho dní. Takže větší část zbytku v pytlích zakopali pod šutry. Golem byl ponechán na hlídce na můstku, Zemikosa ještě cvičně zapískal v marné naději, že se jeho opeřený Krten přece jen snese z oblohy a Gerllod zavelel k přípravě na návrat šupem zpátky pod zem. Chtěl vyhodit skřetí důl do luftu. Proti tomu se ale hlasitě ohradil bývalý starosta Nunvář Pilatuša. Ten prohlásil, že by se tu nic ničit nemělo, že jednou se vrchovský národ vrátí a důl jistotně využije. Gerllod se ho kysele zeptal, jestli měl on nebo kdokoli jiný vůbec ponětí, co vlastně pod tou horou je. Pilatuša

neochotně připustil, že o trpasličím městě, natož o nalezišti Hlíny neměl nikdo celé věky ani potuchy. A začal se dožadovat alespoň urychleného opuštění nebezpečných končin Kardamských a žádal pro sebe bezpečný doprovod z hor do klidných končin centrálního Gwendarronu. Ani v tom mu Gerllod nemohl vyhovět, alespoň ne přednostně před Zmrzlým a jeho blízkými, o jejichž doprovod je požádal. Přece jen, bývalý starosta byl pro Nurnské úplně bez pravomocí. S Blathelem a dalšími se Gerllod sice včera radil, že by snad šlo Pilatušu využít jako tmelícího prvku při organizování vrchovců v therfastském táboře, ale to by se dalo vyřešit tím, že mu později přičknou zásluhy na zabití dvou či tří obrů ve skřetím dole. Teď byly důležité jiné věci a zesláblý Pilatuša musel ještě chvíli vydržet a hlavně držet krok a ústa. K diverznímu návratu do hlubiny se přihlásili kromě Gerlloda ještě Zoltar a Konopka jako sapéři a Dwany Růžička jako krytí. Šel s nimi Zuiit, kterému se do temných prostor moc vracet nechtělo, ale měl plnit úlohu poradce, kdyby se ztratili. Pilatuša měl zůstat na povrchu s Blathelem, Jorchenem a Lipim. Golemovi Zemikosa přísně nakázal, aby ostatní chránil a jakékoli skřety, co se objeví, napadnul. Tak se rozdělili. Gerllodova skupina celý den bloumala podzemním městem trpaslíků, kochala se znovu výzdobou a monumentálností místa a zvolna spotřebovávala družinové zásoby oleje do luceren. Ale než došli ke skřety proražené štole do dolu na Hlínu, plán na explozi se jim v hlavě rozležel. Kromě toho, že proti výbuchu byl Pilatuša, uvědomili si Nurnští těžko překonatelné obtíže technického rázu. Návrty nebylo čím provést. Množství výbušnin, které bylo potřeba k zavalení přístupové chodby, převyšovalo polní výrobní kapacity obou alchymistů. Nedostatek doutníků, potíže s tlakovou vlnou a viditelností po explozi a podobné věci už byly jen drobnostmi. Takže se vrátili zpátky na povrch. Ale tam se mezitím věci změnilly. Jorchen Kierke celý vyplašený hlásil, že před

polednem byla spatřena menší skupinka skřetů. Byli daleko na dohled východním směrem a měli s sebou velké, šedo černě žíhané psy na dlouhých šňůrách. Pak se ztratili za návrším, ale posléze byli opět viděni, jak jdou směrem ke Kardamu. Jorchen a ostatní se před jejich zrakem schovali v hromadách kamení na úbočí, ale golem měl prostě jiné příkazy. Jakmile uviděl skřety, s kamenným dusáním svých statných nohou vyrazil s žhnoucím pohledem přímo k nim. Nedal si to rozmluvit ani od hobita, ani od elfa. Od té doby jej nikdo nespatril a Jorchen vyjádřil pochybnost, že by se tak ještě někdy mohlo stát. Zoltar zavyl. Během krátké doby přišel už o druhého Krtena. Blathel s chmurným výrazem řekl, že je toho názoru, že tohle byla jen hlídka, předcházející větší skupině skřetů, kterou Zmrzlej nazval armádou.

Dwany Růžička otevřel otázku, kterou měl asi už dávno definitivně rozseknout Gerllod Moskyt. Tedy který z těch, na které Nurnští zatím narazili, by měl být tím, kdo na sebe vezme roli nového Patrona vrchovců. Toho, který přivede jejich národ zpět domů a zajistí jeho bezpečí. Otázka zněla, zda Zmrzlej nebo Pilatuša. Na toho, koho vyberou, by se měla soustředit pozornost Nurnských a jeho pro jeho bezpečí mělo být uděláno vše. Pilatušu s sebou zatím vlekli skrze vrchy jako nechtěný přívažek. „A Zmrzlej běhá boží vědí kde“, uzavřel Dwany. Gellod uznal, že tahle otázka je hodná řešení a oslovil bývalého starostu: „V Therfastu a okolí jsou tisíce tvých krajanů. Ti by se chtěli vrátit domů“. „Ne chtěli“, opravil jej Blathel kysele. „Měli by se vrátit domů“. „No jo, to asi taky“. „Jsem rád, že se zachránilo tolik lidí z vrchoviny“, začal opatrně Pilatuša. „Ale odpusťte, já se nějak necítím na to, organizovat nějaký nábor...“, nedořekl v rozpacích. „Vždyť jsi byl starostou“, uhodil na něj Zemikosa. „Vůdcem. Jak ses vlastně k tomu starostování dostal? Podplacením, za zásluhy, nebo... Oddaností Gwendarronu? Dosadil tě král?“, zeptal se s nadějí, že aspoň nějaké předpoklady pro další

použití Pilatuša může mít. „Byl jsem starostou jen rok. Starostu v Kardamu volila městská rada. Nahradil jsem předchozího starostu, který měl problémy s gwendarronským místodržícím. Takže chápejte...“, dodal schlíplé. „Jasně. Nějaký intriky. Prostě jsi byl vybrán až příliš pečlivě. A za zásluhy to fakt nebylo“, uplivil si Gerllod. „A poslední rok strávil jako pucflek starýho skřeta“, dodal Blathel. „To jednoduše není životopis, vhodný pro budoucího spasitele. Toho nezpochybnitelného, s mečem v ruce“. „Tenhle je z toho všeho leda nezpochybnitelně psychicky narušený“, utrousil Jorchen Kierke. „Na to mu můžu doporučit doktora“, řekl definitivní ortel nad bývalým starostou polohlasem Gerllod. „Ale není levnej“. Narážel na události z konce poslední výpravy. Podobně jako Blathel byl i Moskyt přiveden zpátky k životu nečistým způsobem. Ale na rozdíl od Menhoriana Blathela, on se rozhodl dlouhodobě následky řešit. Pátral po způsobech, jak s nepříznivými účinky bojovat. A nějaké nalezl. Velice tučně zaplacení odborníci se snažili ovlivnit jeho mysl tak, aby trvalé následky byly co nejmenší. Blathel, který tohle všechno nechal zcela na řízení osudu, měl sice trvalé následky horší, ale na rozdíl od Gerlloda dost ušetřil. Gerllod utratil za svoji léčbu tolik peněz, že si dokonce musel odpustit výuku na vyšší stupeň cechovního zasvěcení s šermířským mistrem. Rozdílný přístup k té věci se tak stal třetí plochou mezi družinovým mágem a nejsilnějším bojovníkem.

Ve tři hodiny odpoledne se vydali zpátky do sedla. Gerllod se co chvíli ostražitě rozhlížel svým okulusem, ale zdálo se, že hory kolem nich jsou klidné. Další noc, kterou druzi strávili rozložení u cesty, se znovu objevil psodlak Werch a krátce pohovořil s Zuiitem, který byl v tu chvíli na hlídce. Řekl mu, že jim potřebuje pomoci. „Takhle to řekl? Potřebuje? Nespletl ses, Zuiite?“. „Nešpjet, Gejlode. Taky mi to pšipadalo divný. Počebuju vám pomoct, žekl. A měl u toho

takovej ten jeho úsměv, ale vypadaj v tu chvíli tak nějak najéhavě“. „Naléhavě? Třeba prostě nevěděl, jaký slovo použít“, zabručel Gerllod, ale vrtalo mu to hlavou. „A taky povídej, že pjačuje pjo pána hoj. Š toho šem už nebyj vůbec moudlej. Kdyš šem še ho ptaj, kdo je ten pán hoj, tak še jen tak škebil a povídej něčo o Demuišovi Paštýži. Ale ten je mjtvej pšeče, dyť šte mi říkají, že jeho šušený tějo šte pšed nedávnm viději, ne?“ Gerllod se škrábal na hlavě a řekl: „On je asi napůl cvok. Kdybych byl lykantropem, taky by mi z toho strašilo ve věži“. „No jo, aš jo. A taky řkaj, že nemáme odcházet že žemě, že tu máme žuštat a pomoct pánovi hoj vyhnat škšety“. Gerlloda mluva se Zuiitem unavovala. Ale to, co říkal, bylo ve vztahu k Werchovi asi důležité. Řekl si v duchu, že Werch je zatím ve fázi, kdy si na ně zvyká a učí se jim důvěřovat. Gerllod doufal, že se všechny věci vyjasní dřív, než jim dojdou zásoby jídla. Někteří z družiníků hlásili, že zítra už nebudou mít co do huby. Dalšího dne ráno bylo Růžičkovi pořád špatně, ale po zaléčení Jorchenem byl schopen chůze. Gerllod druhy dovedl do vypáleného domu, ale žádný vzkaz od Zmrzlého tam nebyl. Menhorian nechal tedy v ruině domu vzkaz: „Potřebujeme s tebou mluvit. Na tomto místě. Co nejdřív. Nurnští“. Pak se šli druzi skrýt raději někam dál od cesty. Gerllod ale neholdal jen nečinně čekat. Veden svojí neklidnou povahou, rozhodl se osobně doplnit zásoby ve městě. Ve sklepeních muselo být nějaké trvanlivé jídlo, které tam lidé zanechali při evakuaci. Vzal si s sebou jen Zuiita a Zoltara Zemikosu a nalehko vyrazili. Gerllod měl sice sto chutí vyplnit Zmrzlého sklad, ale chápal, že tím by asi přátelské vztahy vzaly za své. A s nimi i plány. Takže vážili cestu do města, kde se s ohledem na nastávající soumrak nejdříve opevnili v jednom z domů, kde přespali. Nikdo se v noci neukázal, město bylo stále prсто skřetů i nemrtvých. Ráno pak prohledali sklepení několika měšťanských domů a našli mnoho kompotů, zavařených ve sklenicích, a k tomu pytel upotřebitelné

mouky. Město bylo zjevně natolik velké, že skřeti nerabovali všude s důsledností a tak ledacos po jejich řádění zbylo. Třeba dvě velké láhve s kořalkou, které Zuiit s vítězoslavným úsměvem uložil do tlumoku. Vydali se na cestu zpět s vědomím, že následující dva týdny bude sice družina jíst jen meruňkové knedlíky, ale hladu zcela určitě nezajde. U zbytku družiny byli zpátky za více jak den od chvíle, co odešli. Jorchen, Blathel a ostatní se mezitím ukrutně nudili. Jorchen všem vykládal smyšlené historky o tom, jak Zmrzlej a jeho skřetice dovádí v horách a ti, co mysleli racionálněji, plánovali, jak přimět Zmrzlého či Wercha, aby se ukázali. Nakonec dospěli ke konsenzu, že nejjistějším bude, když se Zoltar s Konopkou někam schovají, aby jejich potencionální spojence příliš neděsili. Když se konečně objevili Gerllod, Zoltar a Zuiit se zásobami, měli všichni velkou radost, ale Lipi správně poznamenal, že mouka bez vody jim není takřka k ničemu. To byla správná připomínka a pozornost se tedy obrátila k zásobám vody. Tu, jak se ukázalo, ne všichni u Lačné země doplnili a tak se čínorodý Gerllod, nabitý neumdlévající energií, rozhodl pro výpravu k čistému vodnímu zdroji, tedy k Lačné zemi. Zoltar jej alespoň přemluvil, aby se v ležení vyspali, s čímž Gerllod neochotně souhlasil. Následujícího rána sebral všechny dostupné prázdné měchy. Dwany konečně z těch svých vylil poslední zkaženou vodu a od té chvíle mu začalo být poznenáhlu lépe. Gerllod nakázal těm, kteří zůstávali v rozvaleném domě, zadržet případně Zmrzlého do doby, než se vrátí. Vzal si s sebou Jorchena a vyrazili.

Následující noc došlo zase ke dvěma setkáním. Zuiit, hnětoucí placky, byl překvapen Zmrzlým, který donesl pár měchů s vodou. Zuiita se hned vyptal, jak dopadla družina na východě. Zuiit mu řekl o bojích v podzemí i o Werchu Štajnovi. „Potkali jsme ho v jeho lidské podobě“. Zmrzlému zasvítily oči. „Tak ten pes má lidskou podobu? Tušil

jsem, že je součástí legend. To, že se po nocích proměňuje v člověka, by mohlo ledacos vysvětlovat. Víte, vrchovina má spoustu legend a příběhů. Některé z nich jsou určitě smyšlené, ale mnohé mají překvapivě reálný základ. Jedna legenda říká, že takhle se pomstil Blahut Trubač jednomu člověku, kterému věřil, a který ho zradil“. „Že ho proměnil ve psa?“ „Že na něj uvalil kletbu, nutící člověka od úsvitu do soumraku být ve psí podobě“. „Nedobrovolná lykantropie?“ zeptal se Blathel. „Ano, tak něco“. „Ale Demuis žil před stovkami let, jak by mohl být Werch tak starý?“ „Prokletí mohlo být, jak se říká, až za hrob“. „Aha, dědičné. Prokletý byl asi celý rod, všichni potomci, celé pokolení“. „No, řekl bych, že vždy alespoň jeden potomek ty kletbu musel nosit. Každopádně kletba by mohla být sejmuta tím, že se tu zradu ten postižený pokusí napravit“. Blathel se zamyslel: „Tím by se vysvětlovalo, proč ten Werch říkal, že nám musí pomoci. Že musí pomáhat pánovi hor, tím teda asi myslel potomkovi Demuise Pastýře, nejstaršího z Patronů. Protože ví, že chceme pomoci Kardamu“, zauvažoval. „Tím se to pro mě vysvětluje zcela. Od té doby, co jste mi řekli o podobě našeho nejstaršího patrona, cítím se já být potomkem Demuise Pastýře“. Zmrzlej jako by od posledního setkání doopravdy vyrostl. „S tím Werchem nás tedy pojí pouto krve. To já bych mohl být ten, kdo jeho prokletí může sejmut, jestli je zavázán téhle zemi. Chci s ním mluvit“. „No, tak to asi nejlip v noci, protože přes den leda tak šteká“, řekl Růžička, kterému už celkem otrnulo. Nurnští dále vykládali Zmrzlému o tom, že skřeti těží Hlínu, obsahující magickou podstatu. Zmrzlý byl tímhle objevem překvapen. Blathel si domyslel, že vytěženou Hlínu dopravovali skřeti od Lačné země asi do východních údolí, kam Zmrzlej nechodil. Zmrzlej ale potvrdil, že skřeti skutečně používají výbušninu kromobyčejné účinnosti, kterou ale připravují zřejmě právě někde na východě. Nurnským zopakoval přání co možná nejdřív opustit vrchovinu. Blathela zapřísahal, aby, až se

Gerllod a Jorchen vrátí, pomohli mu doprovodit jeho tajemnou blízkou osobu co nejdřív pryč. Po zbytek noci se živě zajímal o dění v táboře Therfastu, o uprchlíky, o Vávu a cokoli, co s tím souviselo. Takhle se choval ten, který se měl stát Patronem, obnovitelem země. Ne jako Nunvâr Pilatuša, který celou dobu seděl v rohu a tiše žvýkal meruňkovou placku.

Mezitím Gerllod a Jorchen absolvovali setkání jiného druhu. Na cestu se s Jorchenem zneviditelnili, tudíž si museli celou dobu povídat, aby neztratili jeden druhého. Jorchen byl Gerllodem vyzván k rychlému pochodu a vzal jej za slovo. Gerlloda hnál celý den po hraničářsku, což znamenalo takovou rychlostí, že se i Gerllod sám divil, jakých výkonů je schopen. Když odpoledne kvapným poklusem sbíhali k Lačné zemi, už ze značné vzdálenosti uviděli tam rozloženou středně velkou skřetí armádu. Aspoň tak to zahlásil Gerllod, který se na černající se houf koukal okulusem. Později opravil svoje tvrzení a odhadl počet skřetů na nějakých dvě stě hlav. Skřeti byli zjevně v klidu, což zřejmě znamenalo, že ještě nepřišli na spoušť, kterou v podzemních prostorách napáchali Nurnští. V nouzových přístřešcích a stanech, z nichž některé byly zjevně původem kradené ze zásob gwendarronské armády, polehávali a jinak si krátili čas. V tábořišti hořely sporé ohně a kolem pobíhali psi. Ze psů měl Gerllod největší obavy, ale s jistou úlevou seznal, že v táboře nejsou žádní obři. Jedinou možností, jak se dostat k nezkalené vodě bylo tedy výše proti proudu, což však znamenalo obejít skřety divokým terénem. Jorchen z toho neměl velkou radost, neboť zatahující se nebesa slibovala jarní noční bouři a on sám šel opravdu velmi nalehko. Nakonec se dostalo na jeho slova a s Gerllodem byli nuceni přenocovat mezi kamením v údolní pláni. Terén byl tak neschůdný, že na nějaké noční chození mimo cestu nebylo ani pomyšlení. Drkotat zuby v sedě až do půlnoci, kdy se zase objevil

psodlak Werch Štajn. „Přišli dopoledne“, ozval se tiše jeho jízlivý hlas a bylo jasné, že tím myslí skřety. „Nehodný darebáci. Cejtim, jak se jim sama země vzpírá“. „Hele nemáš nějakou houni“, zadrkotal zuby v odpověď Jorchen. „Nemám“, ozvalo se s lítostí. Werch smrděl tak, že se Gerllod divil, že ho necítí skřeti, i když to bylo na půl míle daleko. A tak i tady se rozvinula živá debata, která trvala po velkou část noci. Werch si potřeboval potvrdit, z jakých důvodů je tady Nurnská družina a kdo je sem vyslal. Když mu to Gerllod řekl, vysypal ze sebe mnoho užitečného. Vyplynulo z nich, že ve své psi podobě má prochozené celé hory a má čerstvé informace. Například že hlavní voj skřetů je v místě, zvaném „Demuisův oud“. Ale že skřetích houfů je několik a každý z nich je ovládán vlastním náčelníkem. Množství skřetů odhadl na tisícovky, ale bylo zřejmé, že ve velké rozloze Kozlích vrchů se nedají spočítat ani přibližně. Werch zopakoval svojí potřebu Nurnským pomoci a tím se dostali k debatě o Zmrzlým. Werch zjevně o Zmrzlým věděl už delší dobu, jen nemohl najít způsob, jak mu pomoci, či jej snad nemohl kontaktovat z důvodů, které byly zatím skryté. Ale zjevně jej choval ve velké úctě a nazýval jej patriotem. Občas sklouzával do své poněkud mystické mluvy, když říkal, že Demuis, jakožto patron nejuctívanější, by skřety z hor vyhnal. Na Gerllodovu praktickou připomínku, že Demuis je už pár století po smrti, učinil poznámku, že Demuisův duch žije a Nurnským by mohl pomoci. Gerllod si nebyl jistý, jestli se Nurnští umí stýkat s duchy, a Werch mu řekl, že hledat by měli někoho, kdo by Demuisův odkaz mohl výrazně posílit. A že Blahut Trubač měl ze své poustevny nejlepší přehled o celé zemi, tam by bylo dobré zčít. Na nejvyšší hoře celých Kozlích vrchů. A Werch ještě dodal, že je rozhodnutý smýt provinění. To už Gerllodovi nedávalo vůbec smysl a byl by rád, kdyby Werch mluvil konkrétně. A taky by spíš byl rád, aby ze sebe Werch smyl ten smrad. Ale Werchovi slíbil, že od něj bude držet dál Zemikosu i Konopku a že se tudíž nemá čeho

bát, Nurnští jsou přece parta férových pardů. Werch Gerllodovi ještě jednou poděkoval za boty a před svítáním zmizel.

Po dalších dvou dnech, to už bylo třináctého deština, se všichni Nurnští opět setkali. Od začátku všech těch událostí uplynul teprve jeden měsíc, ale za ten jeden měsíc se toho stihlo udát tolik... Teď měli relativně dost vody i jídla. Obě skupiny si porovnali svoje historky a bylo to, jako když dva kusy jednoho mechanismu začnou spolupracovat. Zkazku Zmrzlého o zrádci, kterého Blahut proklel jako psa. A historku Wercha o tom, že musí odčinit nějaký zlý skutek. Zapadalo to do sebe. Ovšem horší bylo poznání, že démon mamonu po magenergii úplně pohltil oba družinové alchymisty. Ti za posledních čtyřicet osm hodin vysypali na hromadu veškerou Hlínu, co měli po pytlích, mošnách a kapsách a prohnali jí svými destilačními soupravami. Frynn Konopka se s mátožným, ale blaženým výrazem klátil před Gerllodem. Ten vypadal, že vybuchne vzteky. Za Konopkou se Zemikosa snažil ochlazovat do ruda rozpálené křivule a baňky. „Vy jste tady jeli nonstop?“, řval Moskyt. Konopka pomalu přikyvoval a usmíval se jako měsíček v úplňku. „Yop. Střídali jsme se na směny. Dvě aparatury. Jeli jsme dva dny na plnej výkon“. Jeho oči s rozšířenými zornicemi zářily jako lampióny. „Středobod těžby magenergie civilizovaného světa“. „Vždyť mohli přijít skřeti, šmankote! Musíme bejt ostražitý. Mobilní. Připravený. A vy zatím...“, všiml si hromady lahví od oleje. „Kolik jste zdělali toho voleje?“, zařval, až se hory třásly. „Skoro... všechen“, řekl s blazeovaným úsměvem Frynn Konopka a bylo jasné, že družinové zásoby oleje jsou mu úplně buřt. „Jestli máme projít Rourou až na její konec“, připomněl další z úkolů na Gerllodově seznamu Menhorian, „tak budeme potřebovat oleje celkem dost“. Blathel dva dny koukal na to, jak alchymisti pálí jednu flašku oleje za druhou, ale do debaty si přisadil až teď, když měl vedle sebe Gerlloda.

Gerllod, vědom si toho, že už situaci nezachrání, se jen zeptal: „Kolik magů jste z toho aspoň dostali?“. „Devadesát“, škytnul Konopka a převálil se naznak. „Přichází pan Malovec“, oznámil Jorchenův hlas. Kierke byl před rozvaleným domem na hlídce. Zmrzlej vstoupil a s Gerllodem se pozdravili. „Jste se tu nějak usadili. Ale předpokládám, že jste hotovi vyrazit“. Gerllod přitakal. „Já mohu jít také. Mám ale dvě podmínky, které bych potřeboval nejdřív znát. Potřebuju, abyste mi ukázali vstup do té, jak vy říkáte, Roury. Chci vědět, kde začíná, a nejlépe i kam přesně vede. Projít na její konec. Chci vidět zemi na druhé straně tunelu. Do míst, kam jsem se po povrchu neodvážil“. „Poslyšte, ale to jsou dva dny cesty podzemím. A dva zpátky. Tím se to všechno zdrží, ten doprovod vašich blízkých“, připomenul Blathel. „A vypadá to, že teď nemáme dost oleje do luceren“. Zmrzlej zatnul čelisti a řekl: „Riziko zdržení jsem ochoten podstoupit. A olej do luceren dodám ze svého skladu“. Gerllod řekl: „Ona teď ale není vůbec doba na prostoje“. Pomínil přitom, že se ještě nedávno motali po horách poněkud neorganizovaně. „Víš, Malovče“, vyhnul se použití jeho přezdívky, „My tě vnímáme jako toho, kdo by měl být tím vyvoleným. Podle proroctví Vávy a nějakých dalších starších psaných pramenů by se měl objevit potomek některého patrona, zřejmě Pastýře. Ty bys podle nás měl být tím, o kom takhle proroctví hovoří“. Zmrzlej zadumaně pokyvoval hlavou. „Mám ale osobní problém. Tak říkajíc dilema. Nemůžu se zřítí té služby, kterou na mě kladete prostřednictvím naší víry v patrony. Ale osobní problém se týká té osoby blízké, kterou bych potřeboval dopravit do Gwendarronu. Nemohu si vybírat mezi svojí rodinou a svým národem. Jestli vše půjde dobře a dohodneme se na cestě Rourou, vyjevím vám podstatu tohohle svého rozpolcení“.

„Můžeme se ještě jednou pobavit o tom vztahu tebe a Wercha?“, zeptal se Blathel. „Vědět, jak silně je ti zavázán a co za tím bylo

mezi tvými a jeho předky by mohlo být užitečné. Podle všeho se jednalo o nějakou zradu jeho předka na Demuisovi“. Zmrzlej přitakal a řekl: „Z toho, co jsem si vybavil a přečetl z těch několika málo starých knih, ke kterým mám přístup, je to ještě mnohem složitější. Ta křivda, jak vy říkáte, se neodehrála přímo na Demuisovi, ale na někom z jeho družiny, z jeho přátel. Byla to rodina. Marydas se jmenoval otec a měl velký počet synů, snad sedm či devět. A z toho, co vím, to musel být nějaký předek toho Wercha, kdo je zabil. Snad šlo o otravu, alespoň tak se to traduje. Mohlo to být i omylem, nešťastnou náhodou. Každopádně ten Marydas zřejmě zemřel, a Demuis Pastýř, který byl nadán nějakou neobyčejnou mocí, toho Werchova předka, jehož jméno neznáme, počastoval prokletím“. „Baltazar Marydas a synové. To jsem asi někde četl“, ozval se náhle Nunvář Pilatuša. „Ano“, pokračoval v zamyšlení, jako by lovil z paměti něco, co m u kdysi cvrnklo o nos. „Ti byli snad podle legend zkamenělí, či co“. „Tak zkamenělí, nebo otrávení?“, zeptal se Dwany, sám už z toho otrávený na duchu. „Je to staletí stará historie, tak těžko říct. Písemné záznamy v Kardamu jsou velmi řídké“, řekl Pilatuša. „Baltazar Marydas a synové“, zopakoval bručivě Dwany Růžička. „To zní jak název nějakýho formanství. Navíc mám sám pocit, že tohle jméno jsem už taky někde slyšel“. Zmrzlej dodal: „Každopádně ten zločin se měl stát na hřebeni, nedaleko Terlinu, vypáleného vartoviště na nejvyšším vrcholu pohoří. A Werch, jako nositel toho prokletí, by měl odčinit ten zlý skutek svojí pomocí tomu Marydasovi. Čekal bych, že to odčinění by mohlo být provedeno právě tam“. Menhorian Blathel se rozpomněl: „Já si to místo pamatuju, takové strašně jednoduché, strohé místnosti, vytesané ve skále. Holé zdi. Opuštěná poustevna“. „Tam se taky podíváme“, řekl Gerllod. „Ale ujasněme si důležité věci. To, co tu konáme, konáme z pověření krále Gwendarronu. Chci mít jistotu, že jsi toho vědom, Malovče. Jsi-li, pak máš naší plnou podporu“. Zmrzlej měl zjevně tuhle

otázku už promyšlenou. „Všechno co dělám, nedělám kvůli sobě. Patroni jsou mi svědky, že chci uchránit tuhle zemi a lidi, kteří tu žili. Naším společným cílem s králem je vyhnat skřety a nemrtvé“. „Důležité na tom je, že Gwendarron trvá na tom, že tahle země mu patří. Ale nebude nijak potlačovat vaši víru v patrony a vaši samosprávu“. Zmrzlej pokýval vážně hlavou. „Potud se shodneme. Vy a já, Kardam a Nurn. Podejme si na to ruku“, řekl Zmrzlej. Tak se i stalo. Gerllod začal tedy rozvíjet časové plány. „Takže teď bychom vyrazili Rourou. Tam a zpět, čtyři dny“. „Ale nemůžeme jít všichni“, řekl překvapivě Zmrzlej. „Potřebuju, aby tady zůstal doktor“. A tak tedy na hlídce před pobořeným domem vystřídal Jorchena Lipi. „Kierke, máš jít dovnitř. Prej s náma nepůjdeš do Roury. „No to asi není problém, nemám zájem strávit čtyři dny v nějaký díře“, odvětil Kierke. „Ale proč se jako máme dělit? A proč zrovna já nejdu?“. „Malovec potřebuje, abys tu zůstal, kvůli těm jeho, jak von říká, blízkejm. Asi jsou nějaký nemocný“, dohadoval se Lipi Hopkal. „Jako že budu opatrovat tu jeho nemocnou skřetici?“, durdil se Kierke nad tou absurditou. „To teda nebudu...“, bručel a šel za Gellodem a Zmrzlým důrazně se ohradit. Ti jej ale bez řečí vzali s sebou a vyrazili k nedaleké Zmrzlého skryši. Zmrzlej jim při chůzi řekl, že jim teď ukáže zdroj čisté vody. A také že si ze skladu vezmou vše, co bude potřeba. Skryš už se bude rušit. Pro Jorchena i Gerlloda pak čekalo u Zmrzlého domu překvapení. Především nepoužili vstup, objevený a otevřený Lipim. Z druhé strany, jakoby ve sklepení, byl další umně zamaskovaný vchod. Tam je zavedl bez okolků Zmrzlej. Ve sklepení domu byla ukrytá studna s rumpálem a okovem, v hloubce se leskla vodní hladina. Ale to nebylo to nejdůležitější. V tmavé a chladné místnosti sklepení, vybavené kavalcem a základními potřebami k životu tam byla ukrytá osoba. A skřetice to rozhodně nebyla. Šlo o černovlasou mladou vrchovskou ženu s jasnýma, odhodlanýma očima. Její jméno bylo Velchin. Velchin Tarnovská. Ty

oči hleděly na Zmrzlého s naprostou oddaností a láskou. K úžasu Gerllodově i Kierkeho byla žena ve značně pokročilém stadiu těhotenství. Inu, ti dva byli sami uprostřed nepřátel. Měli jen jeden druhého a spoustu času na konci léta... Kierkemu to bylo jasné, rozhodně jasnější než přednádnem. Pokýval hlavou. „Inu, rozumím, doktor se tady asi může dost hodit. Počítám, že už vám, madam, moc času do slehnutí nezbejvá“. Jorchenovi bylo líto, že s ostatními nejde. Sice jej vyhlídka na několikadenní průchod těsným prostorem Roury pranic nelákala, ale s rozením dětí měl pramalé zkušenosti a ani tahle perspektiva nebyla o moc lepší. Doufal, že Velchin alespoň bude schopná nějaké smysluplné konverzace, i po té dlouhé době života v odloučení. Obrátil se na Gerlloda: „Tak v Rouře a i pak za ní dobře pořídíte, hlavně se vraťte ve zdraví“. Gellod jej poplácal po rameni, naplnil měchy čerstvou vodou ze studně, torny nappal sušeným masem a dalšími nezbytnostmi pro přežití v horách, a šel se s ostatními sbalit. Následujícího rozbřesku měli být hotovi vyrazit. Po soumraku hlídku udeřil do nosu charakteristický smrádek nemytého psa, který už z dálky ohlašoval příchod Werchův. Ten se také záhy vyloupil mezi kamením se svým ironicky se šklebícím štetinatým obličejem. „Pěkný to tu máte“, poznamenal rozšafně a prohlížel si ruiny kamenného domu, z nichž se ozývalo chrápání dobrodruhů. Ale nemohl si nevšimnout, že hlídka měla u sebe sbalenou tornu. „Nevodcházíte z hor, že ne?“, poznamenal. Lipi, který měl zrovna hlídku, pokrčil rameny. Wech se olízl a obrátil hovor k praktičtějším věcem: „Máš něco k jídlu, nějakou dobrotu?“. Hobit mu podal, co měl, ale Werch se zašklebil. „Placky s meruňkou mi nejedou“. A tak byl probuzen Gerllod, který Werchovi dal něco, co mu jelo lépe a proběhl další hovor mezi Gerllodem a Werchem. Zmrzlej stál stranou a tiše oba poslouchal. Werch, který nyní prvně uviděl Zmrzlého tvář, viditelně ztratil hodně ze své

veselé bezstarostnosti. Nejprve si Zmrzlého dlouze mlčky prohlížel, jako by hledal nějaké povědomé rysy. Pak sklopil hlavu a od té chvíle bylo jeho chování uctivé, skoro až přehnané. Zejména později, když už se Werch odvažoval oslovovat Zmrzlého přímo, připomínalo Gerllodovi jeho chování skutečné plazení se oddaného psa před pánem, od kterého si není jistý ranou holí, ale od kterého doufá v nejvyšší pochvalu. Zmrzlý si jej zatím mlčky zkoumavým pohledem, zprvu pátravě, posléze snad s porozuměním. Ale bylo třeba zapříst hovor a Gerllod si chtěl nejdříve u Wercha ověřit Zmrzlého vyprávění o tom, čím se Werchovi předkové provinili a jak může být sejmut o prokletí, kterým byli potrestáni, Werch zvažněl a uvedl věci na pravou míru. Řekl, že ten kdo byl prokletý, nebyl jeho předek. Byl jím on sám. Gerllod chtěl namítnout, že to není možné, neboť jde o historii dvě staletí starou. Ale než otevřel pusou, aby se ozval, uvědomil si, že Werch v tu chvíli, ve světle skomírajícího strážního ohýnku, vypadá opravdu staře. To, v kombinaci s magií onoho prokletí, mohlo skutečně znamenat, že je tvorem, který přežil věky, aby mohl nasadit osud zpět do správných kolejí. Werch mu dále řekl, že Blahutova poustevna, ono místo, kde způsobil onen hřích, není tak prázdná, jak se jeví. „Ale měl by tam s námi jít i tady pán“, kývl hlavou směrem ke Zmrzlému, který Wercha stále ještě neoslovil a stál stranou hovorů. Ani Werch se jej neodvažoval zatím oslovit. „To je potomek Demuisův?“. „Ano“, potvrdil mu Gerllod. Werch vzdychl, jako by úlevou, že to, na co tak dlouho čekal, konečně nastalo. „Hádám, že to tak má být. Osude, naplň se tedy“. Řekl tiše. Svoje slova doprovodil úklonou k Derfleru Malovcovi. „Ty si teda pamatuješ Blahuta Trubače?“, zeptal se Gerllod Moskyt. „Každý den ho vidím, jako by to bylo dnes“, řekl posdlak s bolestí v hlase.

Byli si vědomí, že Werch se s rozbřeskem promění ve psa a proto se všichni už nad ránem probudili a začali chystat.

Zmrzlej se oděl v lesklou zbroj a k pasu si připnul závěs s mečem. Vypadal, jako by najednou ještě povyrostil a zmohutněl. Byl důstojný a hodný respektu jako přicházející vládce. Poprvé promluvil na Wercha. „Bud' zdrav, legendo ze starých časů“. Werch poklekl na jedno koleno. Sklonil hlavu. Zmrzlej mu položil ruku na rameno a pronesl jasným hlasem: „Neopustíš mne, dokud tě nepropustím“. V kruhu stojící Nurnští to tiše sledovali. Zmrzlej se od té doby stal do značné míry pánem situace, začal se podílet na chodu družiny a rozhodovat o jejím směřování. To byla ale pro Gerlloda nepřijatelná situace, vadilo mu to. Někde tady začaly vznikat vážné třecí plochy. „Co jste to tady říkali o Blahutově skryši?“, zeptal se Zmrzlej a jeho dotaz byl určen primárně Werchovi. „Že tam chcete jít? Ale skryš je prázdná, tam to znám. Jsou to holé místnosti, vytesané ve skále“. Blathel souhlasně pokýval hlavou, leč Werch odvětil: „To není až tak pravda, můj pane. To, co je prázdné, jsou jen předpokoje“. „No prosím“, pokýval Gerllod. Blathel si uvědomil, že poustevna sloužila zřejmě jako krytí něčeho daleko důležitějšího. A také si uvědomil, že Werch za žádnou cenu nechce říci, co že to na tom pro Vrchovce posvátném místě provedl strašlivého Baltazaru Marydasovi a jeho synům. Ale řekl si, že to se asi všichni dozvědí v pravou chvíli. Vydali se na cestu, zanechávající za sebou Jorchena a Velchin, ukryté v tajném domě. Scházeli po stezce do města Kardamu a všichni, až na Wercha, cestou chroupali loňská jablka, která jim Zmrzlej rozdál ze zásob svého rušeného skladu. Když začal hřeben hor vrhat dlouhý stín na mořskou hladinu, zmizel Werch z dohledu a po chvíli se místo něj objevil velký šedý pes, který se nevzdaloval daleko od Malovcových nohou. Před polednem se dostali do Kardamu, stále opuštěného a tichého. Nalezli vstup do Roury, ukrytý za troskami stánků na horním tržišti. Zoltar odemkl dvířka a jeden po druhém se vsoukali dovnitř. Zmrzlej Zoltarovi klíč vzal z ruky a strčil si jej do kapsy, což Zoltar odnesl

tlumeným seřváním ze strany vůdce. „Dělej, ty blbe, vem si ho zpátky, tohle je náš klíč. Máš ho na starosti, je to tvoje zodpovědnost! Tak si ho vydyndej!“ Zoltar z toho byl upřímně nešťastný, ale začal do Derflera Malovce hučet a nakonec klíč od Roury, tu vzácnou převážnou věc, vyloudil zpátky. Zmrzlej mu ho předal se slovy, že za něj Zoltar od teď plně zodpovídá. „Jsi tedy strážcem klíče“, napomenul jej slavnostně. Zemikosa byl spokojený. Protože Gerllod byl spokojený. Zmrzlej byl taky spokojený. Akorát ta trapná situace nebyla zjevně v pořádku, neboť komu vlastně klíč náleží, se tím nevyjasnilo. Roura měla od samého počátku jen něco málo přes půl druhu sáhu průchozí výšky, leckde i jen stěží. Na šířku to bylo ještě mnohem horší, muži v oceli museli sundat zbroje, jinak zadržovali na každém kroku. Blathel si omotal hlavu šálou a na hlavu vrazil kotlík proti naražení. Zatuchlé ovzduší bylo jen stěží k dýchání, ale velmi mírný pohyb vzduchu, který zde byl, zajišťoval, že se snad nedalo udusit. Šli. Šli dlouho, předlouho. Ti, co byli malého vzrůstu, jako Lipi Hopkal, šli celkem pohodlně. Ale ti, kteří museli kráčet sehnutí a občas si ulevovali v pokleku, aby si narovnali záda, těm bylo ouvej. Po mnoha hodinách strastiplné cesty, kdy se cítili jak červ, razící si cestu hlínou, našli místo, které si Blathel, Zoltar a Gerllod pamatovali z minula. Byla to pomenší kruhová místnost, která měla uprostřed široký sloup. Okolo sloupu bylo do kamenné podlahy vytesané korýtko. V něm se leskly mince všeho druhu, od měďáků až po zlatky. Pokud si Gerllod vzpomínal, mincí tam teď bylo mnohem více, než když tudy před dvěma lety procházel. Frynn Konopka hned přičapl a začal vybírat zlato, ale Menhorian Blathel jej zarazil. „Nedělej to“, položil mu ruku na rameno. „Tohle místo je magické. Trpasličími runami je tu napsáno“, ukázal na zdi, pokryté reliéfy a nápisy, „že kdo použije tuhle cestu, musí zaplatit těm, kdo jí vykultali. Jako projev úcty. Protože ti dělníci, kteří dílo dokončovali, zaplatili za svůj nešťastný úděl životem“. „Kvůli utajení, aby bylo jasno“,

doplnil jej Gerllod. „Takže nikdo nebude riskovat, že na něj padne nějaká zpropadená trpaslická kletba a každé hodí na zem zlatku“. Za Zmrzlého, Zuiita a Wercha, který byl samozřejmě v podobě psa, zaplatil Menhorian Blathel. Chvíli si tu odpočinuli. Zatímco Lipi si prohlížel obrázky, na kterých bylo znázorněno hloubení Roury pro kardamské lidi a následný los, metaný o to, kdo z trpaslíků se ujme neblahých prací dokončovacích, Vrchovec Zuiit se zajímal, zda by nešly otevřít kamenné dveře, vedoucí do onoho tlustého sloupu uprostřed. „Tam jsou zazděná těla těch kopáčů“, řekl chmurně mág. „Necháme to zavřené“. Zuiit poděšeně uskočil. Nunvář Pilatuša zkonstatoval, že styl výzdoby je svým způsobem podobný tomu, co viděli v podzemní trpasličí říši na Lačné zemi. „Takže tohle pro nás vyhloubili trpaslíci“, konstatoval. „V knihách se tradovalo, že na její vybudování padl výteček ze stavby stanomorních korábů“. „To bývaly zdejší kopce ještě pokryté lesy“, dodal Blathel. Šli. Šli ještě mnohem déle. To, že nastala na povrchu noc, mohlo být určeno jen tím, že se Werch, nikým nepozorován, proměnil zpátky v člověka. Nepřineslo mu to radost, protože jako psu se mu v nízké chodbě šlo přeci jen lépe. Narazili na další místnost, na kterou si Gerllod s Blathelem pamatovali jen matně. Bylo to vlastně jen takové rozšíření chodby s vytesanými lavicemi po stranách, jako na odpočívadle. Ale čím bylo tohle místo zajímavé, byla výzdoba. Tentokrát se nejednalo o trpaslické reliéfy, ale o barevnou malbu na do hladka obroušeném kameni. Blathel si malbu zkoumavě prohlížel, ačkoli únava jej nutila raději, tak jako ostatní, odpočívat. Ale od prvního momentu pro něj byl ten obraz nesmírně zajímavý. „Tohle je mnohem mladší“, řekl druhům, když se trochu zorientoval v tom, co malba představuje. „Trpaslická říše už byla v době, kdy takhle malba vznikla, určitě dávno opuštěná“. Gerllod se zvedl a ve světle Blathelovy lucerny se zadíval na obraz. Barvy za dlouhého působení podzemní vlhkosti jistě

ztratily na hloubce, ale přesto byl výjev jasně zřetelný. Představoval jakési kladení do hrobu. Alespoň podle toho, že středem dění byl nebožtík, zabalený v plátně, s množstvím lidu shromážděným okolo něj. Hrob však představovala mohyla, jejíž jedna strana byla otevřená a připravená přijmout svůj obsah. Lid okolo měl své tváře obrácené k mrtvému, vzdával mu poctu. A všichni byli ozbrojeni. Byla to armáda. A nebožtík měl v rukách, složených na prsou, zřetelně vymalovaný dlouhý meč. „Kazard Jezdec!“, vykřikl za zády Menhorianovými Zoltar Zemikosa. „Tohle je funus Kazarda Jezdce, na to vsadím svoje spodňáry!“. „Ano, ale to není to nejzajímavější“, podotkl klidně Blathel. Jeho zrak bloudil po okraji malby, tam, kde byl pod vrchem, na němž mohyla stála, vidět v dále mořský břeh. Zprava pak přitékala nějaká řeka. A vzadu, za kopcem, tam, kde se černaly šiky vojska, které se na vrch zjevně chystalo zaútočit v posledním rozhodujícím náporu, rozkládalo se město. Bylo velké. Uvnitř jeho hradbe se na mírném hřbetu rozkládal hradní palác, bylo vidět bránu. Výhled na přístav poněkud zastiňovala skála, dosud holá, ale přímo vybízející k tomu, postavit na ní velkou strážní pevnost. Zoltar si v těch místech představil něco jako Agerr a syknul v úleku. „Ano, je to Nurn“, řekl suše Menhorian. „Před nějakými sto lety“. „To místo na obraze znám“, řekl Dwany Růžička. „Je to Šibeník, vrch přímo viditelný od jižní brány města. Ani ne půl hodiny koňmo. Cesta z Nurnu na jih vede okolo něj. Nahoře nějaká stavba stojí, aspoň myslím. Možná je tam fakt mohyla. Sám jsem tam nikdy nebyl“. Lipi suše prohlásil: „Tak si tam dojdeme pro ten meč. Jestli ta bitva byla tam, tak tam Kazard leží, tím si můžeme být jistý“. Zuiit šišlavě vyjádřil podiv nad tím, že Vrchovci, vedení Kazardem, pronikli až takhle hluboko do Gwendarronského království. „Ale pak byli zmasakrovaní“, opáčil Gerllod jako by tady musel bránit reputaci královny armády. „Prý se vrátil jeden a ten následně umřel na následky, to si za rámeček nedaj“. Gerllod byl citlivý asi

jako skála v zimě. Vedle něj stáli Pilatuša a Zmrzlej, oba spřátelení Vrchovci jako poleno, ale Moskyt si stejně neodpustil poznámky o tom, jak jim to Gwendarron nandal. Teprve vzápětí si uvědomil, kvůli čemu Kazardův meč hledají a řekl ke Zmrzlému: „To by se nám hodilo, abychom tě tím mečem opásali, což?“. „Jen jestli to tam někdo nevybral před náma“, strchoval se Zoltar. „Kterého hledáče pokladů by napadlo kutat v samým srdci království, na dohled od městských bran“, zapochyboval Lipi. V srdcích všech zahorela nová touha dostat se domů, měli o důvod víc tam pospíchat. A Gerllod měl na svém seznamu další úkol, který byl blíže ke splnění. Šli dál. Kdosi poznamenal při pohledu do mapy, že někde nad nimi je nyní vartoviště jménem Terlin a kousek dál také Blahutova skrýš, ale Blathel jen poznamenal, že nad nimi je teď leda černá noc. A že jej spíše tíží to, že Jorchen někde ve sklepení rodí cizí dítě. Zmrzlej to neslyšel, nebo alespoň nedal nic najevo, ale v myšlenkách musel být jistě také tam, kde Blathel. Po dvou dnech, pokud mohli soudit, náhle chodba bez varování skončila. Konec byl přehrazen velkým, dutě vydlabaným kamenem, který zakrýval strop chodby. Protože Werch byl psem, dalo se čekat, že venku bude den, ale záplava světla překvapila všechny. Na návrh Zmrzlého rozkázal Gerllod všechny zneviditelnit, ale Blathel odmítnul. S vůdcem se ostře pohádali, Gerllod měl pocit, že mág šetří s energií namísto poslouchání rozkazů. Vyčetl mu, že mu chybí kuráž. Blathel mu nezůstal z ostrých slov nic dlužen a řekl, že na všechny stejně energie nevyzbyde. A že jeden průzkumník může uspět stejně dobře jako tři. Ti dva se raflí do hloubky. Z Gerllodovy strany v tom bylo hodně frustrace z toho, že se o velení výpravy tak nějak musel rozdělit s Malovcem a ze strany obou přilila do ohně nepřijemná podrážděnost z dlouhého putování Rourou. Blathel nazval Gerlloda zeleným mozkiem, ale měl na mysli spíše modrou barvu armádních kabátců než druidy. „Nebudeš mi kázat, co mám a nemám dělat!“, řekl odvážně, protože

Gerllod byl přeci jen vůdcem a velení se od něj tudíž očekávalo. Moskyt pak, poté co si slovně po vojensku ulevil, o kousek couvl a zatím se spokojil s tím, že Blathel zneviditelnil Zoltara Zemikosu, který vyrazil od umně zamaskovaného ústí Roury do okolí na výzvědy. Zmrzlej vypadal krajně rozechvěle. Příčinou nebylo ani tak divadlo, které mu předvedli Nurnští, jako fakt, že byli přímo v srdci jeho země. Zoltar se vrátil zanedlouho a hlásil, že je venku všechno klidné. Vylezli tedy ven, do chladné a zamračené krajiny, charakterizované kamenitou plání v širokém horském údolí. Podle postavení slunce mohlo být vprostřed odpoledne. Seznali, že v těchto místech je krajina bez vody a že v dálce na jihovýchodě stoupá velikánský sloup černého čoudu. „Tam někde by měl být Demuisův oud“, prohlásil Lipi při pohledu do mapy, kterou mu půjčili. Přemýšleli, jak v krajině označit místo, kde Roura ústila. Snoubila se v tom touha místo kdykoli bezpečně nalézt, s rizikem, že jejich značky někdo pozná, bude tu slídit a vstup do Roury objeví. To by byla skutečná katastrofa. Nakonec se spokojili s tím, že položili na nedaleký kámen jiný plochý šutr a spolehli se na to, že to místo prostě najdou. Zmrzlej dýchal zhluboka a vypelichaný šedý pes vedle jeho nohy chladil svoje bušící srdce přes vyplazený jazyk. Byli vprostřed jejich země, ale teď to znamenalo také v centru skřetího území.

Další den po poledni došli na hřeben. Celou cestu se Gerllod pátravě rozhlížel okulesem po kopcích, ale nespátl ani skřeta, ani nic podezřelého. Kouř v dálce byl zřejmě trvalý, k původnímu sloupci se přidaly dva menší. Z hřebene byl dokonce vidět i onen „Oud“, velký skalní útvar, kde mělo být semeníště nepřátel. Jedinou další zajímavostí byly vypálené zbytky osad v údolí pod nimi a samot na úbočích. Pokračovali dále, přes holý plochý vrchol. Na něm bylo rozsáhlé spaleniště, kde před dvěma lety Menhorian Blathel bojoval svůj osamělý hrdinský boj během přepadení vartoviště

Terlin. Z něj zbyly zčernalé trosky, v nichž nalezly smrt mnozí jeho obyvatelé. Z druhé strany nejvyšší hory bylo vidět řeku, lesknoucí se dole. Tok končil tam, kde byla Lačná zem. Bylo to daleko, tak daleko, že i okulesem bylo tohle místo vidět jen velmi vzdáleně a nezfetelně, ale bylo zřejmé, že hemžení skřetů v těch místech je mnohem větší, než jak jej viděli před zhruba týdnem Jorchen s Gerllodem. „Skřeti už přišli na to, co se stalo v podzemí“, zavrčel Gerllod s trubkou u oka. Zmrzlej jej pak požádal o okulus s takovou samozřejmostí, že Gellodovi nezbylo, než mu jej podat. Všichni, Gerlloda nevyjímaje, věděli, že okulus je artefaktem patronů a Gerllod byl nervózní z toho, co se stane, až okulus zmizí v Malovcově brašně. Jasně že by to musel eskalovat, donutit zamýšleného budoucího vládce kraje vrátit mu jeho právoplatnou kořist, ale byla by to zatracená nepřijemnost. Možná i konec výpravy, kdyby došlo ke sporu. Gerllod by necouvl, kořist pro něj byla posvátnější než všichni zasmrádlí patroni Kardamu. Ale k jeho úlevě mu Zmrzlej podal po chvíli okulus zpátky a Gerllod se zahojil alespoň další krátkou hádkou s Blathelem. Do večera bylo třeba najít Blahutovu skrýš, ale ta byla opravdu nedaleko, jen pár set sáhů od Terlinu. Pes je tam zavedl, bylo jasné, že tu je jako doma. Zmrzlej sebejistě vkráčel pod drobným květinovým motivem zdobený portál jeskyně, z níž byl průchod do dalších tří místností, vytesaných nahrubo jako skalní příbytek. Padl soumrak a Werch se ze tmy vynořil v lidské podobě. „Tak, ukaž!“; pánovitě řekl Gerllod Moskyt. „Tady někde“, neurčitě máchl rukou do nitra skály psodlak. „Nevím úplně přesně“, dodal, když se na něj Moskyt podíval otráveným pohledem. „A jak to teda víš, že tu je něco navíc?“, zeptal se pochybovačně. „Vždyť jsem tady byl! Ale tenkrát byly všechny místnosti zařízené. A je to“, dodal omluvně, „dvě staletí. To už se starýmu psovi ledacos z hlavy poztrácí...“. A tak začali hledat.

Asi hodinu marně ohmatávali nahrubo otesané stěny poustevny. Zuiit, muž, který zatím stále ještě nebyl přijatý do družiny jako plnohodnotný člen, nakonec našel umně zamaskovanou spáru v kameni, která značila kus skály, který bylo možno otočit a odsunout. Vše bylo pro umocnění dokonalého zamaskování zřejmě posíleno kouzlem. Chodba před nimi pokračovala do nitra skály. Všude bylo značné vlhko, kopec byl zřejmě v těchhle místech plný vody. Nalezli místnost, ze které ústily několikery dveře, které byly mocně pobity železem a vlhkostí odolávaly zatím překvapivě dobře. Gerllod jedny z nich zkusil otevřít, poté vyrazit a nakonec se, s ramenem celým bolavým, obrátil rozmrzelý nez darem na Zmrzlého. „Hele, Malovče“, řekl bez respektu. „Sekyrku bys neměl? Nebo nějaký páčidlo, co?“. Zmrzlej zaraženě opáčil: „V mém skladu je takových věcí dost“. „No, ale tam ti jsou houby platný, co? No jo...“. A tak se museli spokojit s tím, že dveře Frynn Konopka drsně otevřel explozí bomby. Byla poslední, která zůstala nevyužitá při demolici kardamské radnice. Nalezli velkou místnost, připomínající trůnní sál. Uprostřed byl rozlehlý stůl. Nurnští, vstupující do místnosti, naplněné dosud ozvěnou exploze a oblaky zvrženého prachu, spatřili okolo stolu deset nehybných postav. Místo mělo takový mystický náboj, že nikdo ani nedutal, když pomalu kráčeli tichým sálem. Postavy seděly na židlích, vzpřímeně a nehnutě. Aby také ne, když byly z kamene. Aspoň se tak zdálo, když na jednu ze soch opatrně zaklepal Zoltar hlavicí meče. Devět postav mělo před sebou na stolech položené meče. I přes všude zde panující vlhkost bylo na čepelích jen minimum rzi. Desátá postava před sebou neměla nic. To bylo výmluvné. „Co je tohle za sněm“, ptal se zmatený Gerllod. Starosti s Malovcem, s vedením výpravy, hádky s Blathelem, ostrážitost vůči Werchovi, to vše způsobil, že byl roztěkaný a nemohl se soustředit. „Otrávený Blahutovi kamarádi“, odpověděl suše Dwany Růžička. „A tohle je předseda?“, kývl vůdce k postavě bez meče. „Baltazar

Marydas, otec těch devíti“, doplnil ochotně Zoltar Zemikosa. „Jo aha, to není vochranka“, uvedl se Gerllod do souvislostí. „Ale jsou nějaký kamenný“. „Počítám, že ten meč Karzarda Jezdce nebude tady pro pána“, kývl Růžička směrem k zamýšlenému Derfleru Malovcovi, „ale tuhle pro pana otce. Tomu zbraň zjevně chybí“. Prach se zvolna usazoval, na zem, na stůl i na zkamenělé postavy. Zmrzlej chvíli uvažoval a pak přitakal. „Asi ano, Baltazarova družina by měla povstat ku obraně země. Pokud jí k tomu někdo oprávněný vyzve. Třeba potomek toho, kdo tu kletbu zpsůsobil“. Blathel se na něj upřeně a doplnil: „Anebo taky potomek nejstaršího a nejváženějšího z Patronů, Demuise Pastýře“. Zmrzlej zaváhal, pak vytáhl meč z pochvy a položil jej před postavu, o které se domnívali, že je to Marydas. Nestalo se vůbec nic. „Hele to je fajn nápad“, řekl Zoltar. „Škoda že už nemám kouzelný meč“. „Zato já mám meč, a ne ledasjakej“, pochlubil se Gerllod. „Meč Joachalenta Salenta!“. Zkusil jej před kamennou postavu položit také. A opět se běh světa nezměnil. „No dobrá“, zabručel Zmrzlej. „Takže. Předpokládáme, že protože je legenda spojená s mečem dalšího z patronů, tudíž zkamenělé postavy ožijí...“, zaváhal, hledaje vhodná slova. „...působením sil magické konjunkce víry v Patrony se silou meče - atributu“, doplnil jej Menhorian Blathel. „A vyzvat je k tomu musí dědic země, potomek Demuise Pastýře“, dodal ještě pro úplnost. „Takže přece jenom vochranka“, řekl Gerllod. „K vochrance nového patrona a zachránce země před skřety“. „Asi jo“, připustil Blathel. „Takhle bychom to měli zahrát. Jen ty chlapíky přivést k životu. Snad to tím mečem opravdu půjde, jestli ty jejich legendy a proroctví mají pravdu“. „Ten meč Kazarda ale neměl nic společného ani s Blahutem, natož s Marydasem, a tím mniš s Demuise Pastýřem“, připomněl suše Dwany. „Dyť se to historicky časově rozchází o dlouhá desetiletí, snad i víc“. „Hele, ta jejich mystika je natolik provázaná, že to klidně

může fungovat“, pokrčil rameny Lipi Hopkal a všichni, včetně Zmrzlého, se s tím spokojili. Zoltar mezitím našel v rohu nějakou kostru, oděnou v rozpadlé cáry ztuhlého oděvu. V jeho závěsu šel Frynn Konopka a kostru obral o: dva zlaté náramky a reliéf v podobě listu, vyražený na plíšku z neznámého kovu, zavěšeného na řetízku. Do vaku s tím, dobrodruzi. Zmrzlej, sotva to uviděl, varoval všechny před neuváženým počínáním tohoto druhu na místech, která mají souvislost s vrchovskou historií, nebo mohou být nějakým způsobem prokletá. Řekl to mírně, bez náznaku nějaké hrozby. Gerllod to ale vzal jako příležitost, jak se vůči němu vymezit. „Hele, zvykej si na to, že jsi šéf. Prostě najednou máš zodpovědnost za lidi!“. Ale po straně řekl k Frynnovi: „Balíme to, píšu ti to do věci do dražby, neseš dva zlatý náramky...“. „Jen říkám, že byste měli zachovat pietu tohohle místa, nevíte, jaký hněv tím můžete vzbudit“. V očích Zmrzlého se objevil oheň. Ale dohoda pro něj znamenala mnohem víc, než Frynnovo loupění a Gerllodovy opakované provokace. Navíc, každý svého štěstí strůjcem, jak se říká. Zmrzlej si zchladil záhu na, jak jinak, Menhorianu Blathelovi. „Posviť mi sem!“, štěkl na něj. Učený elf byl tak perplex, že neprotestoval a jako nějaký elév poslušně za Gerllodova škodolibého šklebu posvítil lucernou na kamenné postavy. Bílé sochy z poněkud zvětřalého kamene s meči před sebou na stolech byly vypracované do nejmenších detailů. Jejich nádherné zpracování ostře kontrastovalo se shnilým vybavením místnosti, rozpadlým ostěním, které vytvářelo nepřehledný binec v této i v dalších komnatách, kterými prošli. Někde kapala voda ze stropu, jinde tekly čůrky vody ze stěn. Jen stůl a židle, na kterých seděly nehybné postavy, se zdály být zubem času relativně nenahodané. Ve vedlejší místnosti, která vypadala jako příprava jídla, byl nalezen krásný, vrstvou měděnky pokrytý měděný kotlík, okolo kraje zdobený zlatým filigránem. Zoltar jej zabavil, i když do torny jej sotva

dokázal narvat. „Jau!“ zařval náhle Frynn Konopka. Za ním stojící žena v bílém, celá průsvitná, po něm vztahovala náruč. „Duch!“, zařval Zemikosa a z prstenu po přízračné postavě vypálil blesky. Ostatní se co nejrychleji ozbrojili kouzelnými čepelemi, neboť jiné, jak známo, na přízraky nepůsobí. Ale i magické zbraně se zdály přízračnou postavou procházet bez odporu a Frynn Konopka byl zjevně zraňován jejími mrazivými doteky. „Hele, Frynne“, houkl na něj vřdce mezi dvěma máchnutími joachalentova meče. „Klidně to zahod', ty šmuky, jestli máš pocit, že to pomůže“. Konopka ten pocit měl a zlaté náramky i plíšek z kovu odhodil na kostru, z níž je prve serval. Došlo na Malovcova slova. Duch zaplul do stropu. „Hele, tohle tu radši nechám taky“, řekl Zemikosa, vyndal z torny kotlík a šel jej postavit do vedlejší místnosti, na místo, kde jej našel. Tam hodnou chvíli váhal s rukou na držadle a sváděl mučivý niterní zápas. Pak v něm zvítězil dobrodruh a Zoltar kotlík šoupnul zpátky do pinglu. Zašklebil se radostně nad vítězným vnitřním bojem a svět byl zase v úplném pořádku. Ujednali se, že tedy toto skryté místo zavrou a ponechají k budoucímu použití, až se jim podaří opatřit si meč Kazardův. Venku na ně čekal Werch Štajn, který s nimi do tajných prostor odmítl vstoupit a byl raději, očividně plný strachu a nervozity, na čerstvém vzduchu. Zmrzlej, který pro měl pro jeho pocit viny pochopení, jej poplácal po rameni. Druhům se honilo hlavou, co asi provedou s Werchem Marydasovci, pokud se jim je podaří přivést k životu a psodlak bude na blízku. Ale nikdo si nechtěl lámat hlavu s tím, co bylo ještě daleko. Teď byly před nimi jiné úkoly. Protože seznam toho, co měli v horách vykonat, už měl Gerllod celý seškrtaný, bylo třeba se vrátit k Jorchenovi a zjistit, zda se zhostil svého pozhnaného úkolu. „Po povjchu, nebo špátky na východ a joujou?“, zeptal se Zuiit. Ostatní už se naučili rozumět mu na první dobrou. „Musíme do Roury“, řekl poněkud rozmrzele Zoltar Zemikosa. „Nechal

jsem si tam nějaký vybavení, který jsem nechtěl tahat nahoru na hřeben. Hlavně můj hůl“. „Nechce se mi do Roury“, zamračil se Gerllod. Při pomýšlení na to, jak si zase po dva dny bude otloukat hlavu, se mu zdálo mnohem lepší potkat třeba deset skřetích hlídek. „Také si myslím, že není třeba znovu zalézat pod zem“, řekl Zmrzlej. „Cesta po povrchu bude sice nebezpečnější, ale kratší a o něco rychlejší“. V duchu už byl asi u svojí ženy. „A co se hole týče, koupím ti novou. Dostaneš ji ode mě darem. Dubovou či jasanovou, jaká ti bude milejší“. „No jo“, zavřel Zemikosa potichu, aby nebyl za nevděčníka. „Jenže ta moje byla alchymistická. To není jen tak, takovou sehnat. Navíc musí být z hrušně“. Ale nakonec svojí hůl oželel a Nurnští se vydali z hřebene dolů na západ. Blathel cestou filozoficky hovořil, samozřejmě na chvostu družiny a z Malovcova doslechu, k Zoltarovi: „Ona ta zvláštní Zmrzlého držka je vlastně výhodou. Je to něco, co sice běžně odrazuje coby odpudivý fyzický rys, ale ten je v tomhle případě natolik nezaměnitelný, že to vlastně má potenciál stmelit lidi, když je kolem toho ta historka o krvi Demuisově. A z hlediska Gwendarronu je to asi jedno, jestli je hrot kopí, které má smést skřety, na pohled takový nebo makový...“.

Cesta do úkrytu v Malovcově domě trvala skoro tři dny, oproti cestě Rourou neušetřili víc jak půlden. Ale zato museli několikrát bojovat o holý život. Poprvé ve strmém kopci hned pod Blahutovou skryší, kde na ně slétli draví ptáci. Dwanyho jeden z nich strhnul z úbočí hory tak, jak byl zřejmě zvyklý strhávat horské kozy, které se následně rozbíjely o skaliska a sloužily dravcům za potravu. Růžička se chvála bohům zachytil po pár metrech. Natloukl si, ale o život mu naštěstí nešlo. Zoltar zkoušel hvízdát na píšťalku, neboť si myslel, že by mezi opeřenci mohl být jeho ztracený Krten, ten původní. Ale marně. Nakonec zbytek ptáků, poté, co se podařilo jednoho z nich sestřelit, odlétl. Horší

boj následoval nazítří dopoledne, kdy si Blathel všiml skupinky skřetů, pohybujiících se v kamenném poli stejným směrem jako družina, jen o něco výše na úbočí. Upozornil ostatní a Gerllod záhy okulusem odhalil, že se k nim blíží z různých směrů dvě další party skřetů, doprovázených psy. Zjevně byli pomalu obklíčováni. Krvavá řež, která následovala, jen s velkým štěstím neznamenal ztráty na životech družiníků. Nejtvrdší boj ale nastal následující noci, kdy se Nurnští uchýlili k spánku do ve skále vytesaného úkrytu v průsmyku pobřežního hřebene. Skřeti, kteří je napadli, měli s sebou i nejméně jednoho šamana, který opět způsobil zmatení v řadách Nurnských. Frynn Konopka opakovaně útočil do vlastních a Gerllod, který musel bojovat se zuřivými skřetími psy a zároveň se krýt před vražednými Konopkovými výpady, měl nervy napjaté k prasknutí. Ale nakonec i díky hrdinství Růžičkově tenhle boj dopadl smrtí nepřátel a dalšího dne před polednem už Nurnští usedli na rozvaleně kamení ve zbořeném domě v zatáčce. Gerllod se Zmrzlým šli opatrně prozkoumat, v jakém stavu jsou Velchin s Jorchenem. Oba lenoši byli v dobré náladě. Velchin, stále samodruhá, s rukama složenýma okolo svého kulatého břicha, a mírně se nudící Jorchen, sedící obkročmo na Kroupákově bedně. Byl moc rád, že se s okovanou truhlou nemusel tahat s ostatními na hřeben. Za posledních pět dní probrali do detailů všechny známé drby gwendarronského království a Velchin rozhovory s Jorchenem později velmi pomohly v začlenění se do života. Jorchen, přízně si to, mohl mít také v nehostinných kopcích horší společnost než černoookou vrchovanku. Nebylo načekat a po krátkém odpočinku se družina zvedla a posílena pokračovala dále dolů, do města Kardamu. Tou dobou už byla většina družiny neviditelná, což bylo nezbytné pro hladký průchod po pobřežní stezce. Po střetu v průsmyku už bylo jasné, že skřeti opětovně pobřeží obsadili. Jakýkoli boj teď mohl mít

strašlivé následky, a proto bylo důležité se mu pokud možno vyhnout. Postup byl ukrutně pomalý, těhotná Velchin šla opatrně s pomocí svého muže. Gerlloda, jehož mysl byla stále svazována obavami o zdar celé akce, tížila mučivá pomalost pochodu i starosti o to, aby se neviditelní dobrodruzi náhodou neroztrhali. Nechtěl ztratit z dohledu zejména oba alchymisty, neboť při představě, že by opět někde zůstali bez dozoru a „vařili nahusto dva dny bez pauzy, na dvou aparaturách“, jej obestíraly mráčky. I přes pomalost postupu se ale zdálo, že Vrchovina je pustí zpět do gwendarronských nížin bez dalších těžkostí. Až sedm dní před koncem deštna se to stalo. Týdny beze ztrát a výrazně dramatických událostí byly najednou přebity třemi tragédiemi a jednou radostnou událostí naráz. Radostná událost o sobě dala vědět první. Velchin praskla voda. Stalo se to nedaleko zbytků strážní věže pevnůstky Racek, kde už Nurnští jednou krev prolili. Tohle místo zjevně skřety přitahovalo, protože i tentokrát se začali rojit hned, jak se zviditelnila Velchin, Jorchen a pár dalších pomocníků. Bylo třeba ubránit pozici za každou cenu. Jenže tentokrát byli na místě kromě skřetů a psů i obávaní obři. Jorchen byl od začátku z boje omluven – kontrakce nastaly velice záhy a dítě očividně chtělo na svět. Starosta Pilatuša mu byl k ruce, i když se ukrutně klepal rozčilením. Zbytek, to jest válečníci Gerllod, Dwany a Malovec tvořili obranu na přístupech k měkkému jádru pochodové skupiny. U schodů, kterými začínala odbočka k věži, se potýkal Malovec s obrem a dvěma skřety. Dwany měl před sebou celý štrůdl krívonohých skřetích kolohnátů a Gerllod rozdával rány tak, jak byl zvyklý. Werch, kterému svěřili železnou zbraň, se pral, jak nejlépe uměl. Lipi, Frynn a Zoltar se snažili střílet, Blathel upouštěl magickou sílu po troškách a Zuiit se kryl před přilétajícím skřetím kamením, jak to jen šlo. Bohužel ne vždy to šlo dost dobře. Navíc se objevil obr, který znenadání vpadl na cestu shora a kyjem rozbil Zuiitovu hlavu na kaši. Zuiit byl prvním, kdo padl. Do stavu družiníků

byl nakonec nominálně zapsán až posmrtně. Hned vzápětí šel k zemi Werch Štajn, paradoxně s hrdlem rozervaným od skřetího psa. Úvahy o tom, jaká bude jeho další úloha při osvobozování Kardamu a jak se vyvine jeho křivda na Baltazaru Marydasovi, vzaly jeho smrti definitivně za své. Nejhorší průsvih nastal ale na schodech k věži. Konopka, který pomáhal Zmrzlému likvidovat nepřátele, se dostal do rány těžkého Malovcova meče. Ti, kdo situaci v zápalu boje koutkem oka zahlédli, později Gerllodovi tvrdili, že Zmrzlej v tom byl nevině. Každopádně Kroman Zlotě byl ve známé historii prvním, kdo zemřel nešťastnou náhodou ruční zbraní družiníka nebo jiného spoludruha ve zbraní. Případů, kdy se vyskytl nějaký zbloudilý šíp a způsobil tragédii, bylo už několik, ale tohle bylo velmi neobyčejné a vymykající se. Každopádně s posledním skřetem, klesajícím do kaluže své vlastní krve se ozval křik novorozeněte. Emocionální síla toho okamžiku byla neuvěřitelná. Malovec střepil Konopkovu i skřetí krev z čepele a poklekl ke svojí ženě, které odměřeně se tvářící Jorchen právě podával její v nějakém kusu rezervního oblečení zabalené a ošetřené dítě. Byl to chlapec. Jak mohl Gerllod v takovou chvíli začít vyšetřovat smrt Frynna Konopky? Neřkuli sáhnout k nějakému testu? Určitě se nejednalo o jeho slabost, tím spíše když mu smrt zasloužilého družiníka rvala srdce. Byl to smysl pro vůdcovství, který mu zavelel položit na Malovcovo rameno ruku a říct s typicky vojákou vřelostí: „Blahopřeju ti tímto k narození syna“. Zmrzlej se potom, když se o den později dostali do bezpečí krajů therfastských, kál a omlouval celé družině za neúmyslné zmaření Konopkova života. Ale byl pochopitelně též zároveň naplněn radostí ze svého prvorozeného potomka. Ten dostal od svých rodičů z vděčnosti jméno Geltar, jméno složené ze jmen Gerllod a Zoltar, na počest těch, kteří se nejvíce zasloužili při onom posledním boji. Kmotrem se stal Jorchen Kierke. Velchin bylo samozřejmě nutné od tohohle momentu nést. Provizorní

nosítka, které zrobili Nurnští se značnou dávkou improvizace, pojmulu jí i Geltara. Nosítka nesli s nejvyšší opatrností, vždy jeden z Nurnských spolu s Malovcem. Postup tím zpomalil na naprosto šnečí tempo. Ale přesto se všichni tři dny před koncem travnu ocitli v přístavišti nedaleko Therfastu. Tam už Zmrzlej zahalil svojí tvář do šátku, aby svým srstí porostlým obličejem nebudil nežádoucí rozruch. Později, během cesty, se mu podařilo sehnat si válečnickou helmici, kryjící větší část obličeje, kterou následně mezi lidmi z opatrnosti nosil. Občas to působilo sice trochu divně, ale asi to bylo lepší, než jeho prazvláštní tvář. V therfastském přístavišti Gerllod zjednal, zejména s ohledem na rodičku a její dítě, místa na Mallikorské lodi s obilím a Nurnští vystoupili v Nurnském přístavu v pozdním odpoledni druhého travnu, kdy jaro počínalo zvedat typický zápach řeky Kalné a šířit jej ulicemi královského města. „Se jdeme ubytovat, ne?“, mlaskl Zoltar s dobrým pocitem, že je zase doma. „Ne, jdu podat do Agerru hlášení“, řekl rázně Gerllod Moskyt. „Ted?“, Zapochoyboval Menhorian Blathel. „Slunce se kloní, tam už nikdo nebude“. „Sepisoval jsem s tím celou plavbu. Piloval jsem detaily i sloh“, zasyčel sverpě Gerllod a klouby, ošoupané a kropenaté od inkoustu, mu bělely. „Chci to předat co nejdřív. Jestli už šel milej pan Varžice spát, tak ať ho prostě sakra probuděj“. „Spát asi ne, ale pochybuju, že má bydlení v Agerru“, pokrčil rameny mág. „Prostě tam nebude. Bohové vědí, jestli tam bude vůbec někdo z úřadu“. Zemikosa, který byl sice zklamaný z toho, že se ještě nemůže posadit do svojí oblíbené hospody, ale rozhodnutý nenechat Gerlloda v jednání s úřady samotného, řekl rychle: „Půjdu tam s tebou“. Byl si vědom, že Menhoriana Blathela s sebou Gerllod chtít nebude a nechtěl nervního vojáka provést nějakou nerozvážnost. Zbytek družiny se nezdál být kompetentní. Takový Lipi Hopkal byl v němém úžasu z dvoupatrových kamenných domů a širokých ulic. Gerllod se Zemikosou tedy odešli do Agerrské pevnosti a zanechali

ostatní v přístavu. Geltar spal v šátku a Velchin seděla na úvazním pacholetu. Ostatní se bavili s omšelým barbarem, který vystoupil z lodi společně s nimi. Během plavby mastil s posádkou a Nurnskými karty a nejvíce se přitom sblížil s Lipim a Zoltarem. V Nurnu neměl žádné plány co dělat a jevil opatrný zájem vstoupit do řad družiny, zejména poté, co mu Pilatuša prozradil, že pánové nesmrdí měďákem. Co mu ovšem bývalý starosta Kardamu zatajil, byly ztráty, které Nurnští utrpěli jen za krátkou dobu, co s nimi putoval. Barbarovo jméno bylo Grendal a Gerllod vůči jeho případnému zapojení se do dalších aktivit Nurnských neměl žádné předsudky, neboť Grendal byl opásán mečem. Slunce se naklonilo jen velice mírně nad mořský obzor a Gerllod se Zemikosou už byli zpět. „Jdeme, zmizíme do nějaký hospody“, řekl zklamaně Gerllod. „Povím vám cestou novinky, ale nejsou moc povzbudivý“. Zatvářil se dosti nasupeně. „Když jsme tam dorazili, probíhala večerní výměna stráží, to vždycky na chvíli zastaví pohyb dovnitř a ven. Taková jako...“, hledal chvíli vhodný výraz, „ceremonie“, napověděl Blathel. „A když jsme zažádali o přijetí u pana Varžice, tak se na nás přijímací důstojník zatvářil dost kysele. Hned mě napadlo, že došlo k nějakému průseru, tak jsem chtěl mluvit alespoň s panem Homandurem“. „To je kdo?“, zeptal se Jorchen Kierke, který nebyl v obraze. „Subalterní úředník, zasvěcený do naší věci“, odpověděl Gerllod. „To on nám dával poslední pokyny před odjezdem. K němu nás nakonec dovedli. Samozřejmě beze zbraní a takový ty bezpečnostní serepetičky okolo“. „Počkej, nejdřív tu hospodu“, zabrzdil vůdcovo vyprávění prakticky uvažující hobit Růžička. „Nějakou pořádnou, po těch týdnech v pustině se chci najíst a napít jako člověk, teda vlastně jako hobit“. „Jo, na hospodu jsme vyfasovali v pevnosti peníze“, zahlásil Zoltar. „Patnáct zlatejch“. „Patnáct zlatejch na osobu, hohó, to si nechám líbit, to bude hostina!“, zajásal Grendal, který se ve své barbaří prostotě už cítil mezi svými. „Ne“, opravil ho

kysele Gerllod. „Patnáct zlatejch na celou naši grupu, včetně mladý pani, jejího zahalenýho chotě, taky včetně pana bejvalýho starosty a celýho tohohle pitomýho cirkusu. To vystačí tak na řídkou polívku a spaní na slámě v chlívku. Aspoň když budeme chtít bejt mimo Šedov“. Povytáhl si opasek a dodal: „Ale přispeme k tomu něco z vlastního a trochu se pomějeme“. „Tak co třeba zde“, ukázal Menhorian Blathel na nedaleký vchod do jakéhosi podniku. Okolo vstupu hořely zapálené lampičky, před umně vyřezávanými dveřmi přecházel olivrejovaný sluha a nade dveřmi byl krasopisně provedený nápis: U kamenné laně. Většina Nurnských se sice na lodi umyla a z nejhoršího přeprala i svršky, ale přeci jen byli všichni pořádkem po zuby ozbrojení a zarostlí jako loupežníci z lesa. Takže se nebylo co divit, když první sluhova reakce na mnohohlavý dav, který se před ním objevil ve snaze projít dovnitř, bylo, zastoupit jim dveře a slušně, leč natolik nahlas, aby to bylo slyšet i uvnitř, říct: „Jste si jistí, že chcete zrovna k nám?“. „Dyť je to nějaký bordel“, ucedil Jorchen, který měl, jako obvykle, podezření. Ale kupředu se prodral sličný elf Blathel, který přece jen budil více důvěry, vtiskl sluhovi do dlaně zlatku a řekl: „Uveďte nás“. To zafungovalo bezvadně, muž se hluboko uklonil a Nurnští postoupili dále, k mladé ženě uvnitř, oděné v jakousi napodobeninu selského kroje. Žena měla na hlavě vyčesané vlasy a Kierkeho podezření zesílilo k jistotě. Zvlášť když se ta dáma vrhla vpřed a vykřikla: „Ale drahoušku, jak jsi roztomilý a sladký!“. Ale proti očekávání a k alchymistově zklamání nepatřil ten výkřik Zoltaru Zemikosovi, ale malému růžolícímu Geltarovi, kterého vnesla Velchin v náručí v zavinovačce. Ledy tím byly prolomeny, Gerllod projevil přání dostat večeri pro všechny a případně zde v nejvyšším možném pohodlí přespát. Rozumí se, že Gerllod přání projevil po vojáčku, což připomínalo spíš udílení povělů na seřadišti. „Na naše zavazadla ani zbraně prosím nesahat“, zarazil Menhorian vznikající rozmíšku mezi jedním ze sluhů a Dwanyem

Růžičkou, který se nechtěl vzdát své torny a zbraní. „Budete prosím platit hotově?“ otázala se žena s vyčesanými vlasy Gerlloda, jakožto předpokládaného vůdce zájezdu. „Můžeme předem zaplatit. Hotově... počkejte, to jako jde i jinak?“. „Inu ano, třeba zárukou. Míněno vypsanou zárukou krytí nějaké osobnosti, taková by zde pochopitelně mohla dostat též úvěr“. „Na sekeru!“, vykřikl překvapený Grendal. „Tady dávaj na sekeru!“ „Ale ne tobě“, usadil ho Lipi. „Anebo například směnkou, to není vůbec výjimečná záležitost“, podotkla ta žena spíše jen na okraj. „Tady asi ne, ale zkus tohle U Hrocha“, ucedil Zemikosa na Blathela. Nurským byly nabídnuty pokoje k přespaní, které zářily čistotou a Lipi vyzkoušel měkkost matrací. S pobytem u slepého skřetího šamana se to nedalo srovnat v žádném ohledu. Za dobrodruhy hned posluha zametal bláto, které jim padalo ze škorní. Blathel měl pocit, že zakyslý odér družiny se sem nehodí a že na oděvu některých přítomných je víc skvrn od krve, než by se slušelo a patřilo. Ale schopnosti dobrodruhů spočívaly mimo jiné v tom, umět se adaptovat na jakékoli prostředí. Ať to byly drsné severské pustiny nebo pralesy obývané krvežíznivými Tituji, ať jejich společnost tvořili nemrtví nebo piráti či králové minulí, současní i budoucí, vždy se museli přizpůsobit situaci a přežít. A když už to vypadalo s přežitím dobře, tak potom vytřískat z daného okamžiku co nejvíce. A tenhle okamžik, byť byl krytý patnácti zlatkami, vypadal věru dobře. Takže všichni uvítali před večerí koupel v kádích s teplou vodou, na přání obohacenou pěnou. Velchin a její rodina měli samozřejmě zvláštní zacházení, stranou od nevázaného veselí družiny, která cachtala vodu po dvou i po třech. Jorchen uznal, že tohle asi vykřičený dům nebude, sňal ze zad krosnu s truhlou a odložil si ji na dosah. Tak, jak to dělal ostatně z opatrností vždycky. Svršky byly služebnictvem z nejhoršího vyčištěny a případně byl dále nabídnut na večer náhradní oděv pro účely posezení u hodovního stolu. Kamenné tváře sloužících

svědčily o kvalitě zdejšího personálu a Gerllod, jehož chlupatá hrud' vyčuhovala z vany, nahlas předčítal ostatním vinný list. Začínal na čtyřiceti zlatých a končil u devadesáti. „Za lahev, pochopitelně“, dodal a žvýkal přitom lékořicovou pastilku, kterou dostal nabídnutou, aby se mu žaludek lépe připravil na večeri. „Máte pivo?“, hýknul pěnou olepený Grendal, který k tomu všemu přišel jako slepý k hudebnímu nástroji. „Jistě, pane“, odvětil sloužící. „Donesu do lázně“. „A víno!“, křikl Zoltar po Zemikosovsku. „A kořalku!“, poručil Jorchen. „Taky do lázně!“ „Jako aperitiv vám mohu nabídnout něco z ovocných destilátů“, pronesl sluha, snažící se zrakem mýjet nahá těla dobrodruhů, střídavě se vynořujících a zase mizejících v kádích. „Hruškovici a slivovici, oboje Mirellské, pak výběr pálenek z Domoviny, anebo čisté lihoviny severní. Specialitou je pak Malvorovice“. Dobrodruzi se začali překřikovat v tom, co chtějí do lázně za chlast. „Tak takhle má vypadat život dobrodruha“, řekl Gerllod, rozvalený v kádi. Grendal si umínil, že k těmhle pánům prostě musí patřit stůj co stůj. Následovaly přípítky, destiláty horší chuti včetně produktu z puškvorce z oblasti Malvoru končily v kádích. Poté začaly vzduchem létat objednávky jídla. Jehněčí kýta a jehněčí panenky nedopatřením předskočily polévky rybí, hovězí vývar a vorařskou. Lipi chtěl husu. Plněnou nějakým jiným ptákem. Jako předkrm. Pan hobit měl zřejmě vyhládko. Zoltar chtěl sumce, ale pak si to rozmyslel. Starosta Pilatuša si dal specialitu podniku, nadívané kvíčaly. Jorchen odvolal objednávku nějaké ryby a nahradil ji objednávkou další hruškovice. Plátky z lososa. Kuřecí stehna. Více sýra, více vína. Objevili se další sloužící jako posila a donesli velké lněné osušky a zprávu, že polévky a předkrmy už se mohou podávat. Nurnští se přestali louhovat, zabalili se do osušek a Gerllod poslal do kuchyně zprávu, že bude chtít vařeného humra. Jakmile se všichni přidělili, byli usazeni v jakémsi hodovním salónku s přelácanou výzdobou. Objevilo se další služebnictvo, pomohlo

panstvu s židlemi a s ubrousky u stolu prostřeného pro odpovídající počet hostů. „A šlehaná kaštanová pěna!“, rozkázal Gerllod, když mu přisunovali židli. „A říční raky“, vzpomněl si Lipi Hopkal na svoje mládí v Domovině. „A tabák a dýmku, ale to až na závěr, po hostině“. „Je mi hrozně líto, pane, ale myslím si, že pro vás v tuhle hodinu už žádné kuřivo neseženu“, s lítostí opáčil sloužící. Ale tahle jediná kaňka nezkazila to nádherné uvolnění vypětí, kterým si Nurnští prošli. To úžasné rozjaření, plynoucí z toho, že přežili všechno to nebezpečí a strádání a teď se může všechna ta zadržovaná energie veselí a užívání si života provalit ven. Pryč byli skřeti, pryč byl Křoupák s Mozoláčem, pryč byla služba království a kamenité srázy, o které si otloukali kotníky. Teď šlo o to naprat si břuch a zasmát se s ostatními. Takhle to cítí obrybáři, kteří po třech letech na moři vplují do přístavu, je jim vyplacen žold a oni jej ve dvou dnech rozforťují za běhny a alkohol. Protože si nemohou jinak pomoci, jakmile je zavalí ta strašně silná vlna života. Gerlloda sice jímaly obavy, protože kdesi v pozadí mysli věděl, že tohle bude stát strašlivý ranec zlata, ale ani on si nebyl ochoten odpustit ten úlevný večer, který Zoltar Zemikosa trefně nazval neskutečnou pařbou. „Takhle by to určitě označil Frynn Konopka“, dodal a pozvedl sklenici vína na jeho památku. V oku se mu přitom zaleskla slza, jediná toho večera. Zmrzlej, který se večere zúčastnil i s rodinou, upravil v koupeli poněkud svůj vzhled. Nejhorší kučery v obličejí si oholil, okolo krku dal šátek a zvedl si kolem tváří vysoký límec, takže nebudil mnoho pozornosti. Uvolnění napětí sálalo i z něj. „Lugzus“, řhnul Zoltar. „Život je krásnej“, pronesl Lipi. „A krátkej“, dodal Pilatuša. „A musím přiznat, že tu vaří líp než u skřetů v Kardamu. A to i za Lipiho“, zasmál se. Snad poprvé se projevil trochu lidsky za celou dobu. Gerllod, opasek povolený, v puse párátka, kterým vybíral mezi zuby zbytky humra, vrátil všechny do reality družinického života: „Takže vám převyprávím ten dnešek.

Byli jsme přijatí tím Homandurem. Hlavní informace zní, že dohoda, kterou jsme v pevnosti měli, už je tak nějak na vodě. Došlo totiž k tomu, že Molen Varžic, jakožto nástupce Kwena Kallesteho byl... odstaven? Odejít? V rámci nějakých pletich nebo boje o posty byl nařčen z nějaký defraudace a prostě nahrazenej“. Zoltar Zemikosa využil toho, že se Gerllod nadechl a dodal: „Nějakým Kaspichem Mrauzem“. „Jo. A ten bude k mání zejtra po ránu. Ale ten úředník Homandur se na nás tvářil hrozně nešťastně, v podstatě mám pocit, že nám dával najevo, ať si od toho jednání moc neslibujeme. Byl srdečnej a určitě byl rád, že nás vidí, ale do vočí se nám moc koukat nechtěl“. Zoltar pokyvoval. „Já teda nevím“, pokračoval vůdce, „nakolik může nověj přednosta kanceláře pro ochranu státních aktivit popřít dohodu, byť ústní...“. „Protože písemně nemáme nic“, přerušil jej Balthel. „...kterou uzavřel jeho předchůdce. Vzhledem k tomu, že je v tom i Homandur a ten nám naše úkoly teď potvrdil a za jejich splnění soukromě gratuloval, tak to asi nehoděj do záchoda. Dyt' by byli blbí!“, rozohnil se poslední větou Gerllod a zamával štosem papírů s ohnutými rohy a plnými kaňek. „Tady je zaznamenaných tolik důležitých věcí pro království, že to prostě nemůžou ignorovat!“. Všichni souhlasně zamručeli. „Takže zejtra se tam vydám ráno, zase se Zemikosou. A s tím novým, tím Mrauzem, domluví vyplacení odměny za to, co už máme hotový a taky jak dál postupovat s tím, co ještě hotový není. Protože jsme, počítám, tak někde za půlkou, zbývá vyzbrojit toho novýho vůdce Vrchovskejch“, kývnul směrem ke Zmrzlému, „nejlíp mu teda najít ten Kazardův meč, zbuntovat uprchlíky v lágru u Therfastu a poslat je do Kardamu“. „Ale nejsme si teda jistý, jak to teď bude s podporou těchhle plánů ze strany KOSA nebo GKA“, poznamenal Balthel. „To si právě ujasníme ráno“. Gerllod se rozhlédl po mužstvu, rozvaleném na brokátových křeslech, a dodal: „V osm odcházíme. Pro dnešek rozchod. Hlídky dneska nejsou“. Jorchen si

nebyl jistý, jestli si Gerllod dělá legraci, nebo jestli je fakt takový voják.

Jonas Wreda: Zápisky z cest

Jonas Wreda, zápisky z roku 1091

Knihovna v plamenech

Úplně jsem se o radost z očekávání potomka zapomněl podělit s rodiči. Učinil jsem tak až na jaře koncem jarnu, když mne rodiče nečekaně navštívili. Jejich nenadálý příjezd k dveřím bílé věže na vrcholu kopce byl pro mne skutečným překvapením. Matka ihned mezi dveřmi spustila litanii, že otec přišel o práci. Otec byl skleslý. Všiml jsem si, že na malém voze mají naložený skromný majetek. Pozval jsem rodiče dovnitř a Sylvana připravila večeři. Při jídle se matka částečně uklidnila a pustila otce konečně ke slovu. A teprve tehdy jsem se dozvěděl, že se ztrátou otcova zaměstnání v Nurnské knihovně to nebude zas až tak horké. Tedy horké... Knihovna prý vyhořela, úřady ji dočasně uzavřely a rozeběhlo se vyšetřování. Rodiče přijeli, aby se na čas ubytovali u mne, než bude otec předvolán k výsledkům. Z jeho přerývaného vyprávění jsem si dal nakonec dohromady, že Knihovna nevyhořela celá, pouze jistá její část. Oheň se zavčasu podařilo uhasit. Neštěstí se přihodilo před pár dny. Pan Juliš, knihovník a otcův přítel byl při požáru vážně popálen a byl převezen do špitálu synů matky Nifredil. Vyšetřování začne probíhat naplno, až pan Juliš bude schopen výpovědi, až se částečně zotaví. Pokud se tedy zotaví. Vyrozuměl jsem, že k požáru došlo během noci, kdy knihovna měla být veřejnosti uzavřená. Ale přítomnost pana Juliše na místě činu značila, že se po zavírací době v objektu nacházel a že tak neučinil poprvé. Otec řekl, že někdy se to stává, že je bohatým zájemcům umožněno za úplatu bát i v noci za přítomnosti knihovníka. A pan Juliš prý nějakého bohatého knihomola v badání

poslední dobou podporoval a velice se mu věnoval. Otec se to od pana knihovníka Juliše dozvěděl při jedné z občasných večeří v hostinci. O neznámém badateli hovořil jako o velice zajímavém zákazníkovi, znalci. Znalci původem z daleka, z východu. Svěřil jsem se otci s přesvědčením, že pokud někdo přijde o práci, bude to pan Juliš, a že otec bníc špatného neprovedl. A teprve poté, co se rodiče vypovídali a v rámci možností uklidnili, sdělil jsem jim radostnou novinu, že Sylvana je v očekávání.

Na druhý den jsem rodiče, aby přišli na jiné myšlenky, vzal na oběd ke Hrochovi. A tam se otec před místními znovu rozpovídal o požáru v Nurnské knihovně. Když matka a otec odešli se Sylvanou domů, svěřil se barbar Nif, který dochází do Agerru na jakási bojová cvičení, s tím, že o té nešťastné noci na třídvacátého jarna se těch neblahých událostí v královském městě přihodilo víc. Nehořelo prý pouze v knihovně, ale také na Starém městě a kdesi okolo Svahoviště. A také prý došlo k vraždě starého penzionovaného generála GKA. Ten starý muž byl za nejasných okolností zamordován u Agerru v Korouhevní ulici. Generál ve výslužbě se prý jmenoval Jeromej Belzek a mezi svými se mu přezdívalo Jezdec. Té zlé zprávy je prý plný Agerr.

Jen na okraj a pro pořádek uvádím lokální noticku, která se starosta Kierke obořil na Babačana Borůvku, toho ukoptěného druida a všem známého udavače, že v žádném případě nebude vyhrožovat řádným občanům vsi a pokud že se to bude opakovat, rázně s ním zatočí. Totiž - trpaslík Grub si stranou vsi v lese nad Liscannorem postavil prkennou boudu a malý pozemek, na němž, nutno dodat velice zřídka, provádí pokusy v oboru svého zájmu, tedy pokusy s výbušninami. Prostě provádí jednou či dvakrát do měsíce řízené odpaly. A to se malému muži, který si říká Borůvka a nevím jakým právem se tituluje druidem, nelíbí. Vyrozuměl jsem totiž, že si

Borůvka z nějakého nejasného důvodu nárokuje celé pole, ačkoli mu vůbec nepatří, a určuje kdo tam co a kdy smí a nesmí dělat. A když natrefil na Grubovu boudu, začal ho šmírovat a evidentně i vyhrožovat, ať ten svůj pozemek zase prodá a odtáhne z lesa někam pryč. Babačan Borůvka, ačkoli se tak na první pohled nezdá, je pěkný gauner. Vzpomněl jsem si na jeho udavačské dopisy, co jsem se k nim přichomýtl při výsledcích v Marrburku, kde konečkonců udával i mne a vlastně především mne, a také proč se mu říká doktor Smrt. Vždyť ten Babačan je vlastně vrah Liscannořanů. Na to nesmím zapomínat. Zardousil spoludruha, který se nemohl bránit. Ten chlívák přeci zavraždil Zifnaba Lenthana! Na tohohle povedeného ptáčka si musím dávat pozor a pořád mít na paměti, že je schopen naprosto všeho!

Otec mne doma v mé bělokaenné věži požádal, abych s ním nazítří zajel školní bryčkou do nurnského špitálu U neviňátek, kde leží pan Juliš. Takže pan Juliš tedy není léčen ve špitále synů Matky Nifredil, ale v menším městském lazaretu v Provaznické ulici. Jinak pro pořádek - pan Juliš se jmenuje Juliš Dvorec. Správně bych měl tedy uvádět, že pojedeme navštívit pana Dvorce, ale já jsem oslovoval pana Dvorce panem Julišem navyklý od dětství, a přitom už také zůstanu. Takže jeho žena, Mahulena, ačkoli jí nazývám paní Julišová, se vlastně správně zve paní Mahulena Dvorcová. Tolik pouze na okraj, abych zamezil zmatkům.

Provaznická je dlouhá a vede od Ovocného rynku směrem ke středu města. Zmíněný špitál U neviňátek se nachází asi v její polovině. Jedná se o vícepatrovou budovu se zahradou. Čpí to tu smrtí a desinfekčním špiritusem. Bryčku jsme nechali před branami a byli přijati jak se patří. Špitální zřízenec nekladl žádných překážek a odvedl nás do rozlehlé místnosti s dvaceti postelemi, kde leželi čtyři další zranění a pan Juliš. Přestože jsem dříve z otcova vyprávění nabyl dojmu, že

pan Juliš se potácí na hraně mezi životem a smrtí, že jeho život visí na vlásku a nachází se v hlubokém bezvědomí, nebylo tomu tak. Byl jsem tomu věru rád, že se pan Juliš byl schopen posadit a o to více, že byl schopen hovořit. Jeho popáleniny nevypadaly vážně, to spíš otok na hlavě po silném tupém úderu. O to více mi přišlo divné, že zatím ani po třech dnech nebyl vyslechnut úřady. Byli jsme tedy s otcem první, kdo se na celou událost ohledně požáru v knihovně zeptal.

Pan Juliš si takhle prostě přivydlával. Zájemcům o literaturu zprostředkovával za mírnou úplatu cenné rady a dobrozdání a některým těm vážným a dobře situovaným se věnoval i po pracovní době, tedy ve svém volném čase. A to byl právě případ muže, jenž se panu Julišovi představil jako pan Jelenec. Pan Margold Jelenec oslovil pana Juliše někdy na počátku jarnu a zajímal se o nalezení prvního a třetího dílu Kroniky lismorrské. Sám vlastnil díl druhý, který ochotně panu Julišovi zapůjčil k nahlédnutí, a teď toužil svou sbírku rozmnožit o chybějící kusy. Margold Jelenec prý byl starší člověk ve věku mezi čtyřiceti a padesáti lety, cizinec z východu, který se spolu se svým sluhou ubytoval u jisté paní Šedivé v Puškvorcové ulici. Ten jeho sluha byl rezatý trpaslík jménem Gejza Papuč. Pan Jelenec se o lismorrské kroniky zajímal prý z čirého vlastenectví, z lásky k domovině. Narodil se v Lismorru a prožil tam celý život. Navíc byl i dobře situovaný, poněvadž platil hotově a předem. Pan Juliš nejprve pátral v knihovních regálech, ale nenalezl nic. Potom se začal zaobírat sklepním depozitem, kde knihovna skladovala dosud neroztříděné svazky z celého světa. Byla to práce na dny a týdny. Pan Juliš pátral po Kronice sám, pan Jelenec se pouze dostavoval vyjistit, jak v pátrání pokročil a předplatit další knihovníkův čas. Osobně byl pátrání přítomen pětkrát či šestkrát, z toho pouze dvakrát mimo otevírací dobu. Tedy v noci. Ta druhá z nočních návštěv se přihodila třiatřicátého jarnu a stala se panu Julišovi

osudnou. Knihovník v kanceláři ve druhém patře listoval stohem knih přinesených toho dne ze suterénního depozitu a pan Jelenec dřepěl u druhého stolu a popíjel víno. Potom pan Juliš, zahloubaný do knih, ucítil prudkou ránu do zátylku a zatmělo se mu před očima. Když procitl, kolem něj hořelo a mezi regály pobíhali hasebníci s džbery vody.

Pan Juliš byl přesvědčený, že Margold Jelenec jej té noci nečekaně praštil po hlavě nějakým těžkým předmětem, založil požár a uprchl. Zeptal jsem se, aby mi knihovník příběh toho dne odvyprávěl znovu a snažil se rozpomenout na veškeré podrobnosti. Nerozpomenul se ale na nic zásadního. Ráno se pan Jelenec dostavil do knihovny v doprovodu rezatého sluhu Papuče a vyplatil panu Julišovi další obnos. Do knihovny se vrátil až večer a sám. Potom o půlnoci pana Juliše bez zjevného důvodu a souvislosti znenáhla praštil. Toť vše. Jenom jedna podivná věta toho rána mezi Jelencem a jeho sluhou padla. „Zajdi do černý...“, řekl prý Lismořan Gejzovi Papučovi. A ten přitakal. A jedna zvláštní informace na okraj. Lismořanův zájem o Kroniku lismorskou prý od prvního setkání postupně ochládal. Přesto pana Juliše vyplácel, přesto se dostavoval. Zvláštní věc. Jakoby návštěvy knihovny byly jenom krytím něčeho jiného, co s knihovnou vůbec nesouviselo. Svěřil jsem se panu Julišovi s přesvědčením, že pokud bude vyšetřován a vyjde najevo, že do knihovny brával cizí lidi po zavíracích hodinách, obviní jej ze zapříčinění požáru z nedbalosti a hrubého porušení pracovní kázně, a tedy o svou milovanou práci přijde. Pokud by se ale pana Jelence podařilo nalézt a vyslechnou dříve, než se do vyšetřování vloží úřady, mohla by se spousta věcí osvětlit a bylo by možné se na výslech připravit a pozornost odvést jinak. Navrhl jsem, že znám osobně několik lidí od rány, kteří by byli možná ochotni se po panu Jelencovi poohlédnout, dokud je věc ještě žhavá. Samozřejmě ne zadarmo, ale že jsem ochoten se na pátrání

finančně podílet. Měl jsem samozřejmě na mysli Nurnské. Pan Juliš mi vše poděkoval, otec potom později vynadal. Že život, který vedu, míří k vězeňské báni.

Pátrání po Margoldu Jelenci

Odpoledne jsem v Liscannoru natrefil na Fenxe s Nifem a ti byli kupodivu svolní se po panu Jelenci poptat úplně zadarmo. To jsem nečekal a navrhl, že alespoň budu platit případné ubytování a stravu. Ti dva dokonce zcela ochotně obešli Nurnské a přesvědčili je. Na mě zůstalo přesvědčit slepého Ieronýma, jehož opice se mohla hodit na průzkum bytu paní Šedivé, a kupodivu ani on se neptal, co z toho bude mít. Jediný, kdo se tedy trochu cukal, byl trpaslík Grub, ale zůstal ve svých otázkách na finanční vyrovnání osamocen. Takže sklapl a vyrazil s Nurnskými do Nurnu.

Ještě jedna věc. Vzpomněl jsem si na tu podivnou Papučovu větu o černé a Fenx okamžitě zareagoval. Černá je prý nějaká nechvalně pověstná ulička v Šedově. Vlastně to snad ani není ulička, nelze ji nalézt ani na maopě Nurnu. Jedná se vlastně o jakýsi průchod skrze průjezdy domů. Prý to tam moc dobře zná. Nechtěl jsem raději znát žádné podrobnosti. Bohatě stačilo, že byl Fenx svolný do Šedova zajít a poptat se tam.

Navečer jsme koně nechali u městských bran a odebrali se do Puškvorcové ulice, kde měla žít ta paní Šedivá, co údajně poskytla panu Jelenci ubytování. Brzy jsme objevili dvouposchoďový dům a zjistili, že paní Šedivá žije v malém dvoupokojovém bytě ve druhém patře. Také jsme zjistili, že paní Šedivá je vdova po jistém desátníku Šedivém, který padl během šedovské rebelie.

Na ženu, která otevřela a nebyla moc sdílná, bylo nutné trochu zatlačit. Udeřil jsem tedy z ostra, že jsem vyšetřovatel Wreda, což trochu zkomplikovali Grub z Fenxem svými

nespokojenými výkřiky, ale ta paní nakonec pochopila, že pokud ochotně vyklopí, co ví, odejdeme a už nás nikdy nespatří. Samozřejmě to podpořilo několik zlatek z mé kapsy a lesk zlata mi otevřel i přístup do nájemného pokoje, který se paní Šedivá uvolila poskytnout mi pod jejím bedlivým dozorem k osobnímu prozkoumání. Zatímco jsem se zaobíral prohlídkou pokoje, druzi vyčkávali na chodbě. Pokoj byl prázdný, uklizený. Pan Jelenec měl předplaceno do konce měsíce, ale už se neukázal. Podle všeho tedy nechal sluhu uklidit a ustlat ještě oně inkriminované noci a už se sem z knihovny nevrátil. Ve městě museli být koňmo, koně Lismořanů však zůstali tam, kde koně naši, tedy u městských bran. Poděkoval jsem tedy paní Šedivé za vstřícnost a ochotu. Jediné, co jsme tedy měli v ruce, byl popis těch dvou pánů, jenž se však v ničem nevymykal a mohl pasovat na spoustu lidí ve městě. Čověk, padesátník s prošedivělými vlasy. Pěkný plášť se sponou, kvalitní střevíce, kožená brašna. Sluha - trpaslík. Nikoli zrzavý, ale černovlasý. Pan Juliš se tedy možná zmýlil. Mladší, ohyzdný. Zřejmě opilec. Tedy nenalezli jsme víceméně nic. Tedy až na tu kroniku. Kroniku objevil Ieronýmův opičák ještě v době, kdy jsem se paní Šedivou snažil přesvědčit o tom, že by měla říci, co ví. Ieronýmus zůstal na ulici a opičák provedl magický transfer do pokoje. Kniha prý ležela pohozená pod postelí. Prostě jen tak. Nestála panu Margoldu Jelenci za řeč.

Že Kronika lismorrská nemá valné ceny mi potvrdil otec, když jsem za ním s knihou zašel domů. Druzi se zatím ubytovali v nedaleké hospodě U jezevce, kde jsem objednal večeři a nocleh. A Fenx se zatím vypravil do Šedova a Grub poptat se po trpaslíku Papučovi po nějakých trpaslických lokálech. Hodnotu knihy otec stanovil na přibližně dvacet zlatých a ohodnotil ji jako běžné dílo dělníka pera, popisující historii Lismorru v průběhu sedmého století. Znovu jsem se tedy utvrdil v přesvědčení, že pátrání

po knihách na půdě knihovny využil tajemný pan Jelenec pouze jako zástěrku, pouze jako důvod své přítomnosti v Nurnu. Šlo mu tedy o něco zcela jiného a požár v knihovně měl pouze odvést pozornost úřadů jinam.

Čekali jsme v hostinci U jezevce na Gruba a Fenxe. Babačan Borůvka na Kronice lismorrské nezřízeně svačil jako čiré prase a hýřil nápady, co by se mělo všechno dělat a co ne. Navrhl jsem mu tedy, ať také něčím přispěje sám, ale v tu chvíli mu došly nápady. Už jsem si všiml, že doktor Smrt kecat umí výtečně, ale k činu se nemá nikdy. K půlnoci dorazil Grub a chvíli po něm Fenx Worna. Grub nezjistil nic. Víceméně by to asi byla velká náhoda při uvaze popisu pana Papuče, jakým disponujeme. Fenx přišel s tím, že Černá je ona ulice neulice, ale také i banda, jkterá průchody ovládá. Prý se přes nějakého kontakta, jehož totožnost odmítl sdělit, dostal k informaci, že zmíněná banda měla spadeno na jistý objekt v Korouhevní ulici. Tak to přesně řekl. Objekt. A ten objekt že měl být vykraden. A ten objekt také oné inkriminované noci vykraden byl. Není náhodou, že oním objektem byl míněn dům Jeromeje Belzeka, penzionovaného generála, jenž byl zavražděn. A bylo tedy zřejmé napojení Margolda Jelence na Šedovské skrze sluhu Papuče. Toho tak řečeného Lismořana, o jehož smyšleném původu hovořila pouze kniha o historii země v sedmém století a o jehož smyšlený původ měl potvrdit omráčený a záměrnou shodou okolností neuhořelý pan Juliš. Jelencovi šlo o něco v Belzekově domě, co mu měla dopomoci získat šedovská banda z Černé. O co se však mohlo jednat, to mohl vyzjistit jediný muž. Fenx Worna. Fenx se uvolil, že na druhý den zjistí v Šedově víc.

Na druhý den po odchodu Fenxe Worny Babačan Borůvka opět začal hýřit nesmyslnými nápady. To už mě rozeznilo natolik, že jsem se naň obořil, ať buď zavře klapačku, nebo ať něco udělá sám. Uvolil se tedy, že zajde do města a vyzjistí nějaké

informace pěkně po svém, po Borůvkovsku. A po Borůvkovsku přemluvil Darghaze, aby mu dělal při jeho tažení městem dělal osobní gardu. Mezitím jsem ještě zašel za otcem poptat se na míru škod způsobených požárem v knihovně. Dle předpokladu větší škody napáchaly hasební práce. A dle zatím známých závěrů tedy pan Juliš skutečně neměl zemřít, ale měl nevědomky svědčit o domnělém původu pana Jelence a svěst tak případné vyšetřování zcela zavádějícím směrem.

Zato Babačan Borůvka. Ten nezjistil vůbec nic. Následován svojí osobní stráží, nic netušícím Darghazem, nakráčel do krejčovství a nechal si vzít míry na svatební šaty. Potom se vrátil k Jezevci a nárokoval si, abych mu uhradil tučnou zálohu, kterou si krejčí nechal vyplatit. Myslel to zcela vážně. Poté, co se mi vrátila řeč, jsem ho verbálně poslal do míst, kam poodle mého takhle záluďná kreatura a parodie na strážce lesa patří. Do horoucích řití.

Na starém městě podle všeho hořelo v domě U kočky, ale podobně jako v knihovně se jednalo o malý požár, který se podařilo uhasit bez valných škod na majetku. A požár na Svahovišti byl taktéž podobného charakteru, navíc vznikl ve zcela bezvýznamném skladu potravin. Skladu pana Viklibalda Hrouzka sice lehlo popelem, ale oheň se podařilo včas lokalizovat a dostat pod kontrolu, takže okolní budovy zůstaly v bezpečí. Všechny tyto informace potvrzovaly jediné - jednalo se o kouřové clony, odvracející pozornost od toho, co se odehrálo v Korouhevní ulici. A dost pravděpodobně k úmrtí generála Belzeka vůbec nemělo dojít a byla zapříčiněna nešťastnou souhrou náhod, kdy se bandě z Černé věci vymkly z rukou.

Fenx se ze Šedova nevrátil ani odpoledne, ani večer. Zaplatil jsem tedy Nurnským na další noc ubytování U jezevce a snídani k tomu. Fenx se ale ani do rána neobjevil. Pozřel jej Šedov, zmizel beze stopy

jako pára nad hrncem, a pocítil jsem neblahé tušení, že ho jeho tajemný kontakt udal a banda z Černé si s ním definitivně vyřídila účty.

Nezbylo tedy než čekat dál. Zatoulaný pes se obvykle vrací na místo, odkud se zatoulal. A nebo je mrtvý. Fenx vždy o sobě pyšně tvrdil, že je nadměrně inteligentní kudůk a nezbylo tedy, než v nezměrnou inteligenci zatoulaného psa doufat. Slepý Ieronýmus se zatím vypravil do města vyzjistit více o tom Belzekově pohřbu a přinesl zvěst, že zavražděný generál bude pochován na vojenském hřbitově posledního dne měsíce jarnu. Dohodli jsme se, že se toho pohřbu alespoň zupovzdálí pokusíme zúčastnit, abychom se mezi truchlícími pokusili rozpoznat nějakého jazyka, který by věděl víc, případně zjistili podezřelé chování podezřelých osob, jež by se nám tak dostaly, jak říkají Šedovští, do merku. A do města se vypravili i další, kupříkladu Borůvka s osobní stráží, kteréžto role se protentokrát ujal Nif Bouřlivák, a taktéž trpaslík Grub. Ten však na vlastní pěst. V hostinci zůstali jsme tedy pouze já, Ieronýmus a Darghaz. A kolem dvanácté vrátil se zatoulaný pes.

Fenxova tvář hrála všemi barvami. Dobitý kudůk se belhal jako chromec a byl evidentně pomočený. Smrděl doslova jako tchoř. Připotácel se ke stolu a se zoufalým sténáním se sesul na lavici. Po čase, když se mu vrátila řeč a pojedl miskou silného vývaru odušil, že se v Šedově věci zvtřly. Z kudůkovy zmatené výpovědi vyšlo najevo, že se zřejmě příliš vyptával a ten jeho kontakt ho podrazil. Tak ho ta banda z Černé nalákala do temného průjezdu a tam ho šedovští rabijáci zmlátili jako prašivého psa. Jen díky tomu, že si vymyslel podle svých slov vinnou a také nevinnou historku, ho nezabili a střčili ho do sklepa, kde ho čas od času tloukli, aby z něj vymlátili víc. Prý sháněl trpaslíka Papuče, že mu dluží peníze. A přitom z něj ti chlapi vytřískali, že žije v Liscannoru v hostinci u

hrocha a odkvačili si ty informace ověřit. Mimochodem - ten kudůkův tajemný šedovský kontakt se prý jmenuje Tchoř. Jak příznačné. Banda z Černé si nějakým způsobem snad v Liscannoru ověřila Fenxovu výpověď a zjistila, že Fenx nelhal. Tedy že mu snad skutečně šlo o toho Papuče a o peníze, které mu dlužil. Nechali si v Liscannoru vyplatit výkupné, o což se snad postaral sám starosta Kierke z Fenxových peněz, a kudůk byl naposlědy ztloučen a propuštěn na svobodu.

V půl jedné se vrátil Borůvka s Nifem, kteří však nepřinesli žádnou novinku, kromě toho, že druidovy svatební šaty už se šijí. Tradiční výsledek Borůvkových velkolepých plánů. Holé ničím nezaretušované nic. Ti dva mohli tak být přítomni zbytku Fenxova vyprávění o tom, jak z něj Šedovští soukmenovci vytloukali duši. Ohledně šedovské bandy nedozvěděli jsme se mnohé, snad pouze tolik, že hlavními personami byli jakýsi elf, trpaslík a člověk. A že výkupné z Fenxova liscannorského majetku bylo vyplaceno ve výši pěti set zlatých. Ta šedovská banda z Černé se ve skutečnosti zove bandou Ištivána Chromého. Ištiván Chromý je zřejmě nějaká známá firma.

Pomočený Fenx Worna se už odmítl do Šedova vrátit. Naopak poprosil, zda by mu někdo nevěnoval nějaké čisté prádlo. Dohodli jsme se, že se podíváme na ten Belzekův pohřeb a že nemá valného smyslu vracet se do vsi. Dohodl jsem tedy s hostinským ubytování a stravu na další dva dny. Jen Fenx s Nifem se odpoledne vypravili do Liscannoru zjistit pravý rozsah škod na kudůkově majetku. A z města se vrátil Grub, ale byl tajemný.

V sedm večer se vrátil flašinetář Ieronýmus navlečený do seprané uniformy modrokabátníků. Prý se mu podařilo vetřít mezi nějaké staříky, co se zúčastní generálova pohřbu a přesvědčit je, že i on je veterán z válek. V hostinci U jezevce se potom domáhal

nějakých zaručených informací a příběhů z gwendarronských válek, které by na pohřbu mohl dát k dobru. Nedomohl se ale ničeho. Nikdo z nás tu vojákem nebyl a není. Já osobně jsem sice před lety byl vzat asi na čtrnáct dní do stavu během šedovské rebelie, ale zmíněné krušné vzpomínky jsem už dávno vytěsnil z hlavy. Šlo mi tam tenkrát o život natolik, že jsem neměl čas ani náladu se nějakými vyššími záležitostmi vůbec zabírat. Vybavují se mi toliko plesnivé kanály, všudypřítomná krev, chaos a zmar.

Věci se vyjasňují

Devěťadvacátého nad ránem se vypařil Grub s tím, že se vynasnaží o zaopatření nějaké krycí historky pro Ieronýma. A nadobro zmizel. Během toho dne ani nevím jak padla řeč na jistého Mordochaje Bílého, velitele jakéhosi mallikornského tažení. Na krycí historku to bylo dost bídné.

A jelikož Grub zůstal zmizelým i v den pohřbu, nezbylo než improvizovat. Ieronýmus odkráčel v sepravé uniformě ke hřbitovu. Pověřil jsem Puklinu, aby Ieronýma sledoval a nad shromážděním truchlících se vynasnažil zdetekovat podezřelé osoby, jednu dle svého citu zvolit a tu sledovat. Byl to z mé strany spíše akt zoufalství než nějaký plán, ale bylo mi jasné, že s mým vzezřením by mě sotva na vojenský hřbitov vpustili, natožpak aby se se mnou někdo vůbec vybavoval.

Havran se z průzkumu vrátil asi za dvě hodiny a neshledal nic podezřelého. Jednalo se o malé smuteční shromáždění staříků s metály. Generál Belzek byl uložen do země a po krátké ceremonii se přítomní rozešli do svých domovů. Co ale bylo zajímavé, to bylo zjištění, že pevnost Ager animalia odpuzovala. Jako by byla obestřena magickým krytím. O tom jsem dosud skutečně nevěděl. Puklina mi v obrazech vyjevil fyzickou nevolnost, která mu bránila přiblížit se k hradbám. Ieronýmus se také vrátil s prázdnou.

Jeromej Belzek byl podle všeho kariérní důstojník u štábu, který za svoji celoživotní službu Gwendarronu neopustil Agerr. Tedy dočista padla představa, že by během své kariéry někde někomu v cizině provedl něco, za co by jej bylo třeba sprovodit ze světa. Generálův život byl nudný, nebyl ničím zvláštní, žádných operací posledních let se neúčastnil.

Jelikož se Grub nevrátil ani odpoledne a nebylo žádných indicií, kde jej hledat, sbalili jsme se a vyrazili k Liscannoru. Ale ani tam se Grub nenalézal. Skutečně se propadl do země. Navečer v hostinci U hrocha pravil Babačan Borůvka, že ráno je moudřejší večera, což je pro toho pomatence naprosto typické. Ale nebylo co činit, pokud jsme se nechtěli potácet po Šedově a dopadnout jako Fenx. Tedy zbití a pomočení.

Jenže ráno bylo stejné jako předešlý večer. Ráno moudřejší večera pochopitelně nenastalo. A Grub byl Grub, důležitý muž nurnského společenstva. Chtě nechtě přišlo na řadu, že se do Nurnu přeci jen vrátíme a nezbyde nám, než pátrat. Jeji jsme krajinou mlčky, zcela zoufalí, když tu náhle proti nám jízda Dva vojáci, hobit v civilu a... Grub. Hned mi došlo, že toho hobita jsem už někde v minulosti viděl. A pak mi to došlo. Velmír Rách. Muž z Kosy, pracující pro Molena Varžice. Muž, který nás před osmi či devíti lety doprovázel během cesty do Morochu. Vzpomněl jsem si náhle na jeho nemocné nohy a okažik v soutěsce nad řekou, hluboko v Morochu, kde jsme o něj málem přišli. A vytanula mi na mysl jeho bezpříkladná houževnatost. Věděl jsem, že tomuto muži lze věřit. A Velmír Rách kupodivu poznal i mne, pobídl koně a záhy mi podal ruku. Pamatoval si i moje jméno. A požádal mne, že by se mnou chtěl hovořit v soukromí.

Obrátili jsme tedy koně a Grub se svěril, že sháněl Ieronýmovo krytí kolem Agerru, byl zatčen a vyslýchán. A že musel

vyklopit všechno, co věděl. Tedy ty záležitosti kolem pana Juliše Dvorce a požáru v knihovně.

Nurnští se vrátili ke Hrochovi, ale já pozval pana Rácha k sobě domů. A tam nad číší vína dozvěděl jsem se informace, které mnohé objasnily. Pan Velmír Rách krátce zavzpomínal na morošské tažení a taktéž na pana Visliria, pro nějž jsme tenkrát pracovali. Pan Vislirius prý stále pracuje na svém služebním postupu. Pan Grub byl zadržen Kosou, poněvadž se choval podezřele. A během výsledků vyšlo najevo, že je členem Nurnské družiny a že se podílel na nedávné operaci Mlat. Dvě noci strávil v agerrských kobkách, ale vše ohledně jeho osoby se prý vysvětlilo. A jelikož jméno Nurnských mezi úředníky Kosy opět vyvstalo na povrch a bylo spjato s úspěšným morošským tažením i s úspěšným tažením vedeným dnes už králem Teydrikem, jež bylo v úředních kruzích označováno jako Mlat, padlo rozhodnutí zapojit Nurnské do další služby vlasti. Zasnít Nurnské do událostí, jež přitáhly zvýšenou pozornost státních orgánů. Pan Rách pravil, že je v zájmu státu učinit jistá řešení, do jejichž výsledku má Nurnská družina důvod promluvit. A zeptal se mně, zda jsem si vědom, co se událo v roce 1023 a v roce 1042. Nevěděl jsem nic. Zeptal se mne, zda ví, co je to Armiden. Věděl jsem velice málo, vlastně skoro nic. Roku 1023 se Nurnská družina pohybovala po Armidenu a v roce 1046 prý také. Jsme prý jedni z mála, kteří se do těchto míst byli schopni vypravit a také se i vrátit. Alespoň část. Opáčil jsem, že v těch letech nikdo ze současných Nurnských nebyl na světě. Jenž pan Rách tvrdil, že máme alespoň informace, informace z kronik a příběhů, jež se předávají u nočních ohňů. A pokud Nurnští uspěli podvaky, proč by neměli uspět i napotřetí? S odhlédnutím od tklivé personální situace v současné družině zdálo se být Ráchovo vysvětlení logické. A pochopil jsem také, že Agerr hledá bandu neuniformovaných špinavců, kteří se do Armidenu vypraví.

Bandu špinavců, po kterých když se slehne zem, nikdo po nich nebude truchlit. Ostatně tak to bylo i tenkrát s Morochem.

Pan Rách pravil, že se prudce zhoršila situace v Antrinském svazku, a ukázal mi mapu. Antrinský svazek je svazek tří městských států, jemuž vévodí město Antrin. Jedná se o území mezi Gwendarronem a Armidenem, jakýsi nárazníkový pás na východě, nad nímž obě říše uplatňují své zájmy. Antrinský svazek je důležitý pro obchod okolních zemí, vedou skrze něj obchodní cesty. Armiden je odvěkým politickým rivalem Gwendarronu a vlivem své uzavřenosti i rivale velice tajuplným a neodhadnutelným. Střety mocností, střety různého charakteru na území Antrinského svazku, se odehrávají delší dobu, vlastně možná od nepaměti. Kancelář pro ochranu státních aktivit smrti krále Lintholda a korunovaci korunního prince Teydrika zaznamenala zvýšené aktivity Armidenu. Tedy nepřátelské aktivity různého charakteru od cílených provokací či pokusů o posilování armidenského vlivu, po oslabování vlivu Gwendorronu na straně druhé. Jakékoli ustupování z pozic by mohlo mít dalekosáhlé následky. Politiku cílených provokací podle pana Rácha Armiden praktikoval vždy. Řekl, že dle mínění Kosy armidenská moc ověřuje, co s sebou přináší změna panovníka na gwendarronském trůně. Na vrub cílených provokací je Kosou připisována i vražda nedůležitého agerrského generála ve výslužbě a taktéž i požáry nurnských objektů. S žádnou z těchto událostí není možné armidenskou moc spojit přímo a jedná se o události navýsost nedůležité, prováděné přes rozličné nezasevěné prostředníky z podsvětí. Armiden si prý ověřuje, kam až je možné zajít a jak je schopná státní a branná moc zareagovat. Některé z provokačních útoků na území Nurnu či na obchodní mise v Antrinském svazku se podařilo včas zmařit, některé byly úspěšné. Teď však nastal čas provést misi vlastní, misi namířenou proti armidenským

zájmům. V tomto okamžiku, kdy jsem ještě zcela nechápal, nebo chápal jen velice mlhavě, pan Velmír Rách teprve udeřil hřebíček na hlavičku a poodhalil, s čím vlastně přichází. A dotázal se, zda by Nurnští byli ochotni za standardních podmínek podniknout misi do Antrinského svazku a možná i dál. Tím „možná i dál“ mínil bezpochyby Armiden, a neměl tím na mysli možná, ale určitě. Někde tam se totiž nachází osoba, o níž má Kancelář velice vážný zájem.

Hrozen hovad, jaký tady ještě nebyl

Identita té osoby není známá a je nazývána jako Přeběhlík. Neví se, zda jde o muže či o ženu, avšak z podstaty armidenské hierarchie se předpokládá muž. Muž, znalý tamních poměrů, osoba, od níž si Kosa slibuje získat nepřetržitý přísun informací o vnitřním uspořádání a chodu nepřátelského státu. Přísun cenných zpravodajských informací, které by bylo možné využít proti odvěkému a velice nebezpečnému rivalovi. Ten Přeběhlík skrze prostředníka několikrát zkontaktoval gwendarronskou obchodní misi v Antrinu a ačkoli nevyjevil svoji identitu, projevil jasný zájem. Změnit stranu. Je zde samozřejmě možný předpoklad, že se jedná o další z armidenských provokací, ale je možné, že dotyčná osoba skutečně míní přejít k odvěkému nepříteli. A o tom je tedy ta mise.

Pan Rách pravil, že už jsem se dozvěděl vše, co jsem se pro tuto chvíli dozvědět mohl. Přesto mi důrazně připomněl, že vše, co již vím a vše, co se možná dozvím, je předmětem státního tajemství. Pochopil jsem velice dobře, co se mi snaží naznačit, a nasucho jsem polkl. Řekl mi, ať se poradím se svými druhy a pokud budeme svolní podílet se na zmíněné misi, nechť zvolíme vůdce. Já a vůdce se máme dostavit do Agerru k dalšímu řízení. Přitakal jsem a nečopomněl zmínit Ištivána Chromého, který za úplatu nechal zavraždit generála Jeromeje Belzeka. Pan

Rách odvětil, že se úřady o Ištivána Chromého a jeho komplice postarají. S tím jsme se rozloučili.

Ještě toho dne poté, co Rách se svými muži opustil území obce, svolal jsem Nurnské do hostince U hrocha a vysvětlil jim, jak se věci mají. Zírali jako vyorané myši a vesměs se začali dohadovat o penězích. Standardní cena za standardní služby je neuspokojila. Borůvka pravil, že Lismorr není Armiden, ale co tím chtěl světu sdělit, to vážně netuším. Fenx Worna se už zapomněl, že jej před pár dny ztloukli, až se z toho pochcal, a vykřikoval, že za peníze udělá úplně všechno, ale ty peníze že chce předem. Nastala divoká rozepře o hovadství a nehovadství, kterou ukončilo to jediné, co bylo třeba učinit, pokud jsme se chtěli pohnout z místa. A to jest zjistit, kdo by měl zájem a potom z těchto mužů zvolit vůdce.

Volbu vůdce provázely pikle. Došlo mi, že Borůvka s Fenxem jsou smluvení a že v tom jejich holportu figuruje i Nif. A také mi došlo, že vůdcem má být asi Fenx, protože se naparoval jako světoběžník, který si týká s králi všech okolních zemí a všechno dokáže zařídit. A nebo Borůvka, kterému křídla narostla skutečně hodně vysoko. Šedovan se samosebou se nezdráhal holedbat, jaké má kontakty ve vysokých kruzích a neváhal zmínit toho ubohého Torgana, co se ho královna matka zbavila sňatkem s nabatelskou princeznou Valérií. A Ieronýmus zaujal podivný postoj, že zadarmo se nikam nepohne a že patrioty pohrdá. Nezbylo mi, než se soustředit na Darghaze, který ve své prostotě zůstal tím, kým je. Tedy negramotným barbaram z plání, ale aspoň předvídatelným, nezaslepeným šílenými ambicemi. Volba vůdce v tomto ohledu dopadla, dle mého soudu, nejlépe, jak v daném zoufalství dopadnout mohla. Fenx s Borůvkou se svým komplotem vyřadili z možnosti rozhodnout v druhém kole. Ukázalo se, že Borůvka podváděl a volil sám sebe, což

se nesmí a čímž jeho zásadní hlas propadl. Z toho vyplynulo, že vůdcem podle jejich měl být Borůvka. Borůvka, který vždy dokázal být generálem jediné a pouze po bitvě, ale jinak nikdy nedokázal nic. Fenx i Borůvka tak postoupili a postoupil i Darghaz, můj kůň. Ieronýmus vykřikl něco ve smyslu, že chtěl být jazýčkem na vahách. Z toho mi došlo, že hlas pro Kormana Zlotého, popraveného upíra, byl od něj. O komplotu tedy věděl, ale nechtěl si vzít na svědomí vítězství ani jednoho z těch dvou namyšlených idiotů. Mínil tedy původně výsledek nechat na zcela nich, byl si vítězstvím jednoho z těch dvou jistý. Ve druhém kole tedy musel volit Fenxe Wornu. A tím docházím k tomu, že Nif se pravděpodobně nepředpokládaně a nezávisle na dohodě přiklonil na stranu jediné možné jistoty v této trojici. Tedy na sobě rovného. Na někoho, komu rozumí. Na Darghaze. Vůdcem se tedy stal Darghaz a všem došla řeč. Především tedy Fenxovi a Borůvkovi, kteří považovali svůj plán za bezchybný a předem jasný. A taktéž sklaplo Ieronýmovi, který zoufale lomil rukama. Sklaplo i Darghazovi, protože tohle vůbec nepředpokládal. Služebně nejmladší ze všech se stal vůdcem. On, barbar z plání, který byl zvyklý plnit svěřené jednoznačné úkoly, měl teď velet. Do hostince vpadl Grub a omluvil sem, že volbu vůdce promeškal, ale že pojede také.

Ano, volba vůdce nakonec dopadla nejlépe, jak v dané svízelné situaci mohla, ale kdyby tady byli přítomní úředníci z Kosy, nejspíš by služby Nurnské družiny po zralé úvaze odmítli. Respektive Nurnské družiny... Hrozu hovad, jaký tady ještě nebyl. Umínil jsem si, že pokud tuhle misi chci přežít, musím držet při Darghazovi a vystříhat se především těch dvou pitomců, Fenxe s Borůvkou. Ti svou bezostyšností a smrtelně nebezpečnou prostoduchostí prusery přímo přitahují. A pokud se věci vymknou kontrole, musím okamžitě prchnout a nezastavit se dřív, než až před vraty své bílé věže! Takže Darghaz je život, to ostatní je bídná smrt!

Do Nurnu jsme se s Darghazem takhle sami dva vypravili ještě téhož dne odpoledne. V Agerru byli velice překvapení, ale ani tak ne z barbarových svátečních šatů, tedy nahrubo vydělané medvědí kůže s chlupy, lebkou a vyceněnými tesáky, ale z rychlosti, s jakou jsme se rozhodli nabídku přijmout. Byli jsme předvedeni do Kanceláře před pány Velmíra Rácha, Molena Varžice a Malachiáše Bruta. Byli jsme upozorněni, že přijetím nabídky přijímáme na svá bedra i předmět státního tajemství, což se dalo čekat. O tom, že někteří z Nurnských závažnost toho, co ponese na bedrech, nikdy nepochopí, jsem se raději nezmínil. Oni to jednou poznají sami, že nepochopili, co pochopit měli. Představil jsem Darghaze, coby vůdce nurnské mise. Usadili nás do křesel ke krbu a nabídli víno.

Předmět státního tajemství se tedy týká Antrinského svazku. Tamní obchodní mise byla opakovaně kontaktována jedním z armidenských velmistřů, případně mistrů, prostě osobou v hierarchii vysoce postavenou. Tajemná osoba v listu nabídla, že je ochotna přeběhnout. Armiden je země zahalená tajemstvím, uzavřená okolnímu světu kromě spoorých průjezdů obchodních karavan. Zemi vládne rada velmistřů, avšak nhení jasně, zda se velmistry nazývají všichni z rady, nebo je jeden či několik velmistřů a zbytek je titulován mistry, každopádně se velikost rady odhaduje na dvanáct až třináct subjektů. Subjektů proto, že není zřejmé, zda všichni mistři jsou jednotlivé osoby, nebo některým mistrem není nazýván kupříkladu celý cech nebo zájmová skupina. Struktura rady je prostě zahalena tajemstvím. Jednání rady samotné mohou být vedena přes prostředníky, tzn. rada nemusí nutně zasedat v jednom konkrétním místě. O mistrech se ví, respektive odhaduje pouze tolik, že mají ve svých kompetencích rozličné úkoly. Dost možná i úkoly navzájem se prolínající. Armiden je ne zcela homogenně strukturován na jižní, severí a východní. Nejtužší vláda je podle všeho

udržována v jižním Armidenu, který je přístupný přes takzvaný Zlatý most. Východní Armiden je podle všeho nejliberálnější částí říše. Do severního Armidenu je situována nejstarší část země, kterou tvoří Dragolský hvozď. Jedná se o prastarý hvozď táhnoucí se dvě stovky mil na východ. Části Dragolského hvozdu ovládají skupiny dragolských druidů, některá území nejsou plně pod nadvládou rady mistrů. Armidenská státní struktura je tedy nehomogenní, nekonzistentní a obestřená rouškou mlhy obecného nevědomí. Co se však ví jistě je fakt, že Armiden zcela konzistentně zkouší okolní země. Molen Varžic odtušil, že expanzivní politika Armidenu zdánlivě spí, ale ve skutečnosti nespí. Obyvatelstvo okolních zemí je prý soustavně udržováno v napětí. Armiden vyznává politiku moci a řádu. Aktivita říše se umocnila s nástupem Teydrika Gwendarronského na trůn. Asi tak během ponovoroku byla kontaktována gwendarronská obchodní mise v Antrinu. Byla kontaktována Přeběhlíkem skrze list, a to přes prostředníka. Oním prostředníkem bylo silné animalio ve formě krkavce. List nebyl podepsán, ale byla v něm učiněna zcela jasná nabídka. A také popsány události, jež se skutečně staly a za nimiž stál Armiden. Kupříkladu podrobné informace o úkladné vraždě generála Belzeka. Pan Velmír Rách pravil, že to je vzkaz. Vzkaz, že to učinili, ačkoli armidenská moc nikdy nepřízná, že za vraždou stojí. Je to vzkaz, že takovou věc Armidenští dokáží provést, kdy se jim zamane. Podle pánů z Kosy se jedná ale především o vzkaz, že Armiden se chystá posílit svůj vliv na Antrinský svazek.

Obdrželi jsme od pánů mapu Antrinského svazku z roku 1088 a schématická plán města Antrin z roku 1091. Tedy zcela čerstvý. V mapě města jsou zakresleny čtvrtě a důležité body, jako například poloha gwendarronské obchodní mise a taktéž mise armidenské. Leží od sebe co by kamenem dohodil. Cesta do Antrinského svazku vede po obchodní cestě přes Kostenecko. Avšak zpátky

k Přeběhlíkovi. Přeběhlík by byl prý podle všeho ochoten opustit Armiden, přičemž získat Přeběhlíka, obzvláště takhle vysoce postaveného, na svou stranu, to by bylo velké vítězství. Přeběhlíkovi byla skrze poskytnuté animalio předána odpověď, odpověď tak říkajíc ověřovací. A následný druhý kontakt toto ověření potvrdil, respektive zaplašil notnou dávku obav, zda se nejedná o armidenskou provokaci. Kontaktovaným na straně gwendarronské obchodní mise je jistý pan Spytihněv Mladina. Pan Mladina je představeným mise a gwendarronským vyslancem. Pan Malachiáš Brut vysvětlil, že sice pochyby byly po ověřovacím kontaktu zaplášeny, ale v případě Armidenu je třeba vždy počítat se vším. Potom zavedl řeč na Dragolský hvozď a zopakoval, že oblast hvozdu není zcela pod armidenskou kontrolou. Před třemi staletími prý Dragolští ovládali celý Armiden, dokonce se pod jejich mocí nalézala i část Mukuru. Dnes však jsou Dragolští roztrženi do malých skupin a některá území hvozdu se poklonila centrální vládě. Pan Rách pravil, že v Antrinském svazku jsou čas od času přepadání obchodníci a je sem z Armidenu cíleně dovážěn i tovar dotovaný, tedy záměrně pod cenou. Vysvětlil jsem vůdci Darghazovi, že tím má pan Rách na mysli, že Armiden v okolí vede obchodní válku a záměrně kazí obchod ostatních zemí.

Dozvěděli jsme se, že vládcem Antrinského svazku je správce, volený zástupce na šest až sedm let. Nynějším správcem, sídlícím v Antrinu, je jistý pan Augustin Velebný, jehož funkční období se má završit roku 1094, tedy za tři roky. Pan Velebný je prý muž vlídný a nepříliš schopný. Podle pana Varžice k poslednímu, třetímu kontaktu, došlo patnáctého jarna a opět byla učiněna nabídka přeběhnutí. Zatím prý není známo, jaké protislužby by Přeběhlík požadoval. A v tu chvíli jsem ucítil, že Puklina na mém rameni zvald, omdlel. Když procitl, oznámil mi pan Malachiáš Brut, že mi právě učinil krátkou ukázkou, že vláda nad

cizím animaliem může být převzata a animalio být využito proti svému stvořiteli. Pravil, že vlastnit animalia může být výhodou, ale taktéž i obrovskou slabinou, pokud animalia protivník rozpoozná a převezme nad ním vládu. Toto převzetí může být takto viditelné, jak ukázal zde předvedený názorný příklad, ale také nerozpoznané. Skrze takové animalio je potom možné získávat informace, aniž by o tom stvořitel věděl. Musím se přiznat, že jsem zbledl. Svěřil jsem se, že takových animalíí je po družině hned několik, konkrétně tři. Přesto mne pan Malachiáš ubezpečil, že si myslí, že animalio nám může být spíše k užítku, pokud si budeme vědomi rizik a budeme připravní se s nimi rezolutně vypořádat. Čímž mi vlastně řekl, že Puklinu ať si s sebou vezmu, ale musím být připraven ho popravit.

A teď, když už jsme věděli všechnu tu omáčku kolem, přišlo stran Molena Varžice jasné vysvětlení mise. Vydat se do Antrinu v přestrojení za gwendarronské obchodníky, zjistit totožnost Přeběhlíka, zajistit jej a bezpečně dopravit do Nurnu. Abychom připomínali skutečné obchodníky, vybaví nás jistý Bělma Kuloš vozy a radami. Doporučení je převážet drahý porcelán z důvodu, aby bylo logicky odůvodnitelné naše nezvyklé vyzbrojení. Obchodní tovar bude součástí naší odměny, což značí, že se musíme pokusit jej prodat a neroztřískat hned za první zatáčkou. Armidenští se za žádných okolností nesmí dozvědět, kdo za naší misí stojí. Pokud bychom vstoupili do kontaktu s Přeběhlíkem a ukázalo by se, že se jedná o nastraženou past, musíme ho zlikvidovat. Za to iobdržíme zálohu a příslib tučné výplaty za splnění mise. Patří nám i veškerá kořist, s výjimkou písemností, dokumentace a knih. Ty musíme odevzdat úřadům. Dále iobdržíme peníze na úplatky a výdaje, ale ty je třeba pečlivě vyúčtovat. Tedy budeme potřebovat účetního, který se bude zpovídat, když čísla nebudou hrát. Iobdržíme list pro pana Spytihněva Mladinu, odvolávací rozkaz pro plukovníka Kristava Lebeně a pověřovací rozkaz pro

praporečníka Rapicha Mlata. Pan Varžic pravil, že po korunovací nového krále se obměňují posty. Takže si v Antrinu hned po svém příjezdu uděláme nepřítele z plukovníka Lebeně a jemu oddaných mužů. Výborně! V Antrinu prý působí i zastupující rada Ervín Lokhartus. Ten slouží Gwendarronu a je to elf. Jestli se kolem pana Velebného pohybuje také zastupující rada armidenský, tak bude kuláš, do nějž zčistajasna vpadneme, vroucí a připravený ke zranění!

Jediné, co mě těší, je, že jsem si troufl požádat pana Varžice, zda by bylo možné zajistit negativní informace ze svazků, které jsou na nás u úřadů vedené. Konkrétně jsem zmínil především sebe a Ieronýma a poukázal na výsledky vztažené k případu Korman Zlotě. Pánové rozuměli, o čem hovořím, a Molen Varžic sdělil, že je ochoten takové opatření učinit. Na ten úkor příslib stvrdil podáním ruky. I kdyby jen toto měl být výsledek chystaného tažení do Antrinského svazku, byl bych šťastný. A co na tom, že většina informací ve svazcích se zakládají na lžích, které mají prazáklaď v písemných udáních jistého Babačana Borůvky. Starého známého chlíváka Borůvky, udavače a vraha, na jehož roztlacenou mordu se musím, chťe nechťe, pořád dívat. A poslouchat ty jeho žvásty o ničem.

Vypotáceli jsme se s Darghazem z Agerru s bolavými hlavami a hnali koně k Liscannoru, abycho vše svým pardům začerstva vypověděli. Fenx Worna byl jmenován účetním a na druhý den byl naplánován odjezď k panu Kulošovi do nurnských doků, kde měl být dohodnut náklad. Babačan Borůvka při zmínce o dvou stech sázích Dragolského hvozdu pravil, že v lese je bezpečno. Tolik jen na ukázkou, s jakým materiálem se pánové z Kosy rozhodli pracovat. Soupiska hroznu hovaď, jaký tady ještě nebyl, jest tedy následující: vůdce Darghaz, účetní Fenx, slepý Ieronýmus s opicí, Jonas Wreda s havranem, střelmistr

Grub s něčím mezi kočkou a rosomákem, světažnalý druid Babačan Borůvka a horkokrevný Nif Bouřlivák. Sedm špinavců, jaké svět neviděl.

Obchodníci s porcelánem

Na druhý den pan Velmír Rách odvedl přítomné Nurnské k panu Bělmovi Kulošovi, kde bylo dohodnuto připravení dvou vozů s porcelánem v dřevěných bednách. Mimo to jsme obdrželi slíbenou zálohu, účetní Fenx peníze na výdaje, jež vůdce nechal strategicky rozmístit po družině v menších částkách, kdybychom přišli o některého z mužů v očekávaných bojích. Obdržel jsem přidělenou dřevěnou truhličku s lektvary a byl jsem zasvěcen do jejich užití. Kosa má obavy, že za sebou budeme zanechávat magickou stopu a tyto lektvary by nám měly pomoci ji zamést. Pardi jsou sice rádi, ale já ne. Lektvary nám mohou pomoci jenom na chvíli, al fakt, že se úřady starají o nějakou magickou stopu značí, že se o ni zajímají především Armidenští a že ji jsou schopni zachytit. A to značí, že se nalézáme v poměrně beznadějně situaci ještě dříve, než jsme vůbec vyrazili. Pan Kuloš pravil, že vypracuje přesný dodávkový list, to jest soupisku zboží, kdybychom byli po cestě kontrolováni. A aby nabyl list vážnosti, chtěl vědět, koho tam má nechat podepsat. Darghaz se pochopitelně zdráhal a já to odmítl zcela. Ještě že je mezi námi takový chvástavý blbec, jakým je Fenx Worna. Takže teď je to nejen účetní, který bude pro armidenské výslecháře spisovat každý úplatek a výdaj, ale je podepsán na dodávkovém listě jako Fenx Worna, obchodní předák. Až ho bafnou, bude po právu souzen.

Takže abych to zkrátil - sedm špinavců na koních, dva vozy s potahem, šestnáct beden porcelánu a pár pytlů s pící pro koně k tomu. A vůdce Darghaz, který snědl něco špatného a je mu zle, takže pověřil svým zastupováním mne. Jsem tedy zástupce vůdce

a musím velet. A tedy velím, že zálohu vyplacenou z Kosy necháme doma u Gruba, abychom o ni nepřišli. Zaplatil jsem U jezevce ještě jeden nocleh se stravou pro ty, kteří už před výpravou zpátky do Liscannoru. Zbytek, co se ozval, že má ještě něco osobního k zařizování, se přidružil ke Grubovi jako doprovod. Zítra na devátou ranní dohodnut sraz v docích u pana Kuloše. Tam převezmeme vozy s nákladem a vyrazíme.

Třetího deština obchodní karavana opouští Nurn, na kozlících Babačan a Grub, zbytek se válí na vozech mezi porcelánem. Jízdní koně přivázání k postranicím. Darghaz heká, občas zvrací. Vytrvale prší, cesty rozmoklé, plné bláta Lepší začátek výpravy si nebylo možné přát.

Dvanáctého deština v hostinci U dvou slunců, Riven. S občasnými přestávkami pořád prší. Darghazovi je pořád bídně. Asi to nebude od jídla, spíš je skutečně nemocný. V opačném případě by musel pozřít celého zamřelého medvěda, a to nepředpokládám. Míříme na Drvigrad, kam dorážíme dvacátého dne měsíce. Babačan Borůvka tvrdí, že v Drvigradu mají na náměstí kouzelnou studnu, kam když vlezle stará ženská, vyleze z ní mladá. Takovým nesmyslným báchorkám nevěřím. Prostě tam mají studnu a tečka. Studnu s pitnou vodou. Jako všude jinde. O den později přespáváme v hostinci na samotě jménem Zelený svršek. Prý kdysi dávno vyhořel. To je asi pravdy. Projížděl jsem tudy dvakrát při své cestě do Šestivěží, kde jsem se učil a elevoval. A mám ten dojem, že nějaké spáleniště tady bylo. Dnes je však hostinec obnoven a v plném provozu.

Čtyřicetého jsme se dostali k Irvanu, města za řekou na Golzaradské hranici. Tady to znám, přes říční most jsem kdysi přejížděl při své studijní cestě. Dnes ale do Golzaradu ani do jeho hlavního města nevstoupíme. Vydáme se po obchodní cestě táhnoucí se na gwendarronské straně proti

proudu řeky. Na irvanském mostě všiml jsem si zesílené přítomnosti gwendarronského vojska. A jedna ze stran nechala na most instalovat dřevěnou závoru. Ta tu dříve nebyla. Řekl bych, že armáda zesiluje bezpečnostní opatření a vše je dáno korunovací nového krále.

Cestou podél řeky daleko na horizontu vystoupily útlé věže Šestivěží. Učinil jsem spoludruhům krátké seznámení s tím, co Šestivěží vlastně je. Věhlasné místo, kde se vyučuje toliko vysoké magii. A nalézá se zde i rozsáhlá knihovna. Musím přiznat, že Šestivěží i takto zdálky působí velice malebně a takřka magicky. Jedná se, dle mého skromného názoru, o jeden z nemnoha architektonických skvostů Starého světa. Jsem šťastný, že jsem měl možnost spatřit jej i zvnitřku. Toho štěstí s mnohým jiným nedostane. Darghazem stále zmítá choroba. Je bledý a mlčenlivý.

Pětatvacátého deština jsme projeli cípem golzaradského území, neboť obchodní cesta do Antrinského svazku míří právě tudy. Na hranicích jsme zaplatili povinné mýtné a oplátkou se dozvěděli, že v Antrinu máme být velice obezřetní. Prý jsou tam přepadány obchodní karavany, obzvláště ty gwendarronské. Na noc ubytovali jsme se v hostinci U srpu a dozvěděli se, že hranice Antrinského svazku překročíme zítra. A znovu jsme byli ujišťováni, abychom si dávali bedlivý pozor. Babačan Borůvka rozvinul teorii, že by se vydal napřed jako samostatná jednotka a očíhl situaci. Bylo mi jasné, že jeho dalším požadavkem bude nárok na osobní stráž. A když je Darghazovi nedobře, určitě by si vymínil Nifa. Zatím si troufl vynárokovat slepého Ieronýma, kterého vozívá v sedle. Řekl jsem mu, že dělit družinu je nebetýčným nesmysl a pokud by se mu podařilo dostat se do Antrinu se zdravou kůží, jeho vyptávání přitáhne nechtěnou pozornost a až se s námi opět pokusí ve městě spojit, bude mít v zádech tlupu armidenských špehů. Pamětliv ale jeho

komplotů ohledně vůdcování, řekl jsem, že mu rozhodně nemíním nikterak bránit v rozletu. Naštěstí do rána Babačana Borůvku jeho odvaha přešla. Přiznám se, že jsem na to trochu spoléhal. On už je prostě takový. Plno košatých keců a když dojde na lámání chleba, tak skutek utek. Aby si to zase nerozmyslel, požádal jsem ho, zda by mě naučil kočírovat vůz. Konečně měl nějaký neškodný úkol, jehož se s vervou zhostil, a na nějaké samostatné průzkumnické nadobro zapomněl.

Šestadvacátého kolem druhé hodiny odpolední jsme překročili hranice Antrinska. Vartující vojáci nás nechali sesednou z vozů a chtěli vidět dokumenty. Přitom se jejich velitel vůbec netajil tím, že Gwendarroňany bytostně nenávidí. Náš skvostný porcelán, který se nechal ukázat, nazval rychlokvašným šmejdem. Jeden z vojáků si mě vzal stranou a omluvil se mi za chování svých bratrů ve zbrani. Někteří z nich jsou prý zapříspěhlými odpůrci gwendarronského vlivu a straní Armidencům. Brzy nás Antrinští propustili a odkázali na vesnici jménem Celná, ležící asi pět mil ve vnitrozemí. Tam prý dojde k důkladné kontrole nákladu a výběru předepsaného mýta.

Do Celné doputovali jsme po rozblácené cestě a vyřešení lapálie s prasklým kolem až navečer. Vojáci v červených varkočích obestoupili vůz a vytahali nás z vozů. Přitom jsme opět museli poslouchat řeči o gwendarronském šmejdu, který v ničem nemůže nahradit kvalitní tovar armidenský. Velitel vojáků se nijak netajil názorem, že gwendarronští kupci do Antrinska beztak brzy přestanou jezdit nadobro. Vojáci si nechali otevřít všechny bedny s porcelánem a my museli snášet uštěpačné poznámky. Jejich nadávání a buzerace měly jediný pozitivní efekt - Darghazovi se udělalo lépe. Zaplatili jsme obrovské mýtné, mýtné tak vysoké, že se mi zvedl žaludek. Fenx Worna požadovaný obnos vyplatil a zapsal jej do účetní knihy. Když jsme byli konečně propuštěni, zamířili

jsme k hostinci Lesní zátiší. Tam nás ale neubytovali a víceméně jsme se dozvěděli, že důvodem je náš gwendarronský původ. Vzali jsme tedy zavděk hostincem U bobra, kde místní krčmář na původ nehleděl. Inu, vypadá to, že nás čekají krušné časy. Řekl bych, že Armiden vynakládá horentní prostředky, aby v Antrinském svazku rozputal vášně. Zřejmě vjíždíme na území, připomínajícím kotel s vroucím kulášem, pod kterým heralionští mniši mocně přitápějí. A do toho kotle se mýnil Babačan Borůvka vnořit zcela sám a vyptávat se na všechno možné. Jsem si jistý, že by v tom kotli najisto zmizel a už bychom jej jaktěživ nikdy nespátřili. Jenomže v noci před tím, než jsme se rozešli na cimry, s tím svým nápadem o odloučeném průzkumu zase přišel. Ty jeho myšlenkové veletče nějak psychicky nezvládám. Řekl jsem mu, že mu v ničem bránit nebudu, ale ať si to pořádně do rána rozmyslí. A znovu jsem mu, tentokrát jako blběmu, vysvětlil důvody svých obav.

Sedmadvacátého ráno padlo rozhodnutí, že karavana pojede v semknuté formaci. Darghaz na koni jistil čelo voje, Nif tyl. Bylo jasné, že varování ohledně přepadání gwendarronských karavan nestojí na vodě. Došlo to asi i Babačanovi, proněvadž řekl, že si to s tím průzkumem zase rozmyslel. Že se tedy zatím oddělovat nebude. Dohodli jsme se, že se pokusíme dostat ke Škvárům, kde se má nalézat statek našeho kontaktu. To víme od pana Rácha, ale asi jsem se o tom nezmínil. Škváry jsou naše útočiště pro případ, že bychom se dostali do nesnází. Jedná se o statek chovatele dobytka, pana Kalibuse Matného. Statkář Matný je prý prověřený člověk a dá se mu věřit. Jenomže abychom do soumraku stihli dorazit do Škvárů, museli bychom sebou hodit. Neviděl jsem šance kumpanie příliš valně, navíc totiž začalo silně mrholit. Ale za pokus to stálo. Variantou brod bylo přespat za zesílených hlídek někde v divočině. A to se s bezpečím noclehu ve statku prověřeného člověka nedalo vůbec srovnávat. Jenomže cestou odpoledne se přihodilo to, to

se přihodilo. Karavana byla přepadena.

Přepadení

K přepadení došlo na zcela nečekaně mezi nějakými remízky. Když se ti chlápci vynořili z okolních křovin, zprvu to vypadalo na běžnou buzeraci antrinského vojska. Opěšalí chlapi v rudých kabátcích se znaky Antrinského svazku přehradili cestu a obklopili čelo voje, kde se nalézal Darghaz. Hned za ním jsem na kozlíku prvního z vozů trhnutím otěžemi zarazil koně. Babačan Borůvka dohlížel, zda manévr provádím správně. Vedle vozu běžel jeho cvičený černý pes. Velitel Antrinských vyštěkl otázky. Odkud jedeme, kam máme namířeno, co vezeme a kdo karavaně velí. Ze zadního vozu se ozval Fenx Worna. Velitel houkl, ať mu Worna přinese ukázat doklady. Což náš účetní, kudůk, učinil. Dokráčel k Darghazovi a podal údajnému veliteli celníků dokumenty. Ten chvíli do papírů mžoural a potom zařval, že se jedná o nepovolený náklad. Že se tedy všechno zabavuje a Worna že je zatčen. Přitom ti ostatní hrábli po čepelích a bylo jasné, že se o žádné vojáky vůbec nejedná. Že jsme se stali cílem přepadení nám došlo vzápětí, když dopadly první rány. Fenx Worna ani nestihl hmátnout po zbrani a sesul se v bezvědomí k zemi. Darghaz vytasil zbraň a kopl koně do slabin. Já jsem provedl magický transfer pod plachtu do zadní části vozu. Spatřil jsem, jak Grub švihl otěžemi a zadní vůz vyjel z cesty vpravo. Pukliina vypražil blesky do jednoho z nepřátel poblíž Darghaze, ale ten magický výron ustál. Zleva se po koních vrhli nějací psi a začali je trhat na kusy. Nastal chaos. Dostatečný přehled jsem si udržel jenom proto, že Puklina vyletěl vzhůru a sledoval rej zápasících z ptačí perspektivy. Díky tomu jsem zahlédl, že Darghaze obklopilo několik mužů a další po něm vystřelili. Barbar se sice snažil prorazit a jednoho muže sekl tak mocně, až zavrával, ale proti přesile neměl šanci. Když jím ještě projel mocný svazek žlutavých blesků,

zhroutl se z koně do rozblácené hlíny. Díky tomu jsem si všiml, kdo tady tomu velí ve skutečnosti. Chlap v pozadí, evidentně kouzelník. Grubův vůz byl zaražen hradbou mužů, kteří se vrhli na koně. Učinil jsem transfer do zadního vozu, kde stál Ieronýmus s opicí. Podařilo se mi vyvolat ochranné kouzlo, ale jeho psychické účiny neměly proti těm venku efekt. A ti, mám na mysli střelce, se jali střilet nazdař božové skrze plachtu. Tam jsem mezi porcelánem stál já a dostal zásah. Tou dobou sledoval jsem obrazy vnukané Puklinou. Nif se probil k místu, kde se váleli Darghaz s Nifem a začal řádit. Padl Borůvkův pes a Borůvka divoce přezbrojoval z luku na ferplí kopí a naopak. Vůdce bandy brzy pochopil, že Nif je těžký oříšek a rozhodl se zmizet. Puklina zaregistroval jeho transfer a znovuzhmotnění asi šedesát sáhů severně. Vnukl jsem Puklinovi příkaz chlapa sledovat a vyhrnul se na kozlík, odkud jsem počal častovat muže, pobíjející koně, blesky. Potom jeden z koní padl a bryskně se na něj vysápal trpaslík s obouručnou sekerou v chlupatých prackách. Došlo mi, že je po mně. Z posledních sil jsem vyronil svazek rudých blesků a prosil bohy o to, aby stáli při mně. Trpaslík zahorekl rudým plamenem a kouřící hromada tkání a rezavých chlupů se svezla po trupu mrtvého koně dolů. Padl druhý kůň a Grub vedle mě se dostal do potyčky s nepřitelem. Zabil ho. Vpředu odvedl svou práci Nif a za dopomoci Babačana upoutali pozornost zbylých kořistníků. Brzy bylo po boji. Puklina mi vnukl, že vůdce bandy se zneviditelní. Zjevně se rozhodl vzít nohy na ramena. Nechal jsem havrana vartovat nad místem, kde zmizel a hlasitě varoval ostatní. Borůvka zaječel, že Fenx žije, ale že Darghaz je definitivně po smrti. Darghaz, náš velitel! Cítil jsem v Borůvkově hlase ne snad zrovna radost, očekávání určitě. Blesko mi hlavou, že se celá lapálie s cinknutou volbou vůdce se bude opakovat. A Borůvka s chorobně neukojeným egem že si zase dělá naděje. Hanba fuj! Hanba fuj! A do třetice fuj a hanba! Ten zblešený chlap páchnoucí na hony plísni

a hnílobou, co si zalévá hábit jako zeleninovou zahrádku, je čistokrevné hovado! Hovado z hovad nejhovadovatějších! Družina byla bez vůdce a já byl zástupcem něčeho, co už není. Umínil jsem si dotáhnout chlapy alespoň do Škvárů. A možná se pokusit chytit toho uprchlého předáka, ale bylo jasné, že jediný tady neviditelného chlapa dokáže vystopovat Babačan a ten se možnosti nasazovat krk zdaleka vyhne. Jenže co nám ten loupežník mohl asi tak říci. V horším případě, že je to loupežík, v lepším, že je jeho banda finančně podporovaná někým, kdo má zájem, aby tady přepadali kupecké karavany z Gwendarronu. V nejlepším případě bychom se mohli dozvědět to, co je jasné už od Celné. Totiž že peníze pocházejí od Armidenců a jejich zájem je vyvolat svár, který by skončil otevřenou válkou nebo gwendarronským vyklizením pozic. Taková informace víceméně nestála za to riskovat pro ni život. Takže dostat toho chlapa by přineslo pouze zadostiučnění a bylo by gestem, že atak na Nurnskou družinu vyvolá ráznou a neúprosnou reakci. Nic víc.

Darghaz byl skutečně po smrti a přišli jsme taktéž o všechny tažné koně. Znovu jsem zařval, že nám utekl jeden chlap a že Puklina asi šedesát sáhů severně vartuje nad místem, kde se zneviditelní. Doběhl jsem k Borůvkovi, našemu stopaři, který se skláněl nad Fenxem. Pohlédl na mě tím svým zmokvalým pohledem a bylo mi jasné, že Borůvka nikoho pronásledovat nebude. Zbabělec. Namísto toho vyndal nějaký hnědotmel a začal bezvládnému Fenxovi potírat obličej. Přiběhl Grub a na druida se obořil, ať se věnuje stíhání uprchlíka, že Fenx počká. Borůvka zavrtěl hlavou a dál už dělal, že tady není. Typický Babačan Borůvka, když o něco jde. Mávl jsem nad tím pitomcem rukou a vyběhl ke koni. Již v sedle štal jsem koně za Puklinou. Předjel mě Nif Bouřlivák, který pochopil, o co jde, a tryskem se hnál vpřed. Puklina mi vnukl obraz koní asi sto sáhů daleko v remízku. V jistě předtuše vydal

jsem mu příkaz, aby přiletěl blíže ke stádu. Stály tam nákladní muly a jezdeckí koně. A jeden z nich, zdánlivě bez jezdce, se náhle vyřítil do trysku. Nemýlil jsem se. V jeho sedle pevně dřepěl neviditelný a vydal se na zběsilý úprk. Kopal jsem svého koně do slabin a ječel do zad Nifa Bouřliváka, ať prchajícího koně stíhá. Brzy jej barbar zahlédl sám.

Jak jsem hnal koně, sledoval jsem Nifa, kterak koně dohonal a kterak oba koně prudce zastavili. Potom se žlutě zablesklo a po Nifově zbroji neškodně sjel výron smrtící energie. A v sedle se zhmotnil chlap v antrinském varkoči. Nif se rozpráhl, zlaté kladivo se hrozivě zabýstělo a z mužovy lebky vystříkl proud krve. Potom se zhroutil pod kopyta koní. Byl na místě mrtvý. Obrali jsme jej, ale nenalezli nic příliš užitečného, užitečného ve smyslu vysvětlení příčin případu. Prostě to byli lapkové, vybavení očividně falešným lejstrem, že jsou příslušníky antrinské armády. A tento muž, jejich velitel, měl být důstojník antrinského sboru, jistý kapitán Draguš Nosatec. Pohádka pro pitomé.

Odvedli jsme zabavené koně s mulami ke znehybněným vozům. Pečlivě jsme prohlédli zbytek mrtvých mužů a svlékli je z varkočů. Zvířata byla do jednoho ocejchovaná a tedy v naší situaci k nepotřebě. Bylo třeba je črozprášit. Dohodli jsme se, že mrtvé necháme ležet tam, kde jsou, poněvadž s úvahou pobitých tažných valachů by se nám beztak nepodařilo zhladit stopy po masakru. Rozhodli jsme se tedy alespoň spálit veškeré stopy, které by mrtvé spojovaly s armádou. Tedy především tu hromadu varkočů. Naložili jsme mrtvého Darghaze na vůz, rozprášili ocejchované koně a muly a naše jezdecká zvířata přes jejich nesouhlasné ržání zapráhli do těžkých postrojů. Bylo jasné, že do Škvárů rozhodně nedojedeme. Navečer se kumpanie utábořila stranou cesty v divočině. A vykopána byla jáma a připraven nebožtík. Borůvka zatvrzele odmítl kopat a byla mu tedy dána na starost příprava barbarova těla. Ale

před pohřebním obřadem bylo se družina rozhodla vyřešit to, co ji páliło nejvíc. Zvolit nového vůdce. Čekal jsem, že se zopakuje nedávná taškařice z Liscannoru, tedy že vůdcem se stane zbabělec Borůvka. O osvětlený hlas praktického barbara Darghaze byla družina chudší a do hry vstoupil nevyzpytatelný Grub.

Jenomže přihodilo se něco, co tak zcela nechápu. Hrozen hovad, jaký tady nikdy nebyl, se rozhodl jít ode zdi ke zdi. Babačan Borůvka neobdržel žádný hlas. A já, který nezískal žádný hlas v minulé volbě, jsem postoupil do druhého kola spolu s Grubem. Nif sykl „Ach jo!“, dlouze váhal, a potom napsal jméno. Zvítězil jsem nad Grubem tři ku jedné. Absolutně na takovou eventualitu nepřipraven stal jsem se novým vůdcem družiny. A čuměl jsem jako tele na nová vrata. Ale Babačan Borůvka, jsem o tom přesvědčen, čuměl ještě víc. Až mu to celé vzalo řeč. Potom jsme pochovali družinového válečníka a já se ujal svých nových povinností. Mou hlavní povinností se stalo, aby družina uspěla a naše jména byla definitivně vymazána ze svazků.

Antrin

Na druhý den pomalá cesta na východ, jezdeckí koně potřebují často odpočívat a táhnout vozy příliš nezvládají. Škvárů, tedy statku Kalibuse Matného dosaženo po druhé hodině odpolední. Statek rozpoznán neomylně, Kalibus Matný se zdráhá před čeledíny projevit přízeň s gwendarronskými úřady. O samotě však tak činí a nabízí pomoc. Hlavně když nebude do ničeho zasvěcen. Ziskáváme tedy tažné koně, nocleh a stravu, a příslib, že pokud budeme v úzkých, kdykoli můžeme na Matného statek požádat o pomoc. Situace v Antrinském svazku je prý neúnosná a naprosto nepřehledná. Mezi lidmi se šíří zkazky o zázračných léčitelích z Armidenu a o tom, že armidenští obchodníci rozdávají jídlo

hladovějícím. Na druhý den cestou do Antrinu jmenuji svým zástupcem Fenxe Wornu. Jedná se z mé strany o tah čistě praktický a promyšlený. Zacpu mu tím hubu a dostanu ho na svoji stranu. Kudůka jsem jako po všech stránkách ještětého muže odhadl naprosto správně. Je nadšený a cítí se být veledůležitý. Začal se projevovat velice aktivně a to je to, co potřebuji. A pořeboval jsem jej odtrhnout od Babačana Borůvky, což se, zdá se, podařilo. Worna je důležitý a Borůvka není nic. Družinový outězek, který se nehodí k ničemu. Přenocování v hostinci U žitného věnce, zítra už vstoupíme do Antrinu.

Antrinskými branami projela družina třicátého deštna 1091 a zaplatila velice tučné clo. Klasická buzerace - předložení dokladů, důkladná prohlídka zboží a všudypřítomné nadávky na gwendarronskou svoloč a nekvalitní předražené zboží. A také sebrali Babačana Borůvku pro drzost. Osmělil se říci nějakou jízlivou připomínku na vrub vojáků a byl nekompromisně zatčen a odveden, aby jej Antrinští po zaplacení pokuty zase propustili. Při pohledu na druidův zoufale ukřivděný pohled jsem se poměrně bavil. Tedy vnitřně, navenek jsem negňnul brvou. Jsem přeci vůdce a kdo jinému jámu kopá, sám do ní obvykle spadne. Zamířili jsme do centra města, tam, kde se měla nacházet gwendarronská obchodní mise. Nedošli jsme tam, a to kvůli mohutným davům v ulicích. Skončili jsme na jakémsi dvorku a předstírali výměnu prasklého kola. Během té doby jsme zjistili, že obchodní mise se nachází v obležení davu, který řve a hází na zeď, oddělující pozemek, exkrementy. Přítomní příslušníci antrinského sboru se zdáli být nečinní. Čekali jsme do soumraku, zda se dav nerozejde, ale nerozešel. Naopak zesílil. A s příchodem noci zesílilo i odhodlání lůzy. Ozývaly se výkřiky o vypálení, potom exkrementy vystřídaly i pochodně. Minimálně třísethlavý dav se teprve dostával do varu. Po zažehnaném incidentu ve dvoře bylo jasné, že musíme ze čtvrti zmizet, někde se ubytovat a vymyslet plán. Při hledání

vhodné hospody v obchodní čtvrti, která se měla stát dočasným hlavním stanem, jsem si ujednotril priority. Pokusit se nějak vyděsit a rozehnat dav a kontaktovat pana Spytihněva Mladinu, zástupce obchodní mise. Pan Mladina pro nás byl zásadní vzhledem k tomu, že zřejmě jedině on vešel v písemný kontakt s Přeběhlíkem, a předpokládal jsem, že v mezidobí došlo k dalšímu kontaktu, o němž nevíme. Bez pana Mladiny by se vazba přerušila, pokud ne zcela, tak minimálně na dlouhou dobu. Pan Mladina byl tedy pro naše poslání zásadní. Dalo se předpokládat, že informace o kontaktu se dostaly i k Armidenským a ti se rozhodli gwendarronskou misi zprovodit ze světa. Jak jinak, než vyprovokováním chudinského davu, který teď kamenuje pozemek gwendarronské mise a hotoví se jej vypálit do základů. Bylo nutné zakročit. Rozhodl jsem se, že se s úředními listinami pokusím dostat do objektu a spojit se s panem Mladinou osobně. A na Fenxi Wornovi nechám záležitost rozprášení davu. On se nebude bránit, bude ochotný založit požáry cizích objektů v sousedství, které by donutily laxní příslušníky antrinského sboru k ráznému zásahu proti město pustošící lůze. Najdeme hostinec, zbudujeme hlavní stan a dohodneme plán.

*Tuto Lyškánoru připravil k vydání
Jorchen Kierke, starosta liscannorský*